SAS

ESCROCHERIE ÎN BRUNEI

GERARD DE VILLIERS

Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Escrocherie în Brunei

În româneşte de Marian Tiu

EDITURA Tinerama
2005

Malko se urcă în maşină, înmărmurit, şi închise violent portiera. Privirea lui scrută întunericul în timp ce inima îi bătea în piept. Prin perdeaua de ploaie, distingea un Range Rover, cu luminile stinse, care se îndepărta pe o străduţă care ducea în bulevardul Pemancha.

Demară în trombă, evitând la limită corpul fetei. Celălalt vehicul luase deja un avans considerabil, dar Malko îl văzu pe Subok Bridge, înspre Kota Batu. În loc să urmeze cursul fluviului, Range Rover-ul o luă pe serpentinele care duceau pe deal. Malko rămase la o distanţă respectabilă. Nu era înarmat şi voiau să-l omoare. Nu se ştia dacă adversarii săi au sau nu arme de foc. În acest loc pustiu, era la cheremul lor. Dar dacă reuşea să-i ajungă…

Şoseaua urca şi cobora prin junglă. Ajunse pe un vârf. Range Rover-ul dispăruse! Şoseaua se bifurca. Malko ezită, o luă în stânga, acceleră pentru a ajunge în faţa unui stadion. Nu era nici urmă de Range Rover! Probabil o luase drept înainte. Întoarse până la bifurcaţie şi o luă înainte. Trei sute de metri mai departe, se bifurca din nou… Inutil să mai continue. Malko se întoarse spre Bandar Seri Begawan. Străzile erau complet pustii. Risca să nu se descopere cadavrul tinerei până a doua zi dimineaţa…

Era încă sub şocul acelui atac mortal silenţios când parcă în faţa hotelului. Nu era nimeni în hol iar în bar mai erau trei angajaţi ai unei companii petroliere care discutau. Malko comandă o votcă şi se instală într-un colţ, privind cum plouă. Înaintase cu un pas uriaş, dar cu ce preţ… Era sigur că John Sanborn nu fugise cu cele douăzeci de milioane de dolari şi că afacerea avea originea în Brunei. Pusă la cale de oameni puternici şi bine informaţi… Dacă dubla crimă ar fi reuşit, totul era asigurat… CIA nu ar fi trimis probabil un alt agent la moarte. Căuta prin conturi pentru a „rambursa” cele douăzeci de milioane de dolari.

Însemna că fusese urmărit fără încetare. Inclusiv la întâlnirea lui cu Lim Soon. Nu se voia doar uciderea unui martor deranjant, ci şi a lui. Se gândi la Michael Hodges, mercenarul britanic. Şi el avea un Range Rover… Începea să înţeleagă avertismentele lui

Lim Soon. Ucigaşii acţionaseră liniştiţi. Cu câţiva centimetri şi îi rămânea şi lui cadavrul în spatele Templului Chinezesc…

Era „super-crimă”.

Comandă o a doua votcă. Ultima, îi zise barmanul. Trebuia să o găsească pe Peggy Mei Ling. Dar dacă era încă în Brunei, cei care o păzeau o ascunseseră bine. Mai mult, nimic nu garanta că ea va accepta să discute cu el. După metodele folosite de adversari, avea motive să se teamă. Doar dacă nu era complice.

*

* *

— Este o săgeată otrăvită, trasă cu sarbacana de Dayak, explică Walter Benson, ambasadorul. Aici, în Brunei, nu sunt Dayak-i, dar în centrul Borneo sunt destui, de-a lungul râurilor. Se aventurează destui până în Sarawak pentru a schimba pieile pe hrană.

— Nu un Dayak a ucis-o pe Katherine, remarcă Malko.

Americanul aprobă.

— Bineînţeles! Dar este cineva care cunoaşte bine ţara. Acest gen de lucruri nu se găsesc pe toate drumurile. Doar militarii fac expediţii… Soldaţii şi oamenii lui Hamilton. O să discut cu el…

— Nici vorbă! făcu Malko. Încep să mă întreb ce fel de joc face. Toţi îmi spun că oamenii lui i se supun orbeşte. Trebuie să ştie. Aveţi neînţelegeri cu „Verii” aici?

— Nu chiar. Ei ne acuză evident că vrem să-i subminăm şi că îi facem curte sultanului. Este adevărat că i-am transmis un mesaj din partea preşedintelui Reagan, conform căruia, în caz de probleme cu vecinii, în special Vietnamul, poate conta pe noi. Sunt în continuare baze ale Flotei a Şaptea în zonă, la câteva ore de Brunei. Nu cu doar cei şapte sute de soldaţi, supuşii maiestăţii sale, pot rezista la orice…

— Credeţi că „Verii” au pus la cale ceva? Pentru a încurca înţelegerea dintre SUA şi sultan?

— Foarte probabil, făcu diplomatul. Dar trebuie totuşi precizat. Că Guy Hamilton nu mai ţine de MI 6. A fost detaşat pe lângă sultan pentru a organiza Poliţia Specială şi securitatea apropiată.

— Cel care a ucis-o pe singaporeză este un profesionist, sublinie Malko. Malaiezienii au ce le trebuie?

Walter Benson se strâmbă.

— Nu cred. Sunt mai degrabă pacifişti. Singurii în stare de aşa ceva aici sunt oamenii lui Hamilton.

Malko simţi că era gata să-i spună să renunţe.

— Voi trimite un telex urgent la Departamentul de Stat, zise el. Ceea ce aţi descoperit schimbă situaţia. Ei vor decide. Şi către Companie voi trimite.

Malko ridică o sprânceană.

— Ce vreţi să spuneţi?

Americanul zâmbi puţin cam trist.

— Intrăm într-o zonă tulbure. Dacă John Sanborn a fost ucis, oamenii apropiaţi palatului au făcut-o. Fără probe beton, vom ajunge la un incident diplomatic grav… Nu uitaţi că nu am niciun contact direct cu sultanul. Anturajul său îi povesteşte ce vrea să audă… Dacă, probabil, este vorba de cineva apropiat, la revedere pagube…

— Ştiu, mărturisi Malko. Dar sunt în joc douăzeci de milioane de dolari şi moartea unui responsabil al CIA. Fără a mai pune la socoteală pe nefericita de singaporeză…

Diplomatul îşi turnă o gură de Johnny Walker. Ridică paharul cu un zâmbet cinic.

— Cunoaşteţi amploarea deficitului bugetar la noi? Patru miliarde de dolari. Dacă trebuie să plătim douăzeci, este ca o picătură de apă. Cât îl priveşte pe bietul John… numele lui va fi trecut pe o placă de marmură. Este mai bine decât să ne stricăm relaţiile cu sultanul. Washingtonul va decide. Aşteptând, profitaţi de timp…

Avea simţul umorului: nori imenşi de apă, se adunau iar deasupra oraşului…

— Trebuie să o găsesc pe Peggy Mei Ling, insistă Malko. În viaţă. Şi să vorbească. Aşa, vom prinde vinovaţii. Oricare ar fi ei…

Diplomatul îşi goli paharul dintr-o sorbitură şi plescăi din limbă.

— Doar dacă Langley şi Departamentul de Stat se conformează.

Vizibil, ambasadorul întrevedea această eventualitate şi începea chiar să fie deranjat de prezenţa lui Malko. Din fericire el nu depindea decât de Langley. Îi mai rămânea poate un aliat. Lim Soon. Micul bancher chinez nu aflase de moartea lui Katherine. Nu avea să-i facă plăcere.

*

* *

Domnea un frig glacial în City Bank datorită climatizării date la maximum. După expresia lui Lim Soon când acesta deschisese uşa biroului, Malko realiză că ştia de Katherine. Chinezul îl invită imediat şi închise uşa după el. Faţa lui rotundă părea speriată iar ochii lui nu mai clipeau.

— Aveam dreptate, făcu el cu o voce gravă, plină de tristeţe. Pe toate liniile. Nu se vor da înapoi de la nimic.

— Cum aţi aflat?

El zâmbi supărat.

— Bandar Seri Begawan este totuşi un oraş mic şi noi, chinezii, suntem foarte bine informaţi. Dar cum nu există presă, restul populaţiei nu va şti nimic. La *Sheraton* unde lucra s-a zis că a avut un accident de maşină şi că i se va repatria corpul în Singapore.

— Aţi aflat şi de ce a murit?

— Da, un medic chinez a examinat-o. O otravă puternică folosită de Dayak-i, vânătorii de capete. Fără antidot. O folosesc pentru a vâna maimuţe. Acţionează prin paralizarea sistemului nervos central. Şi lasă foarte puţine urme…

— Cine a făcut asta?

Chinezul îşi aprinse o ţigară, gânditor.

— Nu un Dayak. Dar ştiu că unii dintre oamenii lui Guy Hamilton au învăţat să folosească sarbacanele. Este mai practic pentru eliminările discrete. S-au folosit o dată pentru eliminarea unui opozant politic. Evident, nu am probe. Aţi văzut ceva?

— Nu numai că am văzut, zise Malko. Au vrut să mă omoare şi pe mine.

Chinezul îl ascultă, impasibil, apoi trase din ţigară.

— Joanna avea dreptate, John Sanborn a fost ucis, concluzionă el. Nu fiindcă ştia ceva, ci pentru că era un vinovat ideal. Iar Peggy Mei Ling este în continuare în Brunei.

— Este o chinezoaică, remarcă Malko, nu o puteţi găsi?

Lim Soon zâmbi amar.

— O chinezoaică din Hong Kong, preciză el. Nu vorbim aceeaşi limbă. Mai mult, dacă este încă în Brunei, este în vila prinţului Mahmoud, apărată foarte bine…

— Ce putem face în acest caz?

Lim Soon trase din ţigară. Cu ochii strânşi, semăna cu un Buddha… Malko îl simţea tulburat. În cele din urmă zise:

— Înţelepciunea îmi comandă să nu mă mai ocup de acest caz, zise el încet. Totuşi, mă simt în parte responsabil de moartea acestei fete. O chinezoaică ca şi mine. Mai mult, dacă putem slăbi puterea clicii din jurul sultanului, ar fi excelent. Ei sunt cei care ne tratează ca pe nişte câini. Deci, o să vă ajut…

— Cum?

— Este o persoană cu care să discutaţi. Jim Morgan, unul din piloţii sultanului. A fost amantul lui Peggy Mei Ling. Este american, poate vă va spune ceva… Dar fiţi atent, aţi văzut cât de periculoşi sunt oamenii aceştia.

— Va trebui să aflu cine l-a omorât pe John Sanborn şi cine este chinezoaica aceea care a mers cu el la Limbang. Căci un cuplu a trecut folosind actele lor.

— Aveţi dreptate, aprobă Lim Soon, şi voi face şi eu nişte cercetări. Până atunci mergeţi să discutaţi cu acest pilot.

— Credeţi că Guy Hamilton este implicat?

Lim Soon scutură din cap.

— Poate nu. Dacă totul porneşte de la palat, a fost poate scurtcircuitat. De primul-ministru sau de şambelan. Banii pot face multe, domnule Linge.

*

* *

Maillet, barul de la *Sheraton,* avea o imagine bizară cu tavanul lui din lemnărie din care atârnau ventilatoare, scaunele roşii şi barul din acaju.

Malko se apropie de una din simpaticele ospătăriţe singaporeze.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Morgan?

— Da, da.

Ea îi arătă un bărbat aşezat într-un colţ, într-un separeu, în faţa barului, cu un suc în faţă. Un uriaş roşcat, cu umeri de docher, ochi albaştri şi o cămaşă cu mâneci scurte. Malko se apropie.

— Jim Morgan?

Americanul ridică privirea. Părea furios că este deranjat.

— Mda?

— Numele meu este Linge, făcu Malko. Malko Linge. Sunt

trimis de ambasadorul Benson pentru a discuta.

— Ce vreţi?

— Sunt înlocuitorul lui John Sanborn, anchetez dispariţia lui.

Fără să mai aştepte să fie invitat, Malko se aşează şi ceru o cafea.

Pilotul făcu un gest din mână, cum că nu era treaba lui. Malko insistă.

— Ambasadorul mi-a promis că veţi coopera în anchetă…

Tonul lui era suficient de persuasiv pentru ca americanul să fie de acord să vorbească.

— Nu îl cunosc prea bine pe John, făcu el. Un tip de treabă. OK. Mai mult nu am ce să vă spun.

I se aduse cafeaua lui Malko şi acesta îşi puse două cuburi de zahăr.

— Peggy Mei Ling, făcu Malko, o chinezoaică foarte frumoasă care locuia aici în hotel. Vă spune ceva?

Ochii albaştri se mai luminară.

— De ce?

— Se spune că ea a fugit cu John.

— Pe naiba! Peggy este o tipă adevărată, făcu pilotul convins. Ea nu se gândeşte decât la bani. Nu a plecat cu John. Aici, scoate bani frumoşi. Dacă prinţul Mahmoud nu a lăsat-o, se află încă la Jerudong.

— Unde? La vilă?

— Da. Acolo unde ea se ducea să…

— Nu aţi mai primit veşti de la ea de atunci?

— Nu.

— Îl vedeţi des pe sultan?

— În principiu, zburăm în fiecare zi la ora patru, în afară de zilele când plafonul este prea jos. De ce?

— Poate fi de folos, făcu Malko dezamăgit.

Vizibil, pilotul nu ştia nimic.

Tocmai se ridica când se apropie de ei o blondă splendidă cu părul lung, bustul orgolios şi o ţinută de regină.

— Hildegarde Glotof, o prezentă pilotul. Fostă stewardesă la Lufthansa. Zboară şi ea cu noi. Şi o cunoaşte bine pe Peggy…

El se întoarse spre tânără.

— Domnul… Linge anchetează în legătură cu dispariţia lui John. Se interesează de Peggy.

Nemţoaica se strâmbă.

— Târfa aia mică? De ce?

— Târfa aia mică ştie cum a fost ucis John Sanborn, continuă Malko în germană. Aş vrea să o găsesc…

Surprinsă, Hildegarde îi făcu un semn cu ochiul.

— Este sub protecţia fratelui sultanului. Şi pe mine voia să mă ia acolo… Adoră să fie împreună cu două fete, de culori diferite… Priviţi! Acel nemernic mi-a cerut-o…

Malko îi urmări privirea şi descoperi un chinez cocoţat pe un scaun la bar. Un cap rotund, fără păr, cu inele pe toate degetele, un costum de şantung strălucitor şi pantofi din piele albaştri. Se întoarse şi îi adresă un zâmbet tinerei. Aceasta înjură printre dinţi.

— Porcul! Are tupeul să vă propună orice. Tot timpul îi procură fete prinţului „Sex-Machine”. Este cel mai tare proxenet din Brunei.

— Prin el, nu pot ajunge la această Peggy Mei Ling? întrebă Malko.

Stewardesa scutură din cap.

— Nu. Treaba lui se termină când fata debarcă aici. Apoi, ea este preluată de oamenii lui Hamilton. Uneori, le revinde pe toate filipinezele unui bordel din Limbang. Profită din orice…

Chinezul coborî de pe taburet, îi salută şi dispăru. Malko îşi zise că poate îl va folosi vreodată. Aşteptând, nu obţinuse decât confirmarea prezenţei lui Peggy. Care se afla la treizeci de kilometri, dar la fel de inaccesibilă ca şi cum s-ar fi aflat pe Lună.

Această conversaţie explica de ce tipii care puseseră la cale escrocheria nu au putut scăpa de ea. Chiar şi oamenii palatului nu se puteau opune capriciilor fratelui sultanului, Mahmoud…

Un nume îi revenea tot timpul în minte: Guy Hamilton. Malko se decise să-i facă o vizită, acum că era lămurit. Fostul agent MI 6 poate avea ceva interesant de spus…

*

* *

Malko aruncă o privire paznicilor în ţinută oficială din faţa palatului. Puţin mai departe, reperă un drum care urca pe deal: 402. Era unul din cartierele rezidenţiale din Brunei. Porni pe acolo, examinând fiecare vilă. Casa lui Guy Hamilton era chiar lângă ambasada Omanului. Albă, destul de modestă, cu grilaj

din fier forjat. Parcă în faţă şi intră, ignorând panoul cu „Câine rău”. Sună şi aşteptă.

Uşa se deschise apărând un tip înalt, cu părul rar grizonat şi o faţă ascuţită. Guy Hamilton se legăna uşor, înainte şi înapoi, cu o sticlă goală în mână şi cu fruntea încruntată, încercând să-şi identifice vizitatorul. În cele din urmă, privirea lui sticloasă se lumină, buzele subţiri zâmbiră şi zise cu o voce greoaie:

— A, domnul Linge! Viteazul cavaler al Companiei. Intraţi, intraţi.

Îl conduse pe Malko, ţinând în braţe sticla goală. Livingul era plin cu statui, grămezi de reviste şi diverse obiecte. Două ventilatoare mari încercau să împrăştie căldura apăsătoare.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise Malko, puţin mirat de această primire. Dar…

Guy Hamilton ridică un deget.

— De fapt, mă aşteptam la vizita aceasta! De altfel, în acest colţ de lume nu prea ai unde să te distrezi şi îmi face plăcere să discut cu străinii. Mai ales ca dumneavoastră.

Imposibil de citit cea mai mică urmă de ironie în vocea lui. Îşi aprinse o ţigară, suflă uşor fumul şi zise:

— Este un caz complicat. Foarte complicat. Sultanul este foarte nemulţumit. Ar trebui rezolvat cât mai repede.

— Cum?

— Returnând cele douăzeci de milioane de dolari.

Ochii pe jumătate închişi îl fixau pe Malko. Băuse destul de mult, dar creierul îi funcţiona normal. Iar Malko se întreba dacă nu exagera.

— Credeţi deci că John Sanborn a luat banii?

Britanicul făcu un gest de neputinţă.

— Cine altcineva? Sunt indicii care relevă aceasta, nu? Fuga sa, apoi dispariţia. Am vorbit adesea cu el, părea fascinat de bogăţia sultanului. Îmi spunea că nu este just ca o asemenea bogăţie să fie în mâinile unui singur om. Ei bine, într-un fel a restabilit echilibrul.

Malko îl privea, cuprins de sentimente variate. Ori britanicului nu îi păsa de el, ori oamenii lui acţionaseră fără să-i spună. Ezita să ia poziţie deschis şi se mulţumi să întindă o capcană.

— Se pare că chinezoaica cu care ar fi fugit se află încă în Brunei, zise el. O anume Peggy Mei Ling… Aţi auzit vorbindu-se?

Guy Hamilton îşi luă sticla goală din nou.

— Chinezoaice ca ea sunt cu miile, nu-i aşa? Nimeni nu este sigur că a fugit cu aceasta. Putea avea o prietenă în Limbang, de fapt. Caz destul de frecvent. De altfel, dacă nu este el, atunci cine?

— Cineva de la palat, sugeră Malko, din anturajul sultanului.

— Prostii! făcu britanicul. Nimeni nu riscă să facă asta. Toţi sunt acoperiţi cu aur. La cine vă gândiţi? La primul-ministru, Al Mutadee Hadj Ali?

— De exemplu.

— Este un prieten personal, făcu Hamilton. Un om devotat stăpânului său care şi-a început o carieră strălucitoare. Nu şi-ar risca locul pentru un fleac... Nu, credeţi-mă, este trist, dar Company a plătit un „netrebnic”... Se mai întâmplă şi pe la noi, adăugă el.

Se ridicase, legănându-se uşor în faţa lui Malko, dominându-l cu înălţimea lui...

— Dragă prietene! făcu el, este ora siestei. Am fost bucuros de vizita ta şi dacă te pot ajuta, o voi face cu plăcere. La revedere.

Îi strânse mâna, se întoarse şi se îndreptă legănându-se spre fundul camerei, lăsându-l pe Malko la uşă. Dezamăgit. Nu avea decât să plece.

Malko cunoştea atât de bine acest mediu, pentru a-şi da seama că un tip ca Hamilton putea minţi perfect. Oricum, acesta îi spusese o poveste... Deci, deranja cu ceva. Iar Hamilton minţea. Pentru a acoperi pe cine? Era ciudat faptul că bătrânul britanic se implicase. Nu părea să fie un om materialist.

Îşi reluă drumul sub o ploaie deasă. La *Sheraton* îl aştepta un mesaj. Lim Soon voia să se întâlnească la *Phong Muri.* „Cât mai repede.” Era subliniat. Cu inima bătându-i tare, Malko se urcă din nou în Toyota. Descoperise ceva chinezul?

*
* *

Lim Soon era în fundul sălii încă pustii, la o masă care dădea spre parcare. Neliniştit. Zâmbi când sosi Malko.

— Îmi pare rău, s-a petrecut ceva important de când nu ne-am mai văzut.

— Ce? întrebă Malko aşezându-se.

Chinezul bău o gură de bere. Părea că nu este în apele lui.

— Am primit o vizită, făcu el. Un poliţist de la Serviciul de Imigrări. Mi-a explicat că viza de reşedinţă va expira peste o lună şi că nu este absolut sigur că guvernul din Brunei o va reînnoi…

Malko simţi ca o mâna de gheaţă care îi strânge inima.

— Este un bluf?

Lim Soon scutură din cap.

— Nu, pot să facă ceea ce vor. Şeful poliţiei semnează ordinele de expulzare după cum îi spune palatul. Nu există contestaţie. Brunei nu este interesat de părerile vecinilor. Sunt atât de bogaţi, încât nimeni nu vrea să se pună cu ei…

— Credeţi că este din cauza mea?

— Sunt sigur. Sunt aici de zece ani şi nu mi s-a mai întâmplat. Din contră, eram chiar în relaţii bune cu palatuL

— Îmi pare foarte rău, îl compătimi Malko. Ce pot face pentru a evita această măsură?

Lim Soon zâmbi trist.

— Să nu ne mai vedem, să nu mai discutăm, nici la telefon. Supraveghează totul.

Malko încasă lovitura. Se găsea lipsit de principalul său aliat într-o luptă total inegală. Chinezul îşi terminase berea fără să mai comande şi pentru Malko. Acesta privi spre oamenii care se grăbeau prin ploaie. Noua manevră avea cel puţin meritul de a clarifica lucrurile: cele douăzeci de milioane de dolari fuseseră escrocate de un înalt demnitar al palatului care dispunea de toată logistica pentru a se apăra.

— Nu aveţi încredere în nimeni, făcu Lim Soon cu o voce blândă. Aveţi de-a face cu oameni gata de orice şi extrem de puternici. Cred că cea mai bună soluţie este să părăsiţi Brunei-ul. Înainte să fie prea târziu, adăugă el.

Capitolul VII

Malko digeră câteva secunde avertismentul lui Lim Soon. Al doilea… După primul, evenimentele îi dăduseră dreptate chinezului. Acesta privea la paharul gol. Ridică privirea şi o întâlni pe a lui Malko.

Sala restaurantului era tăcută ca o biserică pustie. Lim Soon repetă cu o voce reţinută:

— Nu mai puteţi conta pe nimeni. Guy Hamilton nu se va întoarce niciodată în Anglia. Este prea îmbibat de alcool şi de Asia. Singurele lui bucurii le are când petrece un weekend în Limbang cu târfele şi să-şi păstreze o oarecare putere aici. La Londra, nu ar fi decât un pensionar anonim. Oamenii de la palat o ştiu şi o iau ca atare. Fiindcă sunt sigur că ştie totul… Oamenii pe care i-a format nu au încredere în malaiezieni şi îi spun totul lui.

— Şi eu cred la fel, confirmă Malko. L-am întâlnit la el acasă. M-a luat de fraier.

Lim Soon dădu din cap.

— Malaiezienii nu sunt violenţi. Ar fi incapabili să-l omoare pe John Sanborn cu sânge rece. Or, asta i s-a întâmplat lui. O crimă premeditată. Probabil comisă de acest psihopat de Michael Hodges.

— Vedeţi o soluţie? întrebă Malko.

Chinezul se schimonosi.

— Bineînţeles: un dosar beton care să dovedească că John Sanborn a fost ucis de Michael Hodges şi de clica lui. Ambasadorul vostru ar putea acţiona începând de aici. Cât este de bogat, sultanul nu se poate pune cu Statele Unite.

Malko se ridică şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut. Voi încerca să întocmesc acest dosar.

Lim Soon îi ţinu mâna în a lui.

— Vă voi face un ultim serviciu, făcu chinezul. Metresa lui Michael Hodges lucrează la *Phong Mun;* al doilea etaj al clădirii în care se află ambasada Chinei. Este o chinezoaică, Han Su. Poate veţi putea scoate ceva de la ea.

Creierul lui Malko tresări. Dacă ea era cea care se dusese în Limbang cu falsul John Sanborn?

— O să mi-o prezentaţi? întrebă Malko.

— Nu, ar fi prea periculos. În seara aceasta mergeţi la *Phong Mun.* Voi fi şi eu acolo şi vă voi arăta persoana. Este o fată foarte drăguţă. După aceea, vă descurcaţi.

— Mulţumesc, zise Malko.

După o lungă strângere de mâini, se despărţiră iar Malko traversă sala pustie a restaurantului. Afară, era aproape frumos.

I se păru de bun augur. Totuşi, posibilităţile sale se diminuau vizibil.

*
* *

Sala restaurantului *Phong Mun* strălucea de aur şi lac. Lampadare atârnau din tavan iar ambianţa era mai plăcută decât în celălalt sediu. Angelina Fraser îl sunase, lăsând să se înţeleagă că soţul ei urma să plece.

Pentru moment, nu era grija lui. Se simţea neputincios şi frustrat.

În restaurant nu erau decât chinezi şi câţiva malaiezieni. Singur, la o masă de lângă bar, privea în sală. Şi mai ales pe cea pentru care venise acolo.

De cum intrase, Lim Soon care era cu mai mulţi conaţionali ridicase privirea şi cu un semn discret i-o arătase pe una dintre ospătăriţe.

Malko ceru nota. Când se ridică, Han Su se apropie de uşa care dădea spre spaţiul comercial şi i-o ţinu deschisă. Privirile lor se întâlniră.

— La revedere, zise Malko, sper că mâine, dumneavoastră vă veţi ocupa de masa mea.

Han Su zâmbi pe jumătate provocator.

— Nu, mâine nu lucrez.

— Ei bine, atunci vă invit la masă, propuse el. Se poate…

— Dar eu nu vă cunosc, protestă ea prefăcându-se că este şocată.

— O să facem cunoştinţă.

Ascensorul sosea. Fără să-i mai lase timp să discute, el îi zise:

— Vă aştept la ora opt în faţă la Borneo Theatre pe Jalan Pretty.

Uşile liftului se închiseră fără ca ea să mai răspundă. Era o sticlă aruncată în mare. Pentru moment, Peggy Mei Ling era în afara discuţiei. Han Su reprezenta pentru el singura pistă, fragilă, e drept. Dar dacă reuşea să dovedească că ea era amestecată în uciderea lui John Sanborn, totul se schimba.

Încă o dată, trebuia răbdare. Douăzeci şi patru de ore de aşteptare.

*

* *

Domul moscheii Omar Ali Saifuddin, din aur masiv, strălucea sub clarul de lună. Miracol, nu mai ploua!

Privi pentru a suta oară spre barăcile din lemn de pe cealaltă parte, în Kampong Ayer care se întindea pe cele două maluri ale fluviului. Ora opt şi jumătate. Han Su nu apăruse. Se hotărâse să mai aştepte până la nouă. Inima începu să-i bată şi mai tare dintr-odată. O siluetă apăru dintre casele pe piloni şi traversa bulevardul, spre el. Han Su îşi prinsese părul lung într-o coadă şi purta o fustă mini şi o bluză. El ieşi din maşină şi veni spre ea.

— În fine!

Han Su se arătă plină de compasiune.

— Nu am prea mult timp.

Totuşi, ea urcă în maşină. Malko prevăzuse urmarea, deşi Bandar Seri Begawan nu oferea prea multe alternative…

— Am făcut rezervare la *Minara,* restaurantul indian, zise el.

Fără să mai aştepte răspunsul, porni. Han Su stătea ţeapănă, făcând să-i tresalte sânii la fiecare mişcare. Engleza ei era perfectă. Malko se simţi ciudat pentru câteva clipe gândindu-se că ieşea să cineze cu amanta lui Michael Hodges. Presupusul asasin al lui John Sanborn şi autorul probabil al capcanei care o costase viaţa pe singaporeză.

Parcă în apropierea restaurantului, coborî şi ocoli maşina pentru a deschide portiera fetei, care păru că apreciază acest gest…

Minara nu era decât o cafenea obişnuită… Se străduiră să mănânce un pui *tandoori,* stropit cu lapte acru, garnisit cu orez şi alte bucăţi greu de identificat. Conversaţia era destul de seacă. Când el îi atinse mâna, ea o retrase, vizibil hotărâtă să liciteze la mai mult…

Pentru a o îmbuna, el îi luă mâna, admirând, un ceas vizibil nou.

— Este superb.

Han Su zâmbi rece.

— Este un cadou. Logodnicul meu. Mi l-a cumpărat când am fost împreună în Singapore.

— Credeam că nu sunteţi logodită, obiectă Malko.

Han Su se apără cu un zâmbet jenat.

— Nu este chiar logodnicul meu, nu este chinez. Dar mai ies uneori cu el.

Singapore. Malko îşi zise că frumoasa Han Su tocmai bătea primul cui în sicriul lui Michael Hodges. Ipoteza lui era pe cale să se dovedească.

— Mergeţi des la Singapore? întrebă el.

— Uneori, făcu ea evaziv.

El simţi cum se închide în ea. Han Su începea să realizeze că încălca un jurământ de tăcere. Se uită la ceas şi zise distantă:

— Trebuie să mă întorc acum.

Era deja în picioare. Malko abia avu timp să ceară nota.

În maşină ea nu mai scoase niciun cuvânt. Ajunseră la Kampong Ayer. Malko opri în faţa pasarelei din lemn la care opreau toate ambarcaţiunile care asigurau trecerea de cealaltă parte a malului. Han Su îi întinse mâna ceremonios.

— Mulţumesc. La revedere.

Malko era deja afară din maşină.

— Vă conduc. Este plăcut.

Han Su nu îndrăzni să-l refuze. Se urcară într-o barcă care îi aştepta iar chinezoaica îi zise barcagiului.

— Muzeul!

Barcagiul se îndepărtă imediat, tăind oblic fluviul. Se opri lângă o clădire mare din lemn pe care scria „Antichităţi”. Malko îi dădu un dolar şi o urmă pe Han Su pe scara care ducea la pontonul de lemn. Se pierdură prin labirintul de pasarele din Kampong Ayer. Sute de case din lemn cu televizor iar dedesubt, apa neagră a fluviului în care înotau mii de şobolani. O sută de metri mai departe Han Su se opri.

— Am ajuns. Bună seara.

Malko o cuprinse de talie şi o trase spre el. Ea se lăsă, dar întoarse gura când el vru să o sărute.

— Aş vrea să vă mai văd...

— Veniţi la restaurant, făcu ea.

Ea îi scăpă din mâini ca o anghilă iar el se întoarse. Cu o idee în minte.

*

* *

Trecuse aproape o oră de când Malko stătea sub soarele arzător în faţă la „Antichităţi” când Han Su apăru, dinspre Kampong. În tricou, pantalon şi cu ochelari de soare. Ascuns între două barăci, ridică aparatul Leika împrumutat chiar în acea dimineaţă de la Angelina Fraser şi începu să fotografieze cu

viteză. Avu timp să facă o jumătate de duzină de cadre. De departe, părea un turist amator de pitoresc.

Aşteptă ca ea să dispară pentru a striga după un barcagiu şi a trece înapoi fluviul, apoi merse pe jos până în parcarea etajată de pe bulevardul Cator. Angelina îl aştepta în maşina ei. El îi întinse filmul.

— Se poate developa în două ore?

— Nicio problemă, zise ea. Ne întâlnim în faţa debarcaderului peste o oră, zise ea, voi închiria un vaporaş.

Pe bulevardul MacArthur care se întindea de-a lungul fluviului, o mulţime de malaiezieni racolau turiştii care voiau să meargă în Limbang. În schimbul a câţiva dolari, luau paşapoartele şi îndeplineau ei formalităţile de trecere a frontierei. Malko se zbătea în mijlocul unui grup compact când Angelina apăru, supersexy cu rochia din strech alb care îi dezvelea trei sferturi din şolduri şi aproape tot bustul. Malaiezienii rămaseră muţi în faţa acestei apariţii de vis.

— Daţi-mi paşaportul, îi zise ea lui Malko.

Ea dădu ambele documente unui malaiezian gras care plecă alergând.

— Am închiriat un vaporaş pentru noi doi, zise ea. Traversarea durează douăzeci de minute. Este destul timp.

Când el îi ceruse să îl ajute în acea dimineaţă, ea spusese imediat „da”. Malko îi explicase ce căuta iar ea acceptase cu entuziasm.

Chiar voia să-l ajute sau doar să aibă ocazia să... Malaiezianul gras revenea cu paşapoartele. Se urcară într-o joncă mare cu acoperiş plat, care se îndepărtă imediat cu motorul turat la maximum. Angelina, făcând o mişcare acrobatică, se urcă pe acoperişul bărcii, Malko rămânând în picioare, cu capul în dreptul coapselor tinerei.

Barăcile din lemn lăsară loc junglei dese. Jonca mergea cu cincisprezece noduri. Brusc, pilotul făcu o manevră scurtă pentru a ocoli un buştean care plutea. Angelina era gata să-şi piardă echilibrul şi nu se putu ţine decât prinzând gâtul lui Malko între picioarele ei.

El se întoarse râzând, ţinând-o de şolduri ca să nu o scape. Ochii lui erau chiar în dreptul abdomenului. Rochia din strech se ridicase iar el vedea doar triunghiul alb al slipului. Angelina îi zâmbi. Desfăcându-şi picioarele, oftă.

— Am senzaţia că vântul mă mângâie în această poziţie!

Privirea ei îi provoca pe Malko fără menajamente.

Pilotul era prea atent să ocolească buştenii plutitori pentru a se mai ocupa de ei. Malko începu să-i maseze uşor coapsele goale, urcând spre dantelă. Cu bustul cambrat, faţa în bătaia vântului şi ochii închişi, Angelina Fraser se lăsa în voia lui.

Când Malko depărtă dantela umedă, ea tresări. Fără să-i mai scoată, el începu să o maseze senzual pe sexul înfierbântat, smulgându-i Angelinei ţipete uşoare.

O mângâiere circulară pe care o acceleră progresiv o făcu să juiseze. Coapsele ei se strânseră brutal, se aplecă în faţă, apucându-se de umerii lui Malko iar ţipătul ei acoperi zgomotul motorului. Pilotul se întoarse dar nu văzu decât spatele lui Malko.

Cu supleţe, Angelina Fraser se coborî de pe acoperiş şi se lăsă lângă Malko. Mâna ei se îndreptă spre el şi îi prinse virilitatea întărită.

— Nu pierdeţi nimic dacă mai aşteptaţi, domnule, făcu ea. Aveţi un credit. Un credit mare, adăugă ea.

Ea se frecă de el, cu toate forţele. Pilotul se întoarse, zâmbind… Pasageri de acest gen erau rari. Angelina Fraser nu părea deloc jenată…

— Sper că o să găsim foarte repede ceea ce cauţi în Limbang, zise ea. Şi că vom avea şi timp să ne simţim bine.

*

* *

Câteva clădiri moderne, aliniate de a lungul malului, bărci care urcau sau coborau, buticuri fără vitrine. Malko şi Angelina traversară hangarul din tablă care servea de post de frontieră şi chemară un taxi, condus de un chinez.

Când ajunseră la aerogara minusculă, Malko era la limita extazului datorită abilităţii tinerei soţii a primului secretar al ambasadei. Intrară în clădirea din lemn. Era un zbor spre Sarawack. Un bătrân DC 3 rablagit, contemporan cu Lindbergh.

Malko verificase aeroportul înainte de a pleca din Bandar Seri Begawan. Familii de chinezi şi malaiezieni, cu bagaje uriaşe, stăteau la coadă la biroul de înregistrări… Doi angajaţi încercau să facă ordine. Angelina Fraser îi şopti lui Malko:

— Lasă-mă pe mine.

Cum îi văzu sânii, unul din angajaţi uită imediat de restul pasagerilor. Malko nu putu urmări conversaţia, sesizând doar din când în când cuvântul „străin”. Malaiezianul asculta atent, cu ochii în decolteul tinerei. Faţa i se lumină când Angelina strecură câteva bancnote pe tejghea. Ea se întoarse spre Malko.

— Era aici, îşi aminteşte fiindcă foarte puţini albi iau avionul de aici.

— Să descrie cuplul. Ce i-aţi spus?

— Că noi căutăm nişte prieteni care au dispărut în junglă, dar oricum nu îi interesează.

Ea reluă conversaţia. Malaiezianul era tot mai volubil. Angelina traducea din mers.

— Un bărbat alb, cu ochii albastru deschis, solid. Chinezoaica era mai mică decât el… Pielea mai închisă la culoare…

Malko scoase una din pozele făcute dimineaţă şi o puse pe tejghea. Cu o hârtie de zece dolari…

— Aceasta era?

Angelina traduse întrebarea. Angajatul examină fotografia apoi dădu afirmativ din cap.

— Crede că da. Îşi aminteşte că ea avea părul foarte lung.

Ca Han Su… Angajatul, luându-şi dolarii, se retrase. Malko aflase destule. Ieşiră din aerogară.

— Mulţumesc, zise el. Acum, ştiu cine l-a ucis pe John Sanborn, mai rămâne să dovedesc. Această fată este un martor important.

— Michael Hodges este un ucigaş, dar nu a acţionat din proprie iniţiativă, remarcă femeia. Cel care a dat ordinul este interesant de aflat. Şi desigur acela este intangibil…

Malko nu îi spusese de bănuielile sale în privinţa lui Al Mutadee Hadj Ali, datorită relaţiei pe care acesta o avea cu ea.

Taxiul care îi adusese acolo, îi aştepta. Câteva minute mai târziu, se opriră în faţa unei clădiri lungi din ciment cu inscripţii chinezeşti. Malko ridică privirea şi văzu: *Bunga Raya Hotel.*

Angelina Fraser nu uita… La parter, tinerii jucau biliard. Un malaiezian le ceru zece dolari înainte de a le deschide uşa unei camere care mirosea a mucegai.

Abia intrară că Angelina Fraser îşi dădu jos slipul şi îl aruncă într-un colţ. Fără să-şi scoată rochia, începu să se frece de Malko, cu o privire aprinsă.

— Aştept asta de când te-am văzut în biroul ambasadorului,

murmură ea.

Degetele ei abile îl smulseră imediat din gândurile sale. Îl masturba cu un fel de furie, oftând din când în când:

— Ce bine e. Ce gros, ce tare…

El o întrerupse pentru a o împinge spre pat. Rochia albă i se ridicase pe şolduri iar ea îl primi oftând adânc. Abia începu să se mişte, că Angelina gâfâia de plăcere. Picioarele ei îl prinseră iar ea urlă, lipită de ei, cu sânii ieşindu-i din rochie… Căzură obosiţi; ventilatorul se învârtea alene.

— Bărbatul vorbea malaieziana, zise deodată Angelina. Ca şi Hodges.

Ea era încă înfiptă în sexul lui Malko, dar începuse să se gândească.

— Ce o să faci? întrebă ea.

Malko ieşi din ea.

— Să atac punctul slab, zise el.

*

* *

Din fericire, restaurantele închideau devreme în Brunei. Malko se uită la ceas: zece şi jumătate.

Primele angajate de la *Phong Mun* ieşiseră deja, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Han Su apăru în cele din urmă şi o luă în stânga, spre bulevardul MacArthur.

Malko plănuise să o abordeze cât mai repede, dar Han Su era însoţită de o altă chinezoaică. Trebuia să aştepte. Malko împrumutase de la ambasadă un minicasetofon sperând că va putea să obţină ceva. Ieşind din maşină, se luă după ele. Cele două chinezoaice ajunseră la debarcader şi se urcară într-un sampas pentru a traversa. Malko le lăsă să se îndepărteze puţin, apoi sări şi el în următoarea barcă.

— *Antichităţi!* făcu el.

Prima barcă se cufundase deja în întuneric. În câteva minute, traversară. Ploaia începea din nou. Malko urcă o scară de lemn. Privi în jurul lui. Cele două chinezoaice dispăruseră. Apoi sesiză două umbre care mergeau pe lângă bărcile în construcţie şi se grăbi. Majoritatea caselor aveau luminile stinse, în altele se vedea lumina unui televizor.

El le reperă puţin mai departe, când se despărţeau. Cu părul ei lung, Han Su era greu de confundat. Grăbi pasul pentru a o

ajunge din urmă iar lemnul putred începu să scârţâie. Ea grăbi pasul, la fel.

— Han Su!

Chinezoaica se întoarse auzindu-şi numele, se opri o fracţiune de secundă, scoase un ţipăt înfundat, apoi începu să alerge pe lemnele putrezite. Malko făcu la fel. Deodată, auzi paşi grăbiţi în urma lui. Se întoarse. Era urmărit. Un bărbat alerga după el. Un tip scund, solid, îmbrăcat cu un tricou. Un malaiezian. Avea un pumnal în mână. Malko, fără armă, nu putea lupta. Cu o lovitură de picior, îl ţinu la distanţă pe atacator şi privi în jur.

În acelaşi moment, un al doilea tip apăru din labirintul de barăci din lemn, între Han Su şi el. Prins la mijloc, Malko căută o ieşire. Cei doi îl pândeau, cu cuţitele. Avea de ales între a fi înjunghiat sau a primi un cuţit în spate. Cu spatele la o casă de lemn, nu avea nicio şansă. Cei doi schimbară câteva cuvinte între ei, încet, şi cu un elan unic veniră spre el în acelaşi timp, agitând pumnalele.

Hotărâţi să-l omoare.

Capitolul VIII

Malko evită lama unui pumnal lipindu-se de uşa de care era rezemat. La un metru de el, cei doi adversari, gata să sară din nou, îl pândeau. Ca doi ciobăneşti germani dresaţi să muşte mai întâi şi apoi să latre… Furia îl salvă. Era prea de tot să se lase omorât în acest loc, la capătul lumii.

Cu un salt sălbatic, îl lovi cu piciorul pe cel mai apropiat adversar, strecurându-se pe lângă casă şi sărind apoi peste balustrada din lemn, în mlaştina pe care era construit Kampong Ayer. Căzu cu un zgomot înfundat, în apa până la genunchi. Era maree mică. Un şobolan fugi chiţăind… Ridică privirea şi îi văzu pe cei doi atacatori deasupra capului. Se băgă sub casă şi începu să se îndepărteze, strecurându-se printre pilonii de lemn, căzând în gropi, lovindu-se de diverse lucruri. Până ce atacatorii lui săriră în apă el se îndepărtase cu câteva zeci de metri. După câteva minute, îşi pierduse orice simţ al orientării. Aplecat, mergea prin apa călduţă, lovindu-se de câte o bârnă, într-un

miros pestilenţial. Se întoarse, văzând siluetele urmăritorilor săi. Ar fi vrut să urce înapoi, dar nu găsea nicio scară... Cei doi păreau că nu îl ajung iar el mai spera. În fine, auzi un zgomot de motor: bărcile de pe fluviu. În acelaşi moment, căzu într-o groapă şi înghiţi o gură de apă.

Oribil.

Ieşi din groapă, se căţără pe o bârnă, lovindu-se la cap, rupându-şi cămaşa şi pantalonul. Ţinându-şi respiraţia, nemişcat, îi auzi pe atacatori cum treceau mai departe. Îi lăsă să se îndepărteze, în direcţia fluviului, apoi îşi reluă drumul, până ce ajunse la marginea construcţiilor. De cealaltă parte a fluviului se vedeau luminile din Bandar Seri Begawan şi chiar şi domul auriu al moscheii. Mai făcu câţiva paşi şi deodată ajunse în apele fluviului. Agăţat de un lemn, se odihni câteva secunde. Nici urmă de atacatori. Urcaseră pesemne şi îl aşteptau la câţiva metri? Cea mai bună soluţie era să traverseze Brunei River. Dând drumul lemnului, se aruncă în apa adâncă, înotând cât mai silenţios posibil.

Făcea totuşi destul zgomot. Abia se îndepărtase, că un strigăt se auzi în spatele lui. Se întoarse şi văzu un bărbat care gesticula, dând din mâini în direcţia lui. Un motor porni, barca ieşi din întuneric iar cel care îl reperase pe Malko sări în ea. Barca porni spre el.

Trăgând aer, se lăsă în apa neagră. Valul făcut de barcă trecu pe deasupra lui, mai înotă încă puţin şi ieşi la suprafaţă. La timp pentru a vedea cum barca se întoarce.

Motorul se auzi turat... Din nou venea spre el, pentru a-l sfârteca cu elicea.

Acesta plonjă, lăsându-se tras de curent în mijlocul fluviului. Nu reveni la suprafaţă decât când plămânii erau gata să explodeze. Barca vira din nou. Începu să înoate, cât mai repede, jenat de haine. Apa călduţă era aproape vâscoasă... Brusc, observă o formă mare care venea spre el: o joncă. El strigă la cei din joncă:

— Ajutor! Ajutor!

Ţipetele lui reuşiră să acopere zgomotul motorului. Văzu un bărbat precipitându-se peste bastingaj şi dând disperat din mâini. Îl văzuse, dar cealaltă barcă venea spre el. Cel din joncă îi făcu semn să se agaţe de barca care îl urmărea, ceea ce părea cel mai logic...

Cum să explice situaţia!

Începu să înoate spre jonca enormă, ca şi cum barca nu mai exista. Din fericire, înainte doar cu trei sau patru noduri, barca cu atacatori întoarse brusc, neîndrăznind să-l omoare cu atâţia martori... Omul din joncă se aplecă şi aruncă o coardă. Cu un ultim efort, Malko o prinse şi se lăsă tras. Atacatorii se îndepărtară... Aruncară şi o scară din funie iar Malko se ridică. Se urcă pe punte în faţa oamenilor miraţi.

— Accident! le explică Malko.

Nu îi interesa. Îşi scoase hainele ude şi se şterse cu o cuvertură veche. Jonca îşi continua drumul cu o încetineală specifică. Înspre debarcader... Hainele ude i se lipeau de piele. Se grăbea să ajungă la maşină.

Când intră în holul hotelului, recepţionista îl privi stupefiată.

— Am avut un accident, am căzut din barcă, explică Malko zâmbind.

Se mai relaxă abia sub duş. Acum era o luptă pe viaţă şi pe moarte între el şi oamenii de la palat. Han Su nu vorbea. Avea certitudinea că ea jucase rolul lui Peggy Mei Ling. Chiar dacă rămânea în Brunei, nu va descoperi nimic în această direcţie.

Vocea Angelina Fraser îl trezi pe Malko.

— Cum s-a derulat expediţia ta, ieri-seară?

— Nu prea bine, făcu el.

Angelina ascultă relatarea, scoţând exclamaţii de uimire.

— Cred că nu ajungi nicăieri cu acest caz, concluzionă ea, chiar dacă ipoteza ta este bună. Oricum, o să îţi schimbi părerea în această seară. Îţi aminteşti că am fost invitaţi în seara asta, la Jerudong. Este prima veste bună.

— Şi care este a doua?

— Soţul meu pleacă la Singapore.

Angelina era medaliată cu aur în acest domeniu.

— Nu vom fi departe de vila prinţului Mahmoud, remarcă Malko. Noaptea, poate este mai uşor de intrat.

Angelina pufni.

— Tot o mai cauţi pe chinezoaica ta... O să vedem. OK, trec să te iau pe la opt.

*

* *

Ambasadorul Statelor Unite scutură încet din cap, cu

picioarele întinse sub masa din faţa lui.

Malko îi raportase detaliat ultimele descoperiri în cazul Sanborn. Fostul avocat notase multe şi aprobase tot ceea ce făcuse Malko. Dar pentru el, experienţa de avocat o depăşea pe cea de diplomat.

— Nu ai un caz beton! făcu el.

— De ce? întrebă Malko frustrat. Totul se leagă.

— Trebuie să gândim ca şi cum am fi în faţa unui juriu, explică diplomatul. Nu uitaţi că avem de a face cu oameni rău intenţionaţi. Martorii dumneavoastră sunt morţi sau dispăruţi. Dacă o găsiţi pe Peggy Mei Ling, evident, ar fi altceva. Fiindcă îi cunoaşte pe ucigaşi. Dar cum să o scoţi din vila prinţului Mahmoud care este la fel de bine păzită ca şi palatul? Sunt de acord cu dumneavoastră, dar în acest stadiu îmi este imposibil să intervin pe lângă sultan şi să-i spun „Aţi fost escrocat şi iată probele…". Mă va da afară. Malaiezienii nu-i agreează pe străini.

Liniştea se lăsă, tulburată doar de zgomotul bărcilor pe fluviu. Ambasadorul ridică paharul de Johnny Walker.

— Ia-o uşurel, Malko! Nimic nu este imposibil. Aţi făcut deja o treabă splendidă. Dar nu vreau să dispăreţi ca John, să nu mai fiţi găsit niciodată. Cred că este îngropat undeva prin junglă. Nu merită să vă daţi viaţa. Nu am nicio autoritate asupra dumneavoastră, dar vă sfătuiesc să renunţaţi… Aici, nu vă pot proteja. Colegul meu german, care reprezintă interesele Austriei, cu atât mai puţin. Angelina Fraser mi-a spus că o să vă ia cu ea în această seară. Distraţi-vă…

Îi făcu un semn cu ochiul. Aparent aventurile tinerei erau cunoscute de ambasadă.

— Mulţumesc, domnule ambasador, zise Malko. O să vă urmez sfaturile.

Cu stomacul înnodat de furie, Malko urcă în maşina sa. Ultima lui şansă era în această seară la Jerudong.

*

* *

Fasciculul puternic al unei lanterne lumină interiorul maşinii, ţintind picioarele şi pieptul Angelinei Fraser, aproape indecentă în rochia albastră cu paiete care îi acoperea cu greu o treime din coapse. Machiată ca Regina din Saba, parfumată, vibra de sexualitate. Civilul britanic care îi oprise la intrarea în Jerudong

Park examină îndelung invitaţia.

— Parcarea este lângă Club House, zise el indiferent. Urmaţi săgeţile.

— Este mai rău ca la Fort Knox, remarcă Malko.

— Sultanul adoră electronicele, răspunse Angelina. Radare, infraroşii etc. Aici este şi mai şi. Unul din puţinele locuri în care vine periodic.

Traversară pe lângă terenul de golf şi Angelina parcă maşina într-un colţ întunecat al parcării. Înainte de a coborî, se întoarse spre Malko, cu ochii strălucind.

— Mor de nerăbdare să te sărut, zise ea, dar nu pot să îmi stric machiajul... Dar nu pierzi nimic dacă mai aştepţi.

Abia ieşiră din maşină, că ea îl luă de braţ şi îl trase spre Club House. Vreo treizeci de cupluri stăteau afară la un pahar. În interior, Malko observă bufetul. Aproape o treime erau străini. Angelina şi Malko se amestecară prin mulţime. Luă un pahar cu suc de portocale de pe tava unui ospătar, îşi înmuie buzele şi aproape izbucni în râs: era aproape gin curat.

Malko reperă deodată o siluetă cunoscută: prinţesa Azizah în compania unui bruneian, scund. Schimbară un zâmbet, interceptat de Angelina.

— O cunoşti?

— Am întâlnit-o o dată la bancă, făcu el. Era la Lim Soon.

— Este foarte simpatică, remarcă Angelina. Este o verişoară a sultanului şi trăieşte în Europa. A fost măritată cu un lord englez, până ce a văzut că el nu iubea decât bănii ei şi tinerii roşcaţi... Aici, se plictiseşte de moarte. În această seară, este cu ministrul de finanţe. Este amantul ei.

— Uite, vine şi al tău, remarcă Malko.

Al Mutadee Hadj Ali apăru. Se lăsă linişte. Sultanul Hassanal Bolkiah apăru din întuneric, urmat de două gărzi de corp britanice. Turban negru pe cap, ţinută stil Mao albastră, un zâmbet vag pe buze. Toţi cei din jur de aplecară gata să sărute pământul. Suveranul se îndreptă spre masa din centru şi se aşeză imediat.

Treizeci de secunde mai târziu, toţi invitaţii erau aşezaţi la masă; la cea a sultanului erau numai bruneieni.

Încet-încet, conversaţiile se reluară, fără să fie la fel de animate... Toată lumea întorcea capul pentru a vedea cum se comportă sultanul. Acesta părea că se plictiseşte între

şambelan, primul-ministru şi alţi patru bruneieni, printre care şi Azizah.

— Nu este prea plăcut! îi şopti Angelina, cu coapsa lipită de a lui Malko. Totuşi oamenii se bat pe aceste invitaţii…

În patruzeci de minute totul se rezolvă… Marele şambelan se ridică şi bătu din palme. Ca un singur om, toţi invitaţii se ridicară, cu ultima îmbucătură în gură… Deja sultanul se îndrepta spre scările care duceau la primul etaj.

Toţi îl urmară până într-o sală mare cu scaune aşezate în jurul unui ring de dans. O orchestră de filipinezi cânta ceva ce semăna cu un marş funebru. Malko abia se stăpânea, gândindu-se la Peggy Mei Ling care se afla probabil la mai puţin de un kilometru…

În fine, o jumătate de oră mai târziu, sultanul se ridică. Trecu printre invitaţi, împărţind zâmbete şi dispăru. O mare parte din bruneieni îl urmară în timp ce o duzină de cupluri de străini rămaseră pe ring. Angelina îl trase pe Malko de mână.

— Vino.

Orchestra cânta ceva ce putea fi considerat un slow. Angelina profită pentru a se lipi ostentativ de Malko, care o întrebă:

— Cât va dura această tortură?

— Nu mult, făcu ea pufnind.

Efectiv, douăzeci de minute mai târziu, orchestra se opri şi începu să-şi strângă bagajele. Ultimul grup de invitaţi coborî la bar. Era ceva mai plăcut. Mai veniseră şi alţii, care nu avuseseră onoarea să participe la serată.

Un chinez chel se apropie de Angelina cu un zâmbet servil. Domnul Khoo, cel pe care Hildegarde îl catalogase ca proxenet.

— Doamnă Fraser! Ce frumoasă sunteţi! Aş putea să vă spun ceva?

Angelina îl urmă după ce îi făcu un semn cu ochiul lui Malko, revenind după câteva minute râzând. Nu avu timp să o întrebe ce voia domnul Khoo. Al Mutadee Hadj Ali se apropia de ei, cu un zâmbet larg. Adresat mai ales Angelinei. El îi luă mâna şi o sărută apăsat. După ce îl salută pe Malko, se scuză:

— Nu am putut să vă vorbesc mai devreme, eram cu maiestatea sa. A plecat la palatul Yang Maha Pingeran.

Privirea nu i dezlipea de decolteul Angelinei. Vizibil furios că o găseşte în compania lui Malko. Acestuia nu îi venea să creadă că îl avea în faţă pe organizatorul escrocheriei. Atitudinea sa faţă

de Malko era perfect neutră, în afară de o gelozie evidentă.

— Nu l-am văzut pe soţul dumneavoastră, zise el tinerei.

— A plecat la Singapore în misiune, răspunse Angelina. Nici eu nu am văzut-o pe soţia dumneavoastră…

— Este cu alteţa sa Isteri Hadjah Mariam, explică el. Este o mică recepţie la palatul ei în această seară.

Unul dintre bruneienii rămaşi îi adresă un semn discret primului-ministru care se retrase. Imediat, Angelina îl trase pe Malko spre ieşire.

— Să ne întoarcem, zise ea, ceilalţi se vor duce la *Sheraton.* Să mergem la mine. Am pus o sticlă de Dom Perignon la rece.

— Ştii că aş vrea să fac un tur pe la vila prinţului Mahmoud, zise el, acum sau niciodată…

Angelina oftă, deranjată.

— Nu renunţi deloc! Bine, mergi, te aştept. Treci pe lângă piscină, în spate vei da de o cărare care coboară spre mare. Când vei ajunge la o sută de metri de plajă, o iei în dreapta. Vei ajunge la gardul vilei. Dar sunt soldaţi peste tot. Fii atent.

Al Mutadee Hadj Ali, scăpând de conaţionalul său, venea spre Angelina repede. Malko dispăru discret spre piscină, ajungând spre golf.

Intră în întuneric. Aerul era cald, noaptea destul de senină. Se întrebă dacă o va găsi în cele din urmă pe misterioasa Peggy Mei Ling.

*

* *

Paşii lui prin iarbă nu făceau niciun zgomot. Malko ajunse în dreptul unui grajd în care se aflau cincizeci de cai în boxe cu aer condiţionat. Era la peste cinci sute de metri de Club House şi începea să audă zgomotul mării… Încă o sută de metri şi distinse linia albă a resacului. Viră cu nouăzeci de grade şi imediat zări, în întuneric, o perdea de copaci.

Cu toată atenţia lui, se lovi de un cablu metalic întins la aproape un metru de sol. Cu atenţie, se strecură pe sub el, surprins că nu întâlnise un obstacol mai serios. Ajunsese la gardul vilei… Continuă şi zări o vilă mare luminată în jur, aproape până la plajă.

Inima îi începu să bată puternic: Peggy Mei Ling era aproape. O binecuvânta pe Angelina că îl ajutase să între în incinta

magică a Jerudong Park...

— Stop! Aţi intrat într-o zonă privată.

Vocea cavernoasă îi ridică adrenalina! O frază scurtă urmă, în malaieziană. Desigur, traducerea. Se lipi de un copac. Cum îl reperaseră? Imediat, o bubuitură se auzi şi scoarţa copacului sări la câţiva centimetri de capul lui! O precizie uimitoare pe acest întuneric.

Infraroşii! Soldaţii aveau arme echipate cu lunete cu infraroşu. Îl vedeau pe Malko ca ziua... Acesta ocoli trunchiul copacului. Era o senzaţie teribilă să nu vadă pe nimeni în jur, la zece metri, şi să se simtă expus total. Cu un salt, se retrase. Nu putea lupta cu roboţii electronici... O altă bubuitură şi auzi cum şuieră glonţul. Instinctiv se aruncă în iarba groasă, realizând că dacă voiau să-l omoare, ar fi făcut-o deja. Voiau doar să îl îndepărteze... Îşi reluă mersul în zigzag şi se lovi de o cutie metalică. Un fel de zumzăit se auzea din partea de sus. Malko ridică ochii şi distinse o cameră mare de filmat care se răsucea lent.

Tot infraroşu...

Cu un pas liniştit, se îndreptă spre gard şi trecu pe sub el. Frustrat.

După cinci minute, era în Country Club. Nu mai era aproape nimeni.

Angelina era lângă bar pălăvrăgind cu Al Mutadee Hadj Ali. Malko se apropie iar ea îl primi cu un zâmbet încordat.

— Cum vi se par caii Majestăţii Sale?

— Până acum nu am mai văzut boxe climatizate... zise Malko.

— Majestatea Sa are mare grijă de cai, remarcă primul-ministru.

Ostentativ, se uită la ceas.

— Cred că trebuie să mă duc la maiestatea sa, anunţă el.

Se înclină, sărută mâna Angelinei şi o strânse pe cea a lui Malko. Acesta din urmă se miră de atitudinea detaşată contrastând cu aerul lubric de mai devreme, când realiză că pantalonul bruneianului scânteia de paiete...

Aşa se explica totul.

Al Mutadee Hadj Ali se retrase. Cum se îndepărtă, Malko remarcă:

— Aparent, prietenul tău a petrecut plăcut timpul cu tine. Parcă ar fi un globuleţ de pus în pomul de Crăciun...

Angelina râse plină de senzualitate.

— Era dezlănţuit. Abia am putut să-l stăpânesc. A vrut să mă ducă într-una din căsuţele de lângă piscină. Am flirtat puţin, ştii. Fiindcă sunt limitaţi de religia lor, bruneienii se defulează cu străinele. Deci? Ai ajuns la vilă?

Revenind spre maşină Malko îi povesti păţania. Angelina se lipi de el.

— Nu te-au omorât fiindcă veneai dinspre Jerudong; deci ori erai un diplomat, ori un altul important... Vino, o să-ţi arăt ceva.

Se urcară în Volvo iar Angelina porni pe drumul care mergea pe lângă mare. După doi kilometri, viră la dreapta pe un drumeag care mergea pe faleza ce domina marea. Se opri şi stinse farurile. Spre dreapta, la aproape un kilometru, Malko văzu un rând de proiectoare care formau un aliniament perpendicular pe şosea.

— Priveşte, zise Angelina. Este vila. Păzită ca o tabără de concentrare. Dacă ai fi încercat să intri din această direcţie, soldaţii te-ar fi doborât imediat. Puteai fi luat drept un soţ gelos care îşi caută soţia răpită de prinţul Mahmoud.

Malko se uita la gardul luminat. Peggy Mei Ling era păzită bine.

În timp ce contempla luminile, Angelina Fraser se lipi de el, strângându-l cu toată puterea. Începu să se frece de el, să-i atragă atenţia în orice fel, apoi se întinse pe spate, pe capota maşinii, agăţându-se cu o mână de ştergător ca să nu alunece.

Malko nu avu de făcut decât să înlăture ultima barieră ce-i stătea în cale şi să o penetreze dintr-o singură mişcare, din picioare în faţa maşinii. Avu o senzaţie ciudată, neobişnuită. Angelina nu se apărase chiar aşa de tare în faţa primului-ministru. Se opri brusc. Surprinsă, Angelina se ridică.

— Ce este?

— Chiar eşti o târfă! făcu Malko. Doi bărbaţi într-o oră.

— Se tot întreba pe unde umbli, făcu Angelina fără să se lase bătută. Trebuia să-l reţin. Nu mă mai placi?

În loc de răspuns Malko o apucă de coapse şi o întoarse. Surprinsă, întinsă pe burtă, Angelina scoase un ţipăt simţindu-l cum se aşază peste ea. După un moment, ea urlă sălbatec în clipa în care mădularul tare al lui Malko îi forţa anusul. Până la capăt.

— Eşti nebun! ţipă Angelina.

El se retrase puţin şi reveni şi mai puternic, violând-o. După a treia mişcare, ea începu să mârâie. Apoi începu să gâfâie iar Malko auzi:

— Desfundă-mă, sfâşie-mă!

Malko o penetră cu putere. Agăţată de oglinda retrovizoare şi de un ştergător, Angelina se mişca sub el, pe tabla capotei. După ce ejaculă în ea, Angelina scoase un ţipăt de plăcere. Rămase apoi întinsă pe capotă, ca moartă.

După un moment, se ridică, îşi scoase rochia şi îi zise:

— Vino, o să facem baie.

Străbătură poteca şi ajunseră în valurile calde ale mării Chinei. Era delicios. Timpanele lui Malko răsunau încă de la bubuiturile care l-ar fi putut omorî. Angelina se înfăşură pe el şi îi şopti:

— Este adevărat că sunt o târfă, dar ador să mi-o tragi. Soldaţii cu binocluri cu infraroşu nu au scăpat nimic…

O târfă uimitoare. Un singur lucru îi umbrea plăcerea lui Malko: se afla într-un impas total. Angelina izbucni în râs.

— Dacă acest netrebnic de Khoo ne-ar fi văzut, ar fi dublat oferta.

— Ce ofertă?

— Mi-a propus să petrec un weekend cu Mahmoud. Acesta are poftă de carne proaspătă şi este sătul să se culce cu filipineze analfabete. Cum l-am trimis la plimbare, m-a implorat să-i găsesc pe cineva printre prietenele mele. Ca şi cum eu cunosc târfe!

Malko nu mai simţea corpul fierbinte lipit de el. Îi venise o idee care putea debloca situaţia.

— Ei bine, o să îl anunţi că ai o prietenă, făcu el. O adevărată creatură de vis.

Capitolul IX

Soneria specifică telefoanelor englezeşti îl enervase mereu pe Malko. Şi suna de ceva timp… Lângă el, Angelina Fraser îl privea, cu picioarele încrucişate, pe o canapea joasă. Ploaia începea să cadă, lovind în ferestre. Oraşul Bandar Seri Begawan

dormea. Nu întâlniseră nicio maşină la întoarcerea din Jerudong. Malko preferase să folosească telefonul Angelinei în locul celui de la *Sheraton...* Pentru mai multă discreţie.

Tocmai voia să închidă când o voce agasată zise „alo”. Ar fi sărutat receptorul!

— Mandy!

La Londra, cu decalajul orar de cel puţin opt ore, era ora trei după-amiază. Strigătele care urmară îi sparseră urechile.

— Cine este nemernicul care mă trezeşte la ora asta?

În ciuda ascensiunii sale sociale şi financiare, Mandy Brown, fostă call-girl, amantă a unui mafiot, nu îşi uitase originile populare. Malko se grăbi să o liniştească.

— Sunt eu, Malko! Încă dormi? Este ora trei.

— Blestematule! făcu ea. M-am culcat la ora şapte dimineaţa. Ai ajuns la Londra şi vrei să mi-o tragi... Ai putea să mai aştepţi puţin?

— Nu, făcu Malko. Nu sunt la Londra şi nu credeam că te mai găsesc. Ce i s-a întâmplat ultimului tău iubit...?

O lăsase, în urmă cu doi ani, în braţele unui bătrân yemenit miliardar nebun după ea, la Sanaa.

— Ei, făcu ea, tocmai şi-a dat ultima suflare. Din cauza mea, se pare. Chiar când îmi construia templul Reginei din Saba. Doar pentru mine, îţi dai seama...

Era o urmă de nostalgie în vocea ei. Aceeaşi Mandy, în ciuda necazurilor... Malko o auzi căscând şi zise deodată cu o voce languroasă.

— Aş vrea să te am lângă mine, chiar nu poţi veni...?

Ea îl adora pe Malko, cel care îi salvase viaţa, o făcuse să câştige o avere şi îi oferise primul orgasm. Acesta trase aer în piept: era momentul replicii.

— Nu, răspunse el, dar tu, poţi veni la mine...

Aşteptă reacţia. Care nu întârzie...

— Ia spune, protestă Mandy cu o voce ascuţită, nu îmi pregăteşti o capcană? Când mă suni aşa, mereu mă bagi în situaţii imposibile. Unde eşti?

— În Brunei.

— Ah, bine, făcu ea mai liniştită, cu o voce plină de erotism. Oh, aşa mai merge să discutăm. Ştii, bătrânul Zag a fost totuşi drăguţ. Bineînţeles, nu a terminat palatul, dar mi-a dat câteva pietre. Un diamant de douăzeci de carate... Şi un Silver

Phantom. L-a comandat la Londra, bietul de el, dar nu a mai apucat să-l vadă. Dar ne-am putea culca în el... Deci când ne vedem?

— Când vii.

— Bine, poate ajung în seara asta.

— Aş zice mai bine mâine seară.

— Ei! protestă Mandy, mai linguşitoare ca niciodată, doar nu merg cu trenul în Olanda.

— Brunei nu este în Olanda, corectă Malko. Este la nord de Borneo.

— Şi?

— Borneo este la cincisprezece mii de kilometri de Londra.

Un urlet de furie se auzi în receptor.

— Nemernicule! Mă duci cu vaporul!

Şi zdrang, închise. Angelina izbucni în râs... Malko, răbdător, formă din nou numărul. De această dată, Mandy îl întâmpină cu înjurături. Cum se mai calmă puţin, el preciză suav.

— Mandy, am nevoie de tine să-mi faci un serviciu. Un *mare* serviciu...

— Ce mai plănuieşti iar? zise ea. Nu vreau să ajung ca Sharnilar, văduva Ayatollahului. Şi nu îi suport pe arabi.

— Aici, nu sunt arabi, făcu el. Doar malaiezieni şi chinezi...

— Este o grădină zoo sau ce? făcu Mandy, prostituata cu un rasism blazat. Ascultă, când vii la Londra, mă suni şi îţi trimit maşina mea să te ia. Ciao!

Şi zdrang, închise din nou. Calm, Malko formă din nou. Angelina râdea.

— Ce mai vrei? urlă Mandy Prostituata. Nu mai termini o dată cu prostiile!

— Mandy, o întrerupse Malko, nu vrei să-l cunoşti pe omul cel mai bogat din lume?

Furia lui Mandy mai scăzu.

— Cine este?

— Sultanul Brunei-ului. Are treizeci de miliarde de dolarii economii... Şi patru milioane de dolari pe oră venit.

— Şi, nu îmi va face un cadou...

— Este de ajuns să îi zâmbeşti, remarcă Malko.

Mandy Brown oftă.

— Ascultă, am un tip aici, frumos ca un zeu, care s-a hotărât să nu mai fie homosexual din cauza mea. Are un castel cu două

sute de camere şi se va căsători cu mine…

— I-ai povestit despre trecutul tău? întrebă Malko.

Mandy Brown avu nevoie de treizeci de secunde pentru a înţelege mesajul.

— Lepădătură! ţipă ea. Îmi vei strica aranjamentul! Vreau să ajung ducesă! Dispari.

Mergea tot mai prost. Malko nu mai avea decât o carte de jucat.

— Mandy, făcu el. Avem o socoteală veche. Aminteşte-ţi, într-o zi, la Honolulu. Ţi-am salvat viaţa… Sunt în pericol de moarte.

Se lăsă o linişte prelungă, apoi Mandy Brown întrebă încet:

— Este adevărat?

— Da. Şi tu eşti singura care mă poţi scăpa.

Iar linişte. Apoi Mandy Brown zise:

— Eşti un nemernic! Desigur că nu este aşa… Dar ştii bine că nu te pot refuza. Deci, unde eşti?

— Îţi voi cumpăra un bilet de avion, jură Malko.

— Spune, făcu ea copilăroasă, îmi juri că nu sunt arabi…

— Jur.

— Bine. Vino să mă iei de la aeroport.

— Imposibil. Voi trimite o prietenă. Este fermecătoare.

O nouă explozie.

— Nu aşa! Vreau să vii *tu!*

— Imposibil, repetă Malko. Hai, trezeşte-te, o să iei avionul în cursul zilei. Sunt nerăbdător să fii aici. Vei vedea, este amuzant în Brunei…

— Este plajă?

— Imensă!

— Ce proastă sunt, zise ea, descurajată. Îţi jur că este ultima dată când mă mai prinzi…

Ea închise telefonul.

— Eu trebuie să o primesc pe tigroaică? întrebă Angelina.

— Este adorabilă, promise el. Acum este într-o perioadă proastă… Dacă nu ruinează un bărbat sau nu frânge inima cuiva, se plictiseşte. Este o încăpăţânată.

— Crezi că îi va plăcea aici?

Malko zâmbi.

— Dacă nu o să-i placă, mă las de meserie…

Mandy Prostituata era ultimul lui atu. Nu îndrăznise încă să îi spună Angelinei că suspectul lui numărul unu era Hadj Ali,

amantul ei. Trebuia să se abţină pe moment. Nu ştia cum va reacţiona femeia.

*
* *

Prinţul Mahmoud claxonă puternic pentru a avertiza o maşină care nu se dădea la o parte din drumul său mai repede. Bulevardul Tutong era aglomerat şi trebui să se strecoare printre vehicule, forţând motorul maşinii sale Ferrari. Brusc, un altul, cu un Mercedes mare, începu să se ia la întrecere, împiedicându-l să-l depăşească! Uneori asta îl distra pe prinţ, dar acum se ducea la aeroport şi nu voia să întârzie.

Apăsând pe volan ca un nebun, accelera, cu faţa crispată. Cu mustăţile lui răsucite în formă de ghidon de bicicletă, semăna cu un mongol, asemănare accentuată şi de maxilarele puternice…

Cele două vehicule ajunseră în cele din urmă pe mica autostradă ce ducea la aeroport, dar, spre nemulţumirea maiestăţii sale, Mercedesul nu se dădea la o parte… Mahmoud, nebun de furie, reuşi să se strecoare printr-o parte, cu riscul de a lovi aripa laterală a maşinii, făcu o întoarcere şi blocă Mercedesul. Recunoscându-l, şoferul se albi, coborând din maşină. Mahmoud îi ajungea până la umăr.

Totuşi, acesta din urmă se duse spre el şi îl pălmui.

— Nu îţi este ruşine să conduci astfel!

Celălalt bâigui o scuză oarecare, în timp ce Mahmoud se urca la loc în maşină. Voia şi el să se ia la întrecere, cu condiţia să câştige… Aeroportul era la doar un kilometru. Khoo, „peştele” chinez, îl aţâţase promiţându-i o creatură extraordinară care sosea cu avionul de la Bangkok…

Parcă în faţa aerogării şi coborî sub privirile respectuoase ale hamalilor. Khoo, ascuns după un stâlp, apăru, înclinându-se.

— Alteţă, avionul tocmai a aterizat. Doamna Fraser a venit să o aştepte, dar voi aranja imediat o întâlnire cu dumneavoastră.

Mandy Prostituata înaintă pe culoarul foarte drept, cu sânii scoşi în evidenţă, fundul uimitor mulat într-o rochie din jerseu gri. Ciorapii negri cu cusătură subliniau forma gambelor. Uitase complet că era cald în Borneo… Avionul 747 al Air France ajunsese la timp la Bangkok înainte de a pleca spre Hong Kong şi avusese destul timp până la avionul de legătură. Măturătoarea de pe peron, cu capul înfăşurat într-un fular, privi

la această creatură de pe altă lume cu stupefacţie.

În spatele geamului, Mahmoud îşi muşca mustaţa. Jumătatea vizibilă a sânilor lui Mandy Brown era suficientă pentru a-l înnebuni... O urmări ca un animal în călduri. O voia, îi trebuia... Şi ce mers! Şi-o imagina deja sub el. Când ea îşi scoase ochelarii de soare la biroul de Imigrare şi primi şocul ochilor ei albaştri, aproape că leşină.

Khoo îi murmură la ureche:

— Este frumoasă, nu-i aşa?

Prinţul Mahmoud răspunse cu un mormăit. Privirea lui nu reuşea să se dezlipească de jartelele mulate în materialul rochiei. În plus, purta şi ciorapi, fantasma absolută în această ţară tropicală! Mandy se aplecă să-şi ia paşaportul, evidenţiindu-şi fesele iar fratele sultanului fu gata să treacă prin geam... Ea se întoarse iar vederea gurii ei cărnoase îi provocă imediat senzaţii de felaţie lui Mahmoud...

Ţinându-şi vizonul mov, Mandy îşi recuperă valiza şi se îndreptă unduitor spre vamă.

Unul dintre vameşi crezu că leşină văzând cum apare brusc propriul frate al sultanului. Împietrit de respect, se dădu înapoi, lăsându-l pe prinţul Mahmoud să facă pe vameşul... Chiar când sosea şi Mandy. Maşinal, ea întinse paşaportul prinţului. Acesta zise cu o voce strangulată:

— Deschideţi valiza, vă rog.

Gata să ejaculeze... Cu un oftat care îi umflă şi mai tare pieptul, Mandy se conformă. Prinţul Mahmoud fu buimăcit de mulţimea de corsete, bustiere, sutiene, ciorapi, portjartiere şi altele. Mandy profită de moment şi îşi ajustă una din jartiere care se desfăcuse, ridicându-şi cu generozitate rochia şi dezvelind o coapsă rotundă.

Din cealaltă parte, Angelina Fraser se prăpădea de râs. Mahmoud închise repede valiza ca şi cum ar fi fost o cutie a Pandorei iar Mandy se îndepărtă cu un legănat armonios al coapselor. Se opri, nehotărâtă. Angelina era deja acolo lângă ea şi o îmbrăţişa.

— Malko nu a putut veni, şopti ea, dar aţi făcut deja o cucerire.

— Cine?

— Tipul de acolo, cu mustaţă...

Mandy se strâmbă dezgustată.

— Acela, abia a coborât din cocotier.

— Este fratele omului cel mai bogat din lume, precizează suav Angelina. Prinţul Mahmoud.

Privirea albastră a lui Mandy se fixă asupra prăzii, zâmbind, în timp ce corpul i se unduia natural. Prinţul Mahmoud avu impresia că inscripţia „trage-mi-o” tocmai apărea pe fruntea lui.

— Am văzut şi mai rău! zise ea. Ce naţiune sunt ăştia?

— Malaiezieni, îi explică Angelina, conducând-o spre maşină. Sunt sigură că nu va întârzia să îşi facă apariţia…

— Unde este porcul de Malko?

— O să-l vedeţi ceva mai târziu.

— Ah, nemernicul! Şi unde este plaja?

— La vreo treizeci de kilometri.

Mandy Brown se sufocă de furie.

— Nemernicul! Şi nici nu vine până la mine. Eu care am bătut douăzeci de mii de kilometri până aici.

— Face parte din joc, precizează Angelina.

Pe drum, ea îi explică lui Mandy ce se aştepta de la ea. Văzând domul din aur masiv al moscheii Omar Ali Saifuddin, americanca se mai linişti. O ţară cu o moschee ca aceasta nu putea fi chiar complet neplăcută.

Telefonul sună când ele intrară în vila familiei Fraser. Angelina răspunse. Era netrebnicul de Khoo. Foarte, foarte excitat. După ce închise o anunţă pe Mandy.

— Sunteţi deja invitată în această seară…

*

* *

Malko îşi omora timpul privind Brunei River de pe terasa parcării de pe bulevardul Cator. Angelina întârzia şi începea se plouă… În cele din urmă, văzu apărând Volvo-ul! Mandy Brown era lângă Angelina. Abia se opri maşina că ea şi veni spre Malko. Tocurile ei de cincisprezece centimetri nu o împiedicau să alerge. Primi şocul corpului ei cald iar ea îi strecură o limbă caldă în gură.

Frecându-se de el ca o pisică în călduri…

Când putu să vorbească, întrebă:

— Spune-mi unde este oraşul tipului acesta cel mai bogat din lume.

— Aici, zise Malko.

— Dar, sunt numai săraci aici! făcu Mandy, dezgustată, arătând spre barăcile pe piloni din Kampong Ayer…

— Vezi, bogăţia este împărţită inegal, remarcă Malko.

Disimulat, Mandy îşi freca abdomenul de al lui, zicându-i la ureche:

— Mi s-a explicat totul, este simpatică, prietena ta. Dar ai putea să-mi dai un mic avans…

— Imposibil să ne vedem în afară de aici, zise Malko. Nimeni nu trebuie să afle că ne cunoaştem.

— Ei bine, atunci aici, făcu simplu Mandy, îmi va aduce aminte de tinereţe.

Ea se urcă în maşina lui Malko, fără să mai aştepte răspunsul; Angelina îi privea, zâmbind…

— Mă întorc! strigă Mandy.

Malko parcă maşina la nivelul următor, al patrulea, în colţul cel mai îndepărtat de rampă. Mandy trecuse deja la treabă, după cum obişnuia… Îşi ridică rochia, dezvelindu-şi ciorapii, portjartierele, şi lipsa slipului. Se ridică apoi, cu ochii strălucind, în timp ce îl masturba lent.

— De când aşteptam, făcu ea cu o voce de fată vicioasă. Doar cu tine simt plăcerea.

Ea se răsuci, oferindu-i fundul, dar Malko era incomodat de schimbătorul de viteze. În cele din urmă, Mandy Brown, exasperată, deschise portiera şi ieşi din maşină, goală până la talie.

— Vino! zise ea.

După un stâlp de ciment, Mandy îl aştepta, cambrată, sigură pe atracţia ei. Malko o penetră pe la spate iar ea se cambră şi mai mult. Mandy gemu, în timp ce el o ţinea de coapse. Când el explodă, ea juisă cu un tremurat din tot corpul. Malko se mai mişcă de câteva ori şi apoi o răsuci.

Mandy Brown îi zâmbi ambiguu.

— Îţi dai seama ce am făcut: sex într-o parcare!

Ea se mişcă uşor lăsând să-i cadă la loc rochia şi oftă profund.

— Vino, ne întoarcem. Prietena ta intră la bănuieli… Acum, sunt gata de treabă.

*

* *

Succesul lui Mandy era fulgerător. Părul blond prins în coc,

trupul ei mulat în rochia din dantelă neagră, subliniindu-i fiecare rotunjime, avea un aer distins, dar putea excita şi un cimitir întreg doar cu un oftat... Lângă bufet, alături de Angelina, arunca ocheade fierbinţi tuturor bărbaţilor care treceau. Primul-ministru uitase să îi sărute mâna. Cum făcea un pas Mandy conversaţiile încetau. Unicul subiect: o să crape dantela sub greutatea sânilor ei? Ignorând căldura, ea purta ciorapi negri cu cusătură...

Fantasma absolută a celui mai bogat bărbat din lume...

Majoritatea malaiezienilor îşi băgau mâinile în buzunare pentru a evita să nu le strângă de gât pe însoţitoarele lor.

Se aplecă la urechea Angelinei.

— Unde este maimuţoiul de dimineaţă?

— Trebuie să fie ascuns prin apropiere, făcu tânăra. Dar, cred eu, nu va întârzia să apară...

Al Mutadee Hadj Ali se apropie de ele cu un zâmbet linguşitor, oferi o cupă de şampanie Angelinei şi se întoarse spre Mandy Brown.

— Aş putea avea plăcerea să vă prezint împrejurimile?

— Mergi, făcu Angelina, este superb...

Mandy îi zâmbi cu colţul gurii şi se lăsă condusă, legănându-şi coapsele. Tânăra diplomat o prezentase ca fiind soţia unui prieten din Bangkok. O privi cum se îndepărtează, uşor neliniştită, în ciuda a ceea ce îi spusese Malko:

— Ştii filmul *Alien,* cu monstrul acela extrem de dotat pentru a supravieţui? Mandy, aparent mai puţin agresivă, este la fel de redutabilă...

Mandy Prostituata. Când o întâlnise în Honolulu, era amanta unui mafiot. Câştigase trei milioane de dolari şi certitudinea că „logodnicul" ei nu o va urmări, datorită a două gloanţe atent trase în cap.

Mai târziu, Malko o regăsise la Abu Djabi, din nefericire pentru un tânăr şeic prea îndrăgostit de ea. Încă îşi mai amintea orgasmul formidabil pe care îl avusese pe bancheta unui Rolls Royce, în timp ce călăul îl decapita pe fostul ei amant. Apoi în Caraibe şi în Yemenul de Nord, unde rezolvase o situaţie cu ajutorul ei. Mandy era foarte sigură că scăpa mereu teafără pentru că Dumnezeu ţinea la ea.

Pentru a se mai linişti, Angelina Fraser se alătură unui grup de diplomaţi unde se afla şi noul ambasador al Germaniei, tânăr şi

blond. În acelaşi timp supraveghea discret locul. Nici Khoo, nici „Sex-Machine” nu se arătaseră. Grupul se îndreptă spre piscină, discuţiile prelungindu-se încă o jumătate de oră. Când se întoarse în Country Club, era aproape pustiu. Nici urmă de Mandy Brown sau Hadj Ali. Una din gărzi, un malaiezian, se apropie de Angelina Fraser.

— Doamnă, anunţă el. Alteţa sa Al Mutadee Hadj Ali v-a căutat. M-a însărcinat să vă spun că a trebuit să plece cu maiestatea sa iar prietena dumneavoastră va fi însoţită în oraş de Alteţa Sa prinţul Mahmoud.

Salută respectuos şi se îndepărtă, lăsând-o pe Angelina uimită. Lucrurile mergeau mai repede decât se aştepta. Aşa cum sperase Malko, contactul fusese realizat. Mandy Brown era poate chiar la locul potrivit. Lângă martorul principal al întregului caz: Peggy Mei Ling.

Capitolul X

Alteţa Sa prinţul Mahmoud Hadj Bolkiah, instalat pe divanul special importat din Franţa şi creat special pentru el de decoratorul Claude Dalle, privea avid prin geamul care îl separa de încăperea alăturată, însă fără a putea fi văzut la rândul lui.

Acolo erau două personaje: Primul-ministru, Hadj Ali, şi creatura de vis pe care îi ceruse să o aducă la vila sa de pe plajă, miss Mandy Brown. Muşcându-şi nervos mustaţa, privea coapsele tinerei, dezvelite parţial de dantela neagră. De fiecare dată când Mandy Brown se mişca, Mahmoud observa o fâşie de piele deasupra ciorapilor şi o umbră mai sus. El, care trata femeile de obicei ca un mojic, se simţea ciudat de timid în faţa ei.

Maşinal, mâna lui stângă se aşeză pe capul lui Peggy Mei Ling, îngenuncheată în faţa lui, înfigându-şi şi mai tare erecţia în gura ei. Neînţelegându-i intenţiile, ea acceleră ritmul. Imediat, Mahmoud o trase de părul negru.

— Aşteaptă, idioato, nu sunt pentru tine.

Peggy, aşezată pe o pernă de mătase, îşi retrase gura, continuând să-i maseze mădularul. Îşi dădu pe mână cu praf de

cocaină dintr-un vas de aur, apoi începu să-i maseze din nou mădularul. Graţie acestei manevre periculoase, Mahmoud îşi putea menţine erecţia ore întregi. Îi plăcea să profaneze toate orificiile unei femei cu membrul întărit căruia îi datora porecla.

Întărit de cocaină, pentru a nu ejacula prematur, apăsă pe un buton iar conversaţia din camera alăturată se auzi. Coreenii de la Samsung dotaseră vila cu sisteme audio şi video care îi multiplicau plăcerea.

*

* *

Mandy Brown fusese impresionată mai întâi de luxul nemaipomenit al camerei în care se afla. Aur peste tot, mobilă Boulle contrastând cu mocheta albă, piei de panteră pe jos, pereţi tapisaţi cu mătase, măsuţa joasă cioplită dintr-un bloc de malahit. Era kitsch şi somptuos. Când sosise, Al Mutadee Hadj Ali îi precizase imediat:

— Alteţa Sa Hadj Mahmoud are mult gust. Totul este adus de la Paris, creat de decoratorul Claude Dalle.

Totul era dedicat sexului... Tablourile mai ales. Hadj Ali îi arătase şi baia unde robinetele erau înlocuite de falusuri din aur... Acum, se plictisea, mirată că bruneianul nu sare pe ea.

— Ce facem aici? întrebă ea.

— Aşteptăm pe cineva, anunţă primul-ministru.

— Pe cine?

— Unul din oamenii cei mai puternici ai sultanului, zise el cu emfază. V-a remarcat în cursul serii şi ar vrea să vă cunoască.

— Ah, bine, zise ea. Blazată. Sper că se va grăbi. Mi-e somn.

Oftă. Ceea ce avu ca efect umflarea pieptului. Hadj Ali se forţă să-şi întoarcă privirea. Cât avea să-l mai tortureze prinţul Mahmoud? Bineînţeles, avea interdicţie absolută să o atingă pe Mandy Brown, chiar şi cu gândul.

Treizeci de secunde mai târziu, uşa se deschise şi prinţul Mahmoud apăru. În cămaşă brodată şi pantalon colant care îi evidenţia o erecţie impresionantă. Cu maxilarul puternic, ochii de nebun şi mustaţa de mongol, era atât de respingător. Nu şi pentru Mandy Brown care îl privi amuzată.

— Dar este vameşul!

Hadj Ali se ridică şi zise cu o voce calmă:

— Miss Brown, vă prezint pe Alteţa Sa prinţul Mahmoud

Bolkiah.

Calm. Mandy îi întinse mâna să i-o sărute. Mahmoud o luă, fără a şti exact ce să facă. Nu se gândea decât la un lucru: să sară pe frumuseţea din faţa lui. Smucită înainte, Mandy Brown fu obligată să se ridice. Simţind că lucrurile se vor precipita, Hadj Ali dispăru discret.

Mahmoud schiţă un zâmbet, fără a lăsa mâna lui Mandy. Ezitând între a fi un gentleman sau un vagabond. Al doilea impuls îl domină. Trecând un braţ în jurul taliei lui Mandy Brown, vru să o strângă... Mâna dreaptă a tinerei se strecură între corpurile lor şi degetele strânseră ca o menghină erecţia mulată în pantalon. Ochii i se înflăcărară.

— Ascultă bine, maimuţă, şuieră Mandy. Văd bine că vrei să te culci cu mine, de când ai coborât din copac. Doar că *eu,* am altceva de spus. Deci, calmează-te!

Prinţul Mahmoud simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Niciodată nu i se vorbise astfel iar unghiile lui Mandy înfipte în carnea lui cea mai sensibilă îl făceau să urle. Într-un acces de orgoliu, lăsă mâna lui Mandy pentru a pipăi pieptul mulat în dantela neagră.

Mandy coborî privirea iar dinţii i se înfipseră în mâna lui Mahmoud, strângând cu toată forţa. Bruneianul urlă, o împinse pe Mandy şi se dădu înapoi animat, în acelaşi timp de dorinţa să o violeze. Mandy îşi aranjă rochia, se aşeză la loc pe canapeaua de piele, încrucişându-şi picioarele cu o încetineală sadică, pentru a-l excita şi mai mult pe Mahmoud.

— Bine, făcu ea, ne calmăm.

— Îmi cer scuze, bâigui Mahmoud, cuprins în acelaşi timp de furie, frustrare şi ruşine.

Fu recompensat cu un zâmbet strălucitor din partea lui Mandy Brown.

— Ah. Este mai bine, comentă ea. Începi să îţi revii. În curând o să fii perfect. Mai întâi, când faci curte unei doamne, îi oferi un mic cadou. Sau chiar unul *mare.*

Prinţul Mahmoud se destinse imediat. Era pe un teren cunoscut. Dragonul putea fi îmblânzit.

— Desigur, făcu el. Este o idee foarte bună.

Traversă încăperea, luă o cutie din lac cu colţurile aurite, o deschise şi se prezentă în faţa lui Mandy! Era plină cu ceasuri Cartier încrustate cu diamante, dintre care cel mai ieftin valora

treizeci de mii de dolari. Filipinezele cărora le oferea aceste ceasuri se tăvăleau pe jos de fericire. Scotoci puţin şi-l scoase pe cel mai valoros, pe care îl puse la mâna lui Mandy.

— Este pentru tine.

Mandy Brown scutură uşor din mână, ca pentru a se debarasa de o insectă, lăsând să cadă ceasul pe mocheta groasă. Se ridică şi împinse bijuteria cu piciorul până pe marmura roz. Apoi puse tocul sandalei peste el şi apăsă până ce nu mai rămase decât câteva arculeţe şi diamante împrăştiate.

Sub privirea uimită a lui Mahmoud…

— Când vei avea un cadou decent, să mi-l aduci, zise Mandy Brown glacial. Acesta este pentru bone. Acum, vreau să mă întorc la prietena mea.

— Nu, făcu Mahmoud cu o voce gâtuită, rămâneţi aici.

Mandy ridică din umeri.

— OK, dacă vrei, dar nu o să mă ai.

Plină de infatuare, se îndreptă spre patul Tiffany şi se întinse, cu capul cufundat în perne. Luând telecomanda, porni televizorul Samsung. Bineînţeles, era un film porno… Resemnată Mandy oftă:

— La naiba, mereu acelaşi lucru.

Când înălţă capul, Mahmoud era dezbrăcat! Cu erecţia fabuloasă, merse spre pat. Mandy întoarse capul, scoţând un fel de şuierat.

— Ştii că tu chiar semeni cu un animal, zise ea. Dar nu ştiu care, nu prea am vizitat grădina zoologică.

O strălucire ucigaşă trecu prin ochii prinţului. Mandy ştia până unde să întindă coarda. Membrul tare al lui Mahmoud era la câţiva centimetri de faţa ei. Ea întinse mâna, strângându-l de această dată mai uşor. Un zâmbet lubric îi apăru pe figura aparent infantilă.

— Deci aşa, mama ta şi-a tras-o cu un cal. Are aproape douăzeci şi cinci de centimetri bestia asta.

Degetele ei începură să maseze membrul tare. Din ce în ce mai repede. Mahmoud vru să scape, dar ea îl ţinu strâns ca în menghină. Mâna diabolică îi provoca din ce în ce mai multă plăcere. Mandy ştia cum să procedeze. Simţea că va ejacula.

Era momentul culminant.

— Încearcă să te abţii, zise ea amabilă. Altfel, nu vei putea să mi-o tragi iar acum, vreau asta…

În timp ce vorbea, acceleră şi mai tare mişcarea. Mahmoud explodă între degetele ei cu un ţipăt frustrat.

*
* *

Prinţul Mahmoud plecase ca un nebun, după ce se îmbrăcase rapid. Mandy Brown, mulţumită de performanţa ei, privea la televizor un film de anticipaţie, întinsă pe patul mare. Întrebându-se care va fi cursul evenimentelor. Imposibil să-i anunţe pe Angelina sau Malko, nu avea telefon. Nici nu putea părăsi încăperea. Fereastra era fixă iar uşa era încuiată pe dinafară.

Brusc, uşa se deschise. Mandy se ridică, crezând că era Mahmoud. Nu era decât o chinezoaică în sari, machiată, cu o gură foarte roşie. Îi întinse mâna lui Mandy.

— Bună seara, mă numesc Peggy. Şi eu sunt o invitată a prinţului Mahmoud. Am văzut cum l-ai tratat. Este riscant, ştii, este atotputernic.

— Cum aşa, ai văzut? întrebă Mandy. Eram singuri! Peggy arătă spre oglinda mare de pe perete, situată chiar în faţa canapelei.

— Este o oglindă specială, prin care se poate vedea. Eram de cealaltă parte.

— Ah, porcul! mormăi Mandy.

Disimulându-şi satisfacţia că o avea în faţă pe misterioasa Peggy.

— Tu nu eşti închisă în cameră? întrebă ea.

Peggy zâmbi superior.

— Nu. Dar se ştie că nu voi pleca. Am chiar şi un telefon.

Toate beculeţele roşii se aprinseră în capul lui Mandy. Peggy era deci complice, nu victimă.

— De unde eşti? întrebă ea.

— Din Hong Kong, explică Peggy. Sunt actriţă. Am venit aici doar pentru un weekend, dar prinţul Mahmoud mi-a cerut să rămân… Cred că ai fost rea cu el.

— Rea cu această maimuţă perversă! exclamă Mandy. Ar fi trebuit să-i smulg mădularul. În fine, data viitoare, o să fie mai galant. Spune-mi, nu se poate ieşi de aici?

— Uşa este încuiată, explică chinezoaica. Suntem în vila prinţului Mahmoud, sub paza gărzilor care au ordin că nu ne

lase să ieşim. Aşa prevede contractul. De unde veniţi? Din Singapore?

— Nu, de la Londra, făcu Mandy. Ce contract?

— Cel pe care îl încheie cu Khoo, chinezul. Nu el te-a adus aici? Rareori aduce fete de aşa departe... Dar în acest caz, trebuie să te plătească mai bine... adăugă ea cu o urmă de invidie în glas.

Mandy Brown ridică din umeri.

— Nu cunosc niciun Khoo. Un altul, pe nume Al Mutadee Hadj Ali, m-a adus aici. Eram la o recepţie la Country Club.

— Ah, bine, făcu ea. Atunci este şi mai bine pentru tine. Dacă prinţul Mahmoud te-a remarcat, va face orice pentru a te avea. Adoră femeile. Aduce de peste tot mereu. Dacă te place face dragoste de trei sau patru ori pe zi cu tine. Nu are altceva de făcut. Iar când vei pleca vei fi acoperită de bijuterii.

Mandy Brown o privi intrigată.

— Tu nu îi ajungi?

Peggy Mei Ling zâmbi umil.

— Nu se foloseşte de mine decât rar. Un alt membru al anturajului sultanului m-a adus aici. Primul-ministru. Mă plictisesc, nu prea vine la mine pentru că are mult de lucru la palat... Ştii să joci table sau gin-rummy?

— Da, făcu Mandy.

— O să jucăm... Sunt şi casete aici.

Îi arătă un teanc, în spatele televizorului. Mandy începu să realizeze că era cu adevărat prizonieră! Peggy îi zâmbi călduros.

— Sunt mulţumită că ai venit, eşti simpatică... Şi apoi, o să pleci curând. Ca şi mine...

— Ce?

Peggy îşi schimbă expresia feţei.

— Mi-e teamă, mărturisi ea. M-au implicat într-o treabă foarte periculoasă. În fiecare clipă, mă aştept să mă ducă pe plajă şi să mă omoare... Au făcu asta într-o zi cu o fată care l-a muşcat pe prinţul Mahmoud în timp ce i-o sugea. O filipineză drogată. Au ucis-o cu lovituri de baston şi au aruncat-o în mare. Sunt rechini.

Mandy Brown simţi un frison de gheaţă coborându-i pe şira spinării.

— Glumeşti sau ce?

— Nu, aici nimeni nu are acces. Sultanul este foarte strict şi nimeni nu ar îndrăzni să-l înfrunte. Chiar dacă prietena ta vine

să te caute, îi vor spune că ai părăsit ţara. Şeful poliţiei este vărul sultanului. Nu există nicio autoritate independentă…

Mandy Brown se aşează, cu picioarele înmuiate. Îşi atinsese ţinta, dar cum avea să mai scape? Pentru prima dată, îi fu cu adevărat frică. Era bine că o găsise pe Peggy. Dar dacă sfârşea în dinţii rechinilor…

Capitolul XI

Se putea auzi şi musca în biroul climatizat al ambasadorului Statelor Unite. Acesta aruncă lui Malko o privire dezaprobatoare.

— Mă întreb dacă nu aţi fost imprudent, zise el. Acest caz devine extrem de periculos…

Mandy Brown nu mai dăduse nicio veste din seara trecută. Presupunea că se află la vila prinţului Mahmoud. Poate ţinută acolo fără voia ei.

Malko privi spre diplomat. Neliniştit. În ciuda legăturilor episodice, o adora pe Mandy Brown. Ori, avea de ales între două ipoteze. Ori prinţul Mahmoud o trata ca pe orice cucerire, ori se descoperise stratagema lui. În acest caz, era în pericol de moarte.

— Domnişoara Brown este cetăţean american, până la urmă. Ce puteţi face, domnule ambasador? întrebă el.

Diplomatul ofta slab.

— Pe scurt: nimic.

Ce încurajare!

Un ciocănit uşor la uşă şi apăru secretara.

— Domnule ambasador, zise ea, doamna Fraser ar vrea să discute ceva cu dumneavoastră. Se pare că este ceva important.

— Să între! făcu Walter Benson.

Angelina Fraser intră în birou cu paşi energici, în costum de călărie, cu cravaşa în mână.

— Mă întorc din Jerudong, anunţă ea. L-am văzut pe Al Mutadee Hadj Ali. I-am făcut un scandal încât a acceptat să-mi vizitez „prietena”, pe Mandy Brown.

— Bravo! aplaudă Malko. Este bine la vilă?

— Absolut. Se pare că Mahmoud este nebun după ea. Peste aşteptările noastre. Dar nu trebuie să aşteptăm.

— Când vă duceţi acolo? întrebă Malko, reluând tonul oficial în faţa ambasadorului.

— În seara aceasta, la ora cinci. Mahmoud va fi la o recepţie la palat.

Malko era cuprins de bucurie. Nu doar fiindcă o ştia pe Mandy Brown teafără. Planul său poate avea să fie un succes.

— Am o idee, continuă el. Dacă sunteţi de acord, o să încercăm.

*

* *

Mandy Brown, îmbrăcată cu un sari găsit în dulap, tocmai degusta un Cointreau cu multă gheaţă, privind la televizor, când se deschise uşa. Prinţul Mahmoud, într-o superbă cămaşă roz brodată, asortată cu pantalonul, cu pantofi albi. Părea mai uman. Se înclină uşor în faţa lui Mandy şi întrebă:

— V-aţi odihnit bine?

— Destul de bine, făcu Mandy. Aţi servit masa?

Ea îi arătă cutia de pateu de raţă Bizac abia începută lângă sticla de Don Perignon.

— Mulţumesc, răspunse Mahmoud. V-am adus desertul.

Se scotoci în buzunar şi scoase o cutiuţă pe care o întinse lui Mandy Brown. Aceasta o deschise şi rămase mută, în faţa unui diamant galben splendid.

Cincisprezece carate. Ridică o privire uimită.

— Ei bine, înveţi repede, făcu ea.

Îşi puse imediat inelul pe deget şi îl sărută pe Mahmoud pe gură. Fu ca şi cum ar fi aruncat gaz pe foc... Avu senzaţia că prinţul avea atâtea mâini câte braţe avea o caracatiţă. Pipăind-o febril, se freca de ea ca vier în călduri.

— Aşteaptă puţin, oftă ea.

Deja o împingea spre patul mare, ridicându-i sariul, apucându-i fesele. Pentru el, recompensa trebuia să fie fierbinte. Degetele lui începură să-i pipăie slipul negru.

— Uite, zise Mandy aplecându-i capul spre abdomenul ei, scoate-l cu dinţii.

Mahmoud mormăi ca o fiară sălbatică şi începu să tragă de elastic cu toată forţa. Mandy, furioasă, îl lovi peste mână.

Degeaba; mormăia ca un animal şi trăgea în continuare. În Malayezia, bărbaţii nu se apropie cu gura de sexul femeilor. Mandy vru să-l oblige. În mişcare, diamantul trasă o zgârietură pe obrazul prinţului, dar acesta din urmă reuşi să smulgă ultimul obstacol.

Se ridică doar cât să-şi dea jos pantalonul roz. Sexul i se destinse ca un arc. Se lăsă din nou, sfâşie sariul, se aşeză în genunchi între picioarele pe care le ţinea depărtate cu o mână. Cu cealaltă, îşi ghidă membrul şi îl înfipse dintr-o singură mişcare ceea ce o făcu pe Mandy să urle. Lungimea sexului era atât de mare încât nu intrase tot. Când fu sigur că ea nu mai putea scăpa, îi depărtă genunchii şi începu să se mişte cu un ritm infernal. Mandy Brown suporta acest atac cu un sentiment confuz.

Mahmoud semăna cu un picamer... Avea o forţă nemaiîntâlnită.

— Încet, strigă Mandy.

Ar fi putut profita de această bestie într-un ritm mai moderat. Oglinda îi reflecta imaginea sexului imens care o penetra ca un piston de locomotivă iar orgasmul nu era departe. Prinţul Mahmoud o întrecu cu puţin. Cu un geamăt, se mişcă înainte de a exploda. Mâinile lui începură să-i mângâie sânii şi se lăsă peste ea, furios că uitase să se trateze cu cocaină.

Poate data viitoare.

Mandy Brown îl mângâie pe spate distrată şi se consolă pentru orgasmul ratat privind la diamantul de pe deget.

*

* *

Angelina Fraser trecu de poarta de la Jerudong Park şi, în loc să întoarcă la stânga, spre Country Club, se îndreptă direct spre vila prinţului Mahmoud. Cerul era de un negru închis şi ploua deja de o oră. Un soldat în uniformă verde îi bară drumul din faţa barierei.

— Sunt Angelina Fraser, anunţă tânăra, merg să-mi vizitez o prietenă. Alteţa sa Al Mutadee Hadj Ali v-a dat deja instrucţiunile.

Alergă până la postul de gardă, se întoarse, verifică numărul maşinii şi ridică bariera. Drumul şerpuia prin grădină până la casă. Angelina ocoli clădirea şi opri în parcarea în care se aflau

deja un Ferrari Testa Rossa, două Rolls-uri şi o jumătate de duzină de Mercedes-uri de toate culorile. De acolo, nu se vedea postul de control de la intrare. De altfel, gărzile trebuiau să se ocupe de exterior, nu de interior.

Angelina zâmbi. În faţă, era marea iar în spate un zid. Ocoli maşina şi întredeschise portbagajul maşinii Volvo.

— Merge? întrebă ea încet.

— Aproape, se auzi vocea lui Malko, dar este oribil de cald!

— Mă duc să o văd pe Mandy, apoi mă întorc.

Lăsă portbagajul descuiat. De departe, nu se putea vedea că era deschis. Malko se aşezase acolo încă din garaj, cu un Beretta 92 împrumutat de la un soldat din cadrul ambasadei, trei încărcătoare pline şi un aparat foto Minox. Nu era de glumit.

Angelina abia apucă să sune că o filipineză în sari deschise uşa, se înclină şi o invită pe hol, după care îi deschise şi ultima uşă. Mandy Brown, în sari, cu diamantul strălucitor la deget, picioarele aşezate pe masa joasă, privea la televizor. Scoase un ţipăt de bucurie văzând-o pe Angelina. Aceasta o strânse în braţe şoptindu-i la ureche:

— Malko este afară, în portbagajul maşinii mele. Cum este pe aici?

— Nu prea rău, făcu Mandy, doar că maimuţoiul nu mă slăbeşte deloc.

— Ai găsit-o pe chinezoaică?

— Bineînţeles, este în camera alăturată. Mi-a povestit toată tărăşenia. Cineva a folosit-o pentru a atrage un tip în capcană şi a-l omorî. Îi este teamă. I s-a promis că o vor trimite înapoi la Hong Kong, dar se întreabă dacă nu cumva vor să o lichideze…

— O să încerc să-l aduc şi pe Malko, zise Angelina.

Ieşi şi parcurse culoarul pustiu. Nu era nimeni afară.

Noaptea aproape că se lăsase complet. Malko pândea din portbagaj fiindcă şi sări afară când ea apăru.

— Vino repede, zise ea.

Intrară înapoi în casă, ajungând în camera lui Mandy Brown fără a se întâlni cu nimeni. Aceasta se aruncă în braţele lui. O îmbrăţişare castă de această dată.

— Chiar mi-a fost frică, ştii? făcu ea încet. Dar ţi-am găsit chinezoaica. Este alături.

— Să mergem, zise Malko.

Prinţul Mahmoud risca să se întoarcă şi totul ar fi fost distrus.

Mandy Brown deschise uşa camerei vecine. Peggy Mei Ling tocmai îşi făcea unghiile, îmbrăcată doar în slip şi sutien de dantelă roz. Zâmbi când o văzu pe Mandy apoi se sperie la apariţia lui Malko.

— Nu-ţi fie teamă, este un prieten, se grăbi să explice Mandy.

Malko se aşeză în faţa lui Peggy Mei Ling, în timp ce Angelina ieşea pe hol să supravegheze orice mişcare.

— Domnişoară Mei Ling, zise Malko, vreau să ştiu totul despre moartea lui John Sanborn.

Luată repede, ochii i se măriră. Trăsăturile feţei se lungiră, bărbia îi tremură uşor; înghiţea în sec, respirând cu un fel de şuierat.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zise ea.

Vocea era controlată, în ciuda unui imperceptibil tremur... Malko insistă, aplecat spre ea.

— Nu sunteţi vinovată de nimic, zise el, dar ştiţi ce s-a întâmplat. Am nevoie să aflu totul... În propriul dumneavoastră interes. Dacă v-au închis aici, au făcut-o pentru a nu putea vorbi. Şi este doar începutul...

Peggy Mei Ling lăsă lacul de unghii, se întoarse spre Mandy Brown şi zise cu o voce ascuţită:

— Este prietenul tău, tipul acesta? Nu înţeleg ce spune. O să-l anunţ pe prinţul Mahmoud.

Ea se ridică deja. Mandy o opri. Ochii ei albaştri deveniră duri ca de cobalt. Apucă mâna chinezoaicei şi o strânse uşor, făcând-o să se strâmbe.

— Ascultă, făcu ea, nu te cunosc prea bine, dar pe el îl cunosc de ceva timp. Dacă spune ceva, aşa este. Deci, nu mai face pe proasta.

Peggy, încurcată, nu renunţă.

— Sunt musafirul prinţului Mahmoud, zise ea sec. O să vină. Dacă vă găseşte aici, o să pună gărzile să vă împuşte. Plecaţi.

Malko o privi pătrunzător.

— Sunteţi în pericol de moarte şi o ştiţi bine, făcu el. Martorul unei crime care a provocat un scandal în care sunt implicaţi oameni importanţi de la palat. Nu vor ezita să vă lichideze. Cât sunteţi aici, nimeni nu vă poate ajuta, îl cunoaşteţi pe primul-ministru, Al Mutadee Hadj Ali?

— De ce?

— El a pus totul la cale şi trebuie să ştiţi. Aţi plecat împreună

cu John Sanborn de la *Sheraton* iar acesta a dispărut după aceea. O altă chinezoaică şi un tip care lucrează pentru Hadj Ali, Michael Hodges, au luat avionul de la Limbang dându-se drept dumneavoastră şi John. Ce s-a întâmplat în acest timp?

Niciun răspuns. Malko nu mai avea decât ultima soluţie pe care ar fi preferat să o evite.

— Mandy, zise el, aşază-te lângă domnişoara Peggy Mei Ling.

Mandy se supuse. Imediat, scoase aparatul Minox din buzunar şi făcu o fotografie, pe care o dublă.

Puse la loc aparatul în buzunar.

— Iată proba că sunteţi aici! explică el. Această fotografie va fi mâine dimineaţă pe masa ambasadorului Statelor Unite. O să declanşeze un mare scandal. Bruneienii vă ţin ascunsă până ce vor fi nevoiţi să vă omoare.

Chinezoaica sări brusc pe el, încercând să-i ia aparatul foto din buzunar. Lucrurile luau o întorsătură proastă. În orice clipă „Sex-Machine" putea apărea şi se strica totul. Malko nu putea face faţă la douăzeci de gărzi.

Mandy Brown se aruncă pe chinezoaică şi o obligă să se aşeze la loc.

— Peggy, nu fi proastă! Ascultă-l.

— Nemernicul... murmură Peggy, fără prea multă convingere.

Lacrimi îi apărură în ochi. Brusc, nesigură pe ea, zise:

— Nu ştiam ce se va întâmpla. Hadj Ali mi-a spus să-i cer lui John Sanborn să mă treacă clandestin în Limbang, prin junglă. Să-i povestesc ceva credibil...

— Cum?

Ea ridică din umeri.

— Seducându-l.

— Şi apoi?

— A acceptat. Am plecat şi...

Lăsă fraza în suspans...

— Continuaţi, zise Malko.

— Mai era o maşină, zise ea, cu un tip, britanic. L-au omorât pe loc.

Din nou, ea îşi muscă buzele.

— Unde?.

— Nu ştiu, undeva pe drumul spre Malayezia.

— Ce au făcut cu cadavrul lui?

— L-au aruncat în râu.

— Şi dumneavoastră?

— M-au adus direct aici şi nu am mai ieşit. Mi-au spus că mă voi întoarce la Hong Kong la sfârşitul săptămânii, dar mi-e frică.

— Nu vă vor lăsa niciodată să vă întoarceţi la Hong Kong, zise Malko. Vă vor omorî şi nimeni nu va şti nimic.

Liniştea căzu, apăsătoare. Peggy Mei Ling îşi tampona fruntea un şerveţel. Privirea i se tulbură. Vizibil, ajunsese să-l creadă pe Malko.

Acesta din urmă consideră că era momentul să ia decizia. Se ridică, o luă pe chinezoaică de braţ.

— Îmbrăcaţi-vă. Vă iau de aici.

— Şi eu? sări Mandy Brown.

— Şi pe tine, bineînţeles, zise Malko.

Peggy Mei Ling tocmai îşi lua o rochie chinezească. O scoase din cameră. Mandy Brown îi urmă.

Ieşiră toţi patru şi ajunseră în parcare, sub ploaie. Malko îşi reluă locul în portbagaj, prea mic pentru a încăpea şi Peggy. Aceasta urcă în faţă, cu Angelina Fraser şi Mandy Brown.

— Nu o să ne lase niciodată să ieşim, murmură Angelina.

Cuibărit în portbagaj, Malko era cuprins în acelaşi timp de nelinişte şi excitare. Dacă o ducea pe Peggy Mei Ling direct acasă la ambasadorul Statelor Unite, nu mai risca nimic şi avea şi proba în viaţă. Astfel, Sultanul nu mai putea zice nimic... Scrâşnetul pietrişului sub roţile maşinii îl făcu să stea cu inima strânsă. Părăseau vila de pe plajă.

Angelina Fraser frână, orbită de proiectorul îndreptat spre ea. Una din gărzi în uniformă verde bara drumul la ieşirea din curte. Un al doilea se apropie şi se aplecă spre ea, arătând cu degetul spre Peggy şi Mandy.

— Ele nu merg.

Tânăra diplomat îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Mergem doar până la Jerudong la Country Club şi ne întoarcem. Alteţa sa prinţul Mahmoud ne-a dat întâlnire acolo.

Vizibil, cuvântul „întâlnire” nu făcea parte din vocabularul soldatului: scutură din cap şi repetă:

— Nu am alte ordine. Ele nu pleacă.

Angelina simţea cum îi curge transpiraţia între sâni. Zâmbi şi mai languros.

— Poţi să întrebi la palat prin telefon, te rog.

După o ezitare, acesta se duse la postul de gardă, lăsându-l

pe celălalt în spatele maşinii. Angelina băgase deja în viteză, pregătită să spargă bariera, când Peggy o avertiză cu o voce tremurată:

— Atenţie, o să tragă după noi. Sunt nişte brute.

Angelina se gândi la Malko, ascuns în portbagaj.

Primele gloanţe vor fi pentru el. La acea distanţă, cu un glonţ de carabină M 16 nu era de glumit... Peggy Mei Ling tremura din toate încheieturile. Mandy afişa un zâmbet forţat. Soldatul reveni, încruntat. Deschise portiera şi îi zise furios lui Peggy:

— Rămâneţi aici! Am vorbit cu alteţa sa Al Mutadee Hadj Ali. Este reţinut la palat, dar trimite pe cineva. A cerut să nu vă mişcaţi de aici!

Îi dădu ordin celuilalt soldat care se plasă în faţa maşinii.

— Pe cine trimite? întrebă Angelina. Nu am timp de pierdut.

— Domnul Hodges, făcu soldatul, indiferent.

Angelina simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Erau prinşi în cursă. Dacă Michael Hodges venea, înţelegea imediat şi va scotoci în maşină...

Capitolul XII

Ud de transpiraţie, Malko asculta zgomotele din exterior. Nu putuse să înţeleagă ce se discutase dar îşi dădea seama că erau opriţi la postul de control de către soldaţi. Ciuli şi mai tare urechile şi auzi paşi grei pe pietriş. Maşina era înconjurată de mai mulţi soldaţi. În plus, nu putea deschide portbagajul dinăuntru! Pentru orice eventualitate, armă încet pistolul Beretta 92 şi introduse un glonţ pe ţeavă. Gândindu-se la Mandy şi la Peggy. Dacă lucrurile mergeau prost, îşi asuma riscul de a încerca să tragă în soldaţi pentru a le permite femeilor să scape.

Pentru a fi gata să iasă, începu să se răsucească cu faţa spre capota din spate. Era cumplit de dificil şi trebui să se contorsioneze ca un şarpe. La un moment dat, piciorul îi alunecă şi lovi violent în tabla maşinii.

Se blocă, ţinându-şi respiraţia.

Se auzi un strigăt şi maşina se mişcă! Unul din soldaţi auzise

zgomotul suspect. O discuţie violentă şi vocea vehementă a Angelinei Fraser care protesta. Ceva se strecură între capotă şi portbagaj: lama unei baionete, încerca să forţeze capota.

Urma un masacru...

Cu Beretta în mână, aşteptă, cu pulsul ridicat la o sută cincizeci.

*

* *

Angelina Fraser, terorizată, strângea în mână cheile pe care încerca să i le ia soldatul, pentru a deschide portbagajul. Din fericire, acesta era intimidat totuşi de cererea repetată a femeii de a suna la prinţul Mahmoud. Al doilea soldat, cu o M 16 îndreptată spre portbagaj, privea capota care nu se deschisese... Brusc, apărură două faruri. Un Range Rover care se opri în drum. Michael Hodges coborî. Impasibil ca de obicei. Chinezoaica îi şopti Angelinei:

— El l-a omorât pe John Sanborn.

Abia se apropiase britanicul că Angelina, adunându-şi forţele, îl abordă cu o voce arogantă:

— Domnule Hodges, aceşti oameni ne reţin aici de aproape o jumătate de oră. Avem întâlnire la Country Club cu Alteţa sa prinţul Mahmoud.

Văzându-l Peggy Mei Ling se chirci. Mandy Brown îl privea curioasă: bărbaţii nu o intimidaseră niciodată...

Michael Hodges nici nu clipi, surprins să o vadă pe Mandy Brown în maşină. Era prima dată când o vedea, dar Al Mutadee Hadj Ali îi povestise despre ea. Părea că în înţelegere cu Angelina Fraser încercau să o scoată pe Peggy Mei Ling din vilă. Totul era un aranjament.

— Domnişoara Mei Ling şi cealaltă trebuie să rămână aici, zise el calm, aceasta sunt instrucţiunile Alteţei Sale prinţul Mahmoud. Dacă aveţi întâlnire cu Alteţa Sa la club, mergeţi acolo. Cereţi-i să trimită şoferul pentru a le lua şi pe ele! Aşa nu va mai fi nicio problemă.

Zâmbi, rece ca un şarpe, iar în timp ce vorbea deschise portiera. O scoase mai întâi pe Peggy Mei Ling care nu se opuse. Zâmbind, dar cu degetele înfipte în carnea ei. Apoi, fu rândul lui Mandy Brown care nu avu de ales.

— Puteţi pleca, zise Hodges Angelinei.

Trânti portiera şi îi dădu ordin soldatului din faţa maşinii, care se îndepărtă imediat. Bariera se ridică. Angelina, cu mâinile tremurând, puse contactul şi porni... În acelaşi moment unul din soldaţi se apropie de Hodges şi îi vorbi la ureche. Tânăra băga deja în viteză... Din fericire. În retrovizoare. Îl văzu pe Hodges care alerga spre maşina lui.

Apăsă acceleraţia, pe drumul spre Jerudong Park. Mai avea aproape patru kilometri de parcurs până la autostrada Tutong, unde ar fi fost în siguranţă. Privi în retrovizoare: Range Rover-ul se apropia şi ceva se vedea în exteriorul portierei stânga faţă. Un şoc surd zgudui maşina! Michael Hodges, aplecat spre exterior, trăgea spre Angelina cu o carabină! Panicată, femeia urlă de teroare. Nu putea ajunge la autostradă. Pe partea dreaptă apăru clădirea cu grajduri.

Era luminată de proiectoare puternice şi o duzină de antrenori argentinieni erau afară. O altă lovitură se auzi. Angelina gemu ca şi cum ar fi fost atinsă.

Traversând terenul de polo, pătrunse în incinta manejului, speriind caii, şi se opri în mijloc.

Unul din argentinieni stăpânind cu greu calul în frâu o recunoscu pe Angelina. Aceasta tocmai ieşea din maşină, terifiată.

— Ce se întâmplă? întrebă călăreţul.

— Se trage după mine! îi explică tânăra, un nebun...

Alergă la portbagaj şi deschise. Malko sări afară.

Argentinianul îi privi, cu ochii mari. Apoi îl pufni râsul.

— De-a ce vă jucaţi?

— Este vorba de o femeie, explică grăbită Angelina. Prietenul meu a sedus una din partenerele prinţului „Sex-Machine”, ne urmăreşte...

Argentinianul izbucni în râs.

— Este un nebun furios. Nu vă fie teamă, aici, nu va face nimic. Suntem la sultan acasă, care nu prea ştie de glumă.

Range Rover-ul dispăruse, dar Michael Hodges era desigur ascuns pe aleile de lângă terenul de polo. Nu erau în siguranţă decât în Bandar Seri Begawan. Argentinianul înţelese problema.

— Aşteptaţi câteva minute, propuse el. Plecăm împreună. M-aş mira ca „Sex-Machine” să tragă şi în mine. Sunt cel mai bun jucător de polo din echipa Brunei-ului...

Era un argument potrivit... În timp ce argentinianul se

îndepărta, Malko se apropie de Angelina...

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi povesti repede. Malko era dezamăgit. Nu numai că nu reuşise să o recupereze pe Peggy, dar acum adversarii săi ştiau că Mandy Brown era de partea lui. Acum era sigur că, în ciuda negaţiilor, Peggy fusese complicea asasinilor lui John Sanborn. Mai rămânea Mandy. Trebuia să o salveze cu orice preţ.

Michael Hodges sări jos, lăsând carabina în maşină. Negru de furie. Această târâtură de Angelina Fraser îl făcuse! În plus, nu îi putea face nimic din cauza legăturii ei cu Al Mutadee Hadj Ali. Îşi descărcă furia pe soldatul care aşteptase ca maşina să pornească pentru a-i spune incidentul cu portbagajul... Acum, din cauza acestui cretin, trebuia să se confrunte cu o situaţie complet nouă. Şi în timp scurt... În fiecare seară, prinţul Mahmoud venea la vila de pe plajă.

Se încuie în postul de gardă şi formă numărul liniei directe cu Al Mutadee Hadj Ali. Acesta răspunse personal.

— Avem o problemă nouă, anunţă sobru Michael Hodges.

Acum, regreta că se supusese orbeşte ordinelor primului-ministru şi îşj dădea seama de lipsa de experienţă a acestuia. Îi povesti interlocutorului său întâmplarea. Se lăsă linişte în receptor, apoi bruneianul zise calm:

— Lichidaţi-i pe toţi trei. Cât mai repede posibil. Mai întâi pe fete.

Pentru a evita orice întrebare suplimentară, închise brusc, lăsându-l pe Michael Hodges consternat. Să ucidă, nici nu îi prea plăcea. Cu condiţia, să fie acoperit. Doar că acoperirea devenea din ce în ce mai fragilă: era primul care putea fi eliminat. Acum nu se mai putea opri.

*

* *

Peggy Mei Ling fuma nervoasă, aşezată pe marginea patului, când Michael Hodges deschise uşa camerei. Ea îl privi, cu ochii plini de teroare şi încercă să-l calmeze cu un zâmbet.

— Peggy, trebuie să-ţi vorbesc. Vino.

— De ce nu aici?

Arătă cu degetul spre tavan.

Peggy Mei Ling stinse ţigara în scrumieră şi se ridică. Galant, Michael Hodges îi deschise uşa. Nori groşi acopereau cerul, dar

încă nu ploua. Britanicul o luă de braţ, cu blândeţe şi o conduse spre poteca ce ducea pe plajă. Soldaţii păzeau în tufişuri.

Marea Chinei era calmă iar zgomotul resacului leneş. Michael şi Peggy se îndepărtară de vilă, mergând până la câţiva metri de valurile care spălau nisipul, ocolind un tufiş uriaş de bambus.

— Ai fost imprudentă, zise Michael Hodges când nu se mai putea vedea vila. Nu trebuia să vorbeşti cu acel tip.

— Ce tip?

— Cel care era în portbagajul maşinii Angelinei Fraser.

Chinezoaica simţi cum îi dispare sângele din obraji, încercă să înfrunte privirea nemiloasă a mercenarului, dar trebui să coboare ochii. Imposibil de minţit. Ea bâigui:

— Nu am făcut nimic, nu voiam. Angelina l-a adus. Şi el ştie despre ce este vorba. Americanul…

Michael Hodges îi trecu un braţ pe după umeri.

— I-ai povestit totul?

Fără să vorbească, ea scuturâ din cap negativ.

— OK, este bine, făcu el. O să te trimitem la Hong Kong, dar trebuie să-mi juri că nu vei spune nimic la nimeni.

Simţi corpul crispat al tinerei cum se relaxează.

— Da, îţi jur, făcu ea.

— Bine.

Cu o lovitură brutală de picior o seceră şi fata căzu pe nisipul umed. Ţipătul ei fu acoperit de valuri. Michael Hodges era deja peste ea. Apucând-o de gât, o trase până în apă. Peggy se zbătea dar el îi strângea carotida astfel încât să se sufoce. Un vechi stil de comando. Aproape fără să mai opună rezistenţă, ea se lăsă trasă în apă. Ajuns în valuri, o aruncă pe Peggy în apa de cincizeci de centimetri adâncime.

Se aplecă şi, când ea deschide gura, încercând să respire, o apăsă pe umeri şi o ţinu sub apă.

Peggy Mei Ling vru să ţipe şi înghiţi apă. Începu să tuşească, încercând disperată să se ridice. Ochii ei mari îl priveau terorizaţi. Dură aproximativ trei minute. Peggy Mei Ling încetă să se mai zbată, ochii îi devenită sticloşi iar gura rămase deschisă, plină cu nisip şi apă de mare.

Michael Hodges o trase apoi pe uscat şi începu să o dezbrace fără nici cea mai mică emoţie. Când fu goală, îi luă hainele şi se îndepărtă grăbit. În treacăt, aruncă hainele în maşină şi apoi se duse în camera fetei. În câteva secunde găsi un costum de baie

din două piese cu care plecă. Peggy avea obiceiul să facă baie noaptea pentru a nu fi văzută de soldaţii de gardă. Nimeni nu s-ar mira de accident. Îi puse slipul şi sutienul.

Mai rămânea americanca. Peggy putea să o invite şi pe ea la o baie nocturnă.

Evident, prinţul Mahmoud o să fie furios că este lipsit de două din cele mai frumoase jucării ale sale, dar îi puteau aduce altele. Un înec dublu accidental era oricând posibil. Michael Hodges privi la ceas: într-un sfert de oră şi a doua problemă se putea rezolva. Nu mai rămânea decât să-l elimine discret şi pe agentul CIA.

Capitolul XIII

Mandy Brown îşi pierduse calmul. De când ajunsese înapoi în cameră, pândea neliniştită orice zgomot în casă. Apariţia tipului cu Range Rover nu prevestea nimic bun. Venise să verifice dacă este în cameră şi încuiase uşa apoi. Ochii lui albaştri erau ai unui ucigaş. Cunoştea…

Acum îşi dorea să vină „Sex-Machine”. Era moartă de frică în această casă liniştită.

Pentru a se mai calma, se apropie de fereastră, privind grădina luminată de proiectoare. O siluetă apăru brusc pe poteca dinspre plajă. Bărbatul cu Range Rover. Dispăru la fel de repede din câmpul ei vizual, îndreptându-se spre casă. Câteva clipe mai târziu, un ciocănit uşor se auzi la uşă apărând imediat britanicul. Serios.

— Domnişoară Brown. Zise el, s-a întâmplat ceva de necrezut. Domnişoara Peggy s-a înecat!

— Nu-i adevărat!

— Ba da, ba da, insistă el. Un accident oribil. Aveţi un prosop pentru a o acoperi înainte ca soldaţii să o ia de acolo? Dacă puteţi veniţi cu mine.

Toate beculeţele se aprinseră instantaneu în mintea lui Mandy.

Ea privi cu furie spre mercenar.

— Dacă s-a înecat, atunci dumneavoastră aţi înecat-o!

Michael Hodges ridică din umeri.

— Nu vorbiţi prostii. Veniţi să vedeţi.

Tonul lui era placid, calm, încât Mandy era gata să se lase păcălită. Dar se răzgândi la timp. El încercă să o lovească, dar ea reuşi să pareze şi începu imediat să ţipe.

— Nemernicule, asasinule!

Degeaba, nu erau decât soldaţi şi servitoare filipineze care nu interveneau. Fără să-şi facă griji, Michael Hodges continua să o tragă afară. O dată ieşiţi afară, o putea ameţi cu o lovitură. Apoi era uşor... Zgomotul unui motor puternic îl făcu să îngheţe. O maşină cobora aleea spre vilă. „Sex-Machine" venea să se distreze. Britanicul îi dădu drumul instantaneu lui Mandy Brown. Aceasta ieşi imediat afară, aproape lovindu-se de un Lamborghini „Countach" verde. Prinţul Mahmoud tocmai ieşea când Mandy Brown se lipi de el.

— Cât de bucuroasă sunt că ai venit! îi şopti ea la ureche.

Ignorând sinceritatea ei, crezu că diamantul îşi făcea efectul. Fără să se mai întrebe cum reuşise Mandy Brown să iasă din cameră, începu să exploreze formele ei, în special rotunjimea fundului. Abia dacă îl auzi pe Michael Hodges apropiindu-se şi zicând cu o voce gâtuită:

— Alteţă, a avut loc un accident teribil. Tânăra chinezoaică s-a înecat. A...

Dar Mahmoud o trăgea pe Mandy Brown înăuntru şi nu-i dădu atenţie. Întoarse o privire indiferentă spre britanic şi zise simplu:

— Este extrem de trist. Luaţi măsurile necesare.

Jucării asemenea ei Khoo putea aduce din Hong Kong în fiecare săptămână. Dar nu erau ca cea pe care o avea în braţe...

Mandy privi oripilată la Michael Hodges, tentată să-i spună adevărul prinţului Mahmoud. Dar cum va reacţiona acesta? Era într-o lume ciudată... Cel mai bine, îşi zise ea, era să joace în continuare rolul de curtezană de lux. Sigura ei scăpare de la o moarte înfricoşătoare, era Mahmoud şi dorinţa lui nebună.

Uitând de Michael Hodges, acesta din urmă o duse pe Mandy până în cameră. De această dată, avea să-şi recupereze investiţia în diamant, mai ales în faţa unei asemenea dispoziţii... Liniştit, se dezbrăcă. Chiar şi în repaus sexul lui avea o mărime uimitoare. Fără nicio reacţie Mandy Brown se aşeză în genunchi în faţa lui. Până la urmă, prefera să admire această parte a lui Mahmoud decât faţa lui de maimuţă. Aşezat pe o parte în patul

Tiffany, bruneianul se lăsă mângâiat. De cum intrase în încăpere declanşase două camere de luat vederi automate.

Mandy nu reuşea cu amândouă mâinile şi cu gura să acopere monstrul.

Când fu în erecţie, Mahmoud se duse în baie şi luă o bomboniera plină cu cocaină. O întinse lui Mandy Brown. Era şi mai plăcut să fie tratat de tânără. Îi puse puţină pudră pe limbă, explicându-i ce aştepta de la ea. Ea se conformă, ungând cu grijă impresionantul membru. Când termină, Mahmoud o întinse pe marginea patului, pe spate şi îşi fixă membrul în dreptul sexului ei.

— Încet! imploră Mandy.

Drept răspuns, înfipse incredibilul sex dintr-o mişcare. Rămase nemişcat, înfipt în ea, rigid ca o tijă metalică. Apoi începu să se mişte.

Sub loviturile puternice şi regulate, Mandy avu senzaţia că explodează. Depărtându-i şi mai mult coapsele cu mâinile, Mahmoud se mişca precum o maşină, cu o privire fixă. Datorită cocainei, era protejat de o ejaculare precoce şi se delecta.

În toate poziţiile, tratând-o pe Mandy ca pe o păpuşă gonflabilă. Întorcând-o pe toate părţile. Când o penetră prin spate, ea urlă de durere. El era plin de veselie. Făcea un film formidabil. Se mândrea arătând prietenilor experienţele sale. În cele din urmă se opri şi se întinse pe spate, respirând greu. Mandy Brown rămase nemişcată, cu senzaţia că nu mai are abdomen…

Mereu visase la camionagii cu sex fabulos. Acum era servită…

Aproape tandru, se întoarse pe o parte şi apucă în mâini sexul încă tare al amantului ei.

— Bietul de el, făcu ea, trebuie să facem ceva.

Abia apucă să spună cuvintele şi să vadă privirea lui Mahmoud că regretă sugestia. Acesta intenţiona să mai facă ceva. Scoase un mormăit, se ridică, o luă pe Mandy de şolduri şi o întoarse. Ea vru să scape, se chinui, urcând mai sus în pat. El o urmări, agăţat de ea, cu membrul fierbinte căutându-i fesele. Mandy ajunse la perete şi nu mai avu nicio scăpare.

Ea imploră milă, dar Mahmoud era dezlănţuit. Mandy, ghemuită sub el, simţi ceva dur apăsând cu o forţă incredibilă pe orificiul dintre fese şi începu să urle.

Asta îl excită şi mai mult pe Mahmoud. Centimetru cu

centimetru, el pătrunse în ea. Când o penetră total privi câteva clipe fundul superb. Cu corpul acoperit de o transpiraţie rece, Mandy Brown implora să nu se mişte. El se retrase încet şi începu să se mişte ca un nebun.

Niciodată nu avusese o astfel de jucărie.

Efectul cocainei începea să dispară şi ejacula în ea. De ceva timp Mandy Brown nu mai reacţiona, pe jumătate leşinată. Uşurarea că nu mai era pătrunsă de acel picamer o făcu să se trezească din toropeală. Ultima idee era că merita să fie sodomizată decât ucisă.

*

* *

Mahmoud se uită la grămada de briliante şi aur care servea drept ceas, mulţumit. Cu câteva tăieturi filmul era perfect. Liniştit, se întoarse la maşină. O siluetă apăru din întuneric şi îl interpelă respectuos.

— Alteţă! Pot să vă spun ceva?...

Michael Hodges aştepta. Mahmoud nu îl agrea special, dar respecta pe cei care vegheau la securitatea sultanatului.

— În legătură cu chinezoaica? întrebă el.

— Nu, nu, se grăbi să precizeze britanicul. Mai degrabă în legătură cu persoana cu care aţi fost mai devreme. Este prietena unui diplomat care s-a plâns că aţi reţinut-o aici forţat. Ar trebui să o pot duce în oraş, pentru a o linişti pe respectiva persoană.

Prinţul Mahmoud văzu roşu în faţa ochilor la gândul că o pierde pe Mandy, chiar şi pentru câteva ore. Îndreptă un deget furios spre mercenar.

— Interzic să se mişte de aici. Sunteţi răspunzător de acest lucru.

Fără să îi mai lase timp lui Michael Hodges să protesteze, se urcă în maşină şi demară atât de repede, încât soldatul de la intrare abia avu timp să ridice bariera.

Michael Hodges privi neliniştit luminile roşii cum se îndepărtau. Problema chinezoaicei fusese rezolvată. Mandy Brown, pentru moment, era de neatins, dar reprezenta un pericol potenţial. Dar nu şi dacă îl elimina pe „sponsorul” ei, agentul CIA. Trebuia deci să se concentreze asupra acestui obiectiv.

*

* *

Din nou Walter Benson, ambasadorul Statelor Unite, nu îşi ascundea nemulţumirea. Malko abia avusese timp să facă un duş la *Sheraton,* înainte de a veni la el. Instalaţi în livingul ale cărui ferestre dădeau spre junglă, discutau.

Walter Benson bău o gură de Johnny Walker şi învârti cuburile de gheaţă în paharul gol. Malko se mulţumise doar cu o cafea foarte dulce.

— În ciuda eforturilor dumneavoastră, făcu el, cred că ne-am băgat în rahat. Dacă aţi fi putut să o aduceţi pe această chinezoaică, era altceva. Puteţi garanta măcar că mai este în viaţă?

— Nu, mărturisi Malko. Mai rămâne Mandy Brown cu care ea a vorbit şi care se află în pericol.

— Trebuia să o scoateţi de acolo, zise diplomatul. Mărturiile lui Peggy Mei Ling au o valoare enormă.

Malko şi-ar fi muşcat degetele de furie... şi neputinţă. Mandy Brown era în pericol de moarte. Trebuia să aştepte la cheremul prinţului „Sex-Machine” pentru a o revedea! Ambasadorul îşi bău liniştit paharul privind la ploaia care cădea.

Malko se ridică.

— Cred că o să mă duc la culcare. Pentru astăzi, este de ajuns.

— Atenţie mare la întoarcere, remarcă diplomatul. Aceşti oameni vă vor pielea. Nu prea este circulaţie noaptea până în Bandar Seri Begawan. Vreţi că vă însoţească şoferul meu?

— Mulţumesc, făcu Malko, am păstrat pistolul Beretta 92.

Îşi luă rămas bun şi porni pe strada pustie. Nu numai Peggy Mei Ling era acum în pericol, dar Mandy Brown era şi ea în mâinile adversarilor care se puteau folosi de ea ca de un ostatic...

Era preocupat de aceste gânduri când intră în holul hotelului *Sheraton* şi luă cheia. Angajatul îl privi ciudat. Urcă, deschise uşa camerei şi se opri.

Michael Hodges era aşezat într-un fotoliu, cu faţa la uşă, fumând o ţigară.

*

* *

— Intraţi, zise britanicul cu o voce calmă. Nu vă vreau răul. Sunt aici doar pentru a vă transmite un mesaj.

— Cum aţi intrat? întrebă Malko.

Michael Hodges ridică din umeri.

— Domnule Linge, în această ţară fac ce vreau.

Malko fu cuprins de furie.

— Dumneavoastră aţi încercat să mă omorâţi mai devreme, la Jerudong Park. Dumneavoastră aţi asasinat-o pe acea singaporeză! Şi tot dumneavoastră l-aţi omorât pe John Sanborn din ordinele lui Al Mutadee Hadj Ali. Ce i-aţi făcu lui Peggy?

Mercenarul ridică din umeri din nou, indiferent, şi răspunse cu calm.

— Domnule Linge, aceste lucruri nu vă privesc. Ştiu că lucraţi pentru o organizaţie aliată, de aceea vă respect.

— Nu mă faceţi să râd, zise Malko. Ce vreţi?

— Anumiţi oameni estimează, făcu încet britanicul, că prezenţa dumneavoastră în Brunei este de natură să creeze probleme. Ar fi de preferat că părăsiţi ţara în cel mai scurt timp. Mâine, nu sunt zboruri, dar este unul pentru Bangkok poimâine dimineaţă. V-am rezervat un loc la clasa I. Cu legătură Air France spre Delhi sau Paris la alegere.

Malko îşi stăpânea furia.

— Iar Peggy Mei Ling? Ce faceţi cu ea?

— Ea se întoarce în Hong Kong, zise britanicul cu un ton neutru. Este o mitomană…

— Evident! Iar Mandy Brown?

— Domnişoara Brown este la Jerudong, invitată de Alteţa Sa prinţul Mahmoud, răspunse mercenarul. Va pleca atunci când va dori. Dacă părăsiţi Brunei-ul, mă angajez că vă va urma cât mai repede posibil.

Malko zâmbi rece.

— Şi ce se va întâmpla dacă refuz să plec?

Britanicul rămase impasibil.

— Este posibil să faceţi obiectul unei măsuri de expulzare oficială. În acest caz, nu mă voi mai putea ocupa de soarta domnişoarei Mandy Brown.

— Nu sunt sigur că este încă în viaţă…

— Vă înşelaţi. Vă va suna mâine dimineaţă. Pe la oară nouă.

Malko simţea greutatea pistolului Beretta 92 la centură. Era

uşor să-i tragă două gloanţe în cap britanicului, dar nu rezolva nimic.

— Ieşiţi, domnule Hodges, zise el. În caz că i se întâmplă ceva domnişoarei Brown, vă voi face răspunzător. Poate că sunteţi atotputernic aici, în Brunei, dar sunt şi alte căi de a vă atinge.

Britanicul se ridică fără să răspundă şi ieşi. Malko trânti uşa furios. Cercul se strângea. Din lipsă de argumente, adversarii săi apelaseră la şantaj. Viaţa lui Mandy Brown contra plecării lui. De acum era sigur că nu o va mai vedea pe Peggy Mei Ling…

Făcu un duş şi începu să se gândească. Cu ce îi putea atinge pe adversarii săi care păreau că au toate cărţile în mână? Mandy Brown era în mâinile lor iar SUA nu porneau un război împotriva Brunei-ului dacă dispărea ea. S-ar fi uitat totul după câteva luni.

Rămase întins ore întregi, căutând o soluţie. O lovitură în forţă era imposibilă asupra vilei păzite de soldaţi. Ambasadorul Statelor Unite nu ar interveni prea ferm. Nu avea încă un „caz” cum îi plăcea să zică iar să apeleze la poliţia din Brunei părea o glumă…

Pe la ora patru dimineaţa întrevăzu un contraatac, cu destule necunoscute încă. Dar era singurul mod de a salva viaţa lui Mandy Brown. Dacă lua avionul aşa cum i se ceruse, nu îşi făcea iluzii. Mandy nu mai scăpa cu viaţă: aflase prea multe. Al Mutadee Hadj Ali lupta pentru viaţa lui. Ceea ce făcuse era atât de grav, încât sultanul, chiar cu reţinere, era obligat să-l pedepsească. Deci, va merge până la capăt… Printre altele, eliminarea lui Mandy Brown. Dacă mai era încă în viaţă…

Îi mai rămânea un singur aliat: Angelina Fraser. Dar de această dată nu mai putea ascunde acuzaţiile asupra amantului ei. Rămânea ca ea să aleagă, de partea cui era… Formă numărul şi aşteptă un timp până ce vocea adormită să zică „alo”.

— Sunt Malko. Încă am nevoie de tine, dar înainte să-ţi cer acest serviciu, trebuie să ştii că suspectul meu numărul unu – nouăzeci şi nouă la sută – este Al Mutadee Hadj Ali.

— Mă îndoiesc, făcu tânăra după o pauză. Este oribil. Eşti atât de sigur?

— Da, zise el.

Îi explică şi de ce. Şi ce aştepta de la ea.

— Te voi ajuta, făcu tânăra. Ştii, nu sunt chiar atât de

îndrăgostită de el.

— Mulţumesc.

După ce închise reuşi în cele din urmă să adoarmă.

Pulsul îi crescu brusc când telefonul începu să sune la ora nouă fix. Se auzi un ton şi apoi vocea lui Mandy.

— Malko? Ce faci?

O cunoştea destul de bine pentru a şti că se controla şi că îi era frică.

— Eu, foarte bine, zise el. Tu?

— Este OK, zise ea. Stau foarte bine aici. Prinţul este drăguţ cu mine. Doar că marea este periculoasă, nu trebuie să faci baie.

Comunicarea fu brutal întreruptă. Cineva oprise convorbirea.

Frustrat, Malko aşteptă o jumătate de oră, dar nu mai reveni. Când ieşea din parcarea de la *Sheraton* realiză ce voise ea să-i spună.

O înecaseră pe Peggy Mei Ung.

Furia sa era încă mare când opri în faţă la City Bank. Pentru a juca ultima carte. Angelina Fraser era acolo.

Capitolul XIV

Zâmbetul lui Lim Soon dispăru instantaneu când îl văzu pe Malko apărând pe uşă în urma Angelinei Fraser. Tânăra ceruse o programare în urmă cu o jumătate de oră. Dădu mâna cu Malko, închise uşa şi se aşeză la birou. Ochii lui negri aveau duritatea unei stânci. Cu vocea încordată de furie şi teamă, începu:

— Domnule Linge, v-am spus să nu mă mai căutaţi, îmi provocaţi nişte riscuri care îmi pot bulversa întreaga viaţă. În plus, nu vă pot ajuta.

Malko îl lăsă să se calmeze.

— Îmi pare rău, domnule Soon, se scuză el. Am procedat astfel din două motive. Primul este că dispun doar de câteva ore şi sper că nu mă veţi evita. Al doilea este că sunt convins că mă puteţi ajuta. Tot ce am făcut nu m-a ajutat cu nimic iar adversarii mei dispun acum de un ostatic important pentru mine.

— Ce vreţi de la mine? întrebă chinezul, puţin mai liniştit.

Malko îi relată ultimele evenimente şi concluzionă:

— Am greşit atacând direct. Hadj Ali a lichidat toţi martorii şi se simte foarte puternic. Mai este doar un lucru la care poate nu s-a gândit. Aceste trei cecuri, în total de douăzeci de milioane de dolari, din contul sultanului, ce s-a întâmplat cu ele? Normal, o dată terminată operaţiunea, banca spre care au fost trimise le returnează băncii care le-a emis. Aşa este?

— Exact, domnule Linge, aprobă Lim Soon. Dar este probabil ca Hadj Ali să le fi distrus.

— Poate că nu, obiectă Malko, risca să atragă atenţia. În plus, presupun că aceste cecuri sunt arhivate de către bancă. Acolo ar trebui căutat. Iar pentru asta am nevoie de dumneavoastră.

Lim Soon se gândi câteva minute înainte de a răspunde:

— Teoretic, aveţi dreptate, domnule Linge. Merită să încercăm. Trebuie găsit angajatul care, la Banca Internaţională a Brunei-ului, administrează contul sultanului din care au fost emise cecurile. Cunosc o angajată chineză care lucrează la Banca Internaţională a Brunei-ului care ar fi în măsură să vă ajute. Dar nu ştiu dacă va accepta. Riscurile sunt enorme…

— Trebuie să o întrebaţi. Dacă obţin o probă viabilă, vinovaţii vor fi dovediţi.

— Să vă audă Domnul! oftă chinezul. Pentru un caz atât de sensibil nu pot să discut prin telefon. O să merg personal. Ne întâlnim pentru masă la *Phong Mun.* În Desi Complex. Voi rezerva separeul meu. Dar, după aceea nu îmi mai cereţi nimic. Veniţi la ora unu, eu voi fi acolo. Este cel mai sigur.

— Mulţumesc, zise Malko, uşurat.

— Nu îmi mulţumiţi, îl corectă Lim Soon. Procedez aşa fiindcă acest om îi urăşte pe chinezi. Ştiu că în perspectivă, doreşte să ne expulzeze pe toţi din Brunei. Ajutându-vă, îmi apăr compatrioţii.

*

* *

Malko traversă esplanada din faţa restaurantului chinezesc, cu inima bătându-i puternic. Dacă Lim Soon nu reuşise, totul era pierdut. Sala mare de la primul etaj era aproape pustie. O chelneriţă în rochie cu crăpătură se apropie de el.

— Salonul domnului Lim Soon?

Fata îl conduse până la o uşă galbenă şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să între. Lim Soon era cu spatele. În faţa lui era o chinezoaică cu o figură neplăcută, cu ochelari cu ştrasuri, machiată neîndemânatic, cu ruj de buze şi pe dinţi. Părul strâns în coadă îi dădea un aer sever, dar ochii îi străluceau viu.

— Iat-o pe domnişoara Ye Yun Gi. Lucrează la banca despre care am vorbit noi, anunţă Lim Soon ridicându-se.

— Bună ziua, zise Malko, vă mulţumesc pentru că aţi venit.

— Domnul Lim este un prieten foarte apropiat, răspunse tânăra cu o voce calmă. Dumnealui îi datorez modesta mea carieră…

Vorbea engleza cu un accent sâsâit, cu privirea coborâtă, uitându-se uneori pe fugă la Malko, ca şi cum îi era teamă. Prototipul fetei bătrâne. Intră direct la subiect.

— Domnul Lim v-a explicat ce caut. Mă puteţi ajuta?

Ye Yun Gi râse înfundat, semn de încurcătură. Luă câţiva creveţi fripţi înainte de a răspunde.

— Nu este foarte uşor! Documentele care vă interesează sunt păstrate în arhive. Fiecărui titular de cont îi corespunde un clasor care conţine cecurile emise şi returnate aici. Trebuie să ajung la el, pentru a face o fotocopie. Dacă aceste cecuri sunt acolo, bineînţeles.

— Când puteţi să încercaţi? întrebă el. Este urgent. Dacă nu am cecurile, trebuie să părăsesc Brunei-ul mâine.

— Înţeleg, zise Ye Yun Gi cu o ocheadă furioasă spre Malko care se întrebă deodată dacă ea era o fată bătrână cum părea. Dar nu ştiu dacă voi reuşi aşa de repede.

— Ye Yun Gi nu trebuie să comită nicio imprudenţă, completă Lim Soon. Dacă va fi prinsă, va fi grav pentru toată comunitatea de chinezi…

Începu în chineză o conversaţie lungă cu angajata băncii. Aceasta încuviinţa fără să răspundă. Când Lim Soon termină, Malko reluă:

— Cecul conţine numărul unui cont şi al unei societăţi. Dacă numele beneficiarului este diferit, este dovada că Hadj Ali a făcut o escrocherie… Fiindcă l-a încasat chiar el.

— Doar dacă nu ajungem la un cont numerotat în Elveţia sau în altă parte, sublinie chinezul. Ar putea oricând susţine că a acţionat la indicaţiile lui John Sanborn. Şi ar fi imposibil de identificat adevăratul beneficiar.

Ye Yun Gi mânca cu poftă tăiţeii cu soia. Gustă din mai multe feluri, se uită la ceas şi zise cu un zâmbet plin de scuze.

— Mă întorc la ora două. Voi face tot ce pot. Îl voi ţine pe domnul Lim Soon la curent.

Se retrase cu discreţia unui şoricel. Malko întrebă imediat:

— Putem conta pe ea?

— Da, făcu Lim. Cunoaşte pe toată lumea şi va şti să se descurce. Dar îşi asumă un mare risc.

Malko se gândi la Mandy Brown. Şi ea îşi asuma un mare risc. Ce se va petrece după refuzul său de a pleca din Brunei?... Lim Soon părea nervos. Malko îşi aminti brusc de un alt personaj de care nu mai vorbiseră.

— Ce mai face amanta lui Michael Hodges? întrebă el.

— Bine, făcu Lim Soon, lucrează în continuare la celălalt restaurant. El are încredere în ea.

O servitoare intră şi se aplecă la urechea chinezului. O umbră de nelinişte apăru brusc în ochii lui negri.

— Michael Hodges este afară, în parcare, la volanul unui Range Rover, cu trei oameni. V-au urmărit?

— Este posibil, zise Malko. Ce facem?

— Eu nu mă mişc de aici, dumneavoastră, ieşiţi. Nu vor obţine nicio informaţie de la angajaţii restaurantului.

— Sper, făcu Malko.

Îşi bău ceaiul fierbinte şi foarte dulce, strânse mâna lui Lim Soon şi traversă sala restaurantului la fel de pustie. Ieşind, observă Range Rover-ul care nu se ascundea. Michael Hodges era la volan, cu geamul deschis. Înfruntă privirea lui Malko. Când acesta din urmă porni, îl urmări, la ceva distanţă. Intimidare.

Când îl văzu pe Malko intrând în parcarea hotelului *Sheraton* îl lăsă şi îşi continuă drumul pe bulevardul Sungai.

Malko găsi un mesaj la recepţie: Guy Hamilton îi dădea întâlnire la *Maillet* la ora şapte.

*

* *

Holul de la *Sheraton* era plin de agitaţie când Malko coborî. Malaiezieni în ţinută de ocazie, femei cu rochii luxoase, o orchestră tradiţională, instalată în mijlocul sălii. Un cocktail. Malko văzu o femeie care îi făcea un semn amical.

Azizah! Într-un superb sari albastru închis.

Tânăra prinţesă mai era cu alţi doi bruneieni, oribili şi bucălaţi, împopoţonaţi ca nişte cai la paradă. Ea îi lăsă şi veni spre el.

— V-am văzut seara trecută la Jerudong, zise Malko după ce se înclinase şi îi sărutase mâna.

— Şi eu, zise ea, dar nu eram singură.

Privirea ei era arzătoare. Sariul lung se mula pe corpul ei superb. Mâinile erau acoperite de bijuterii printre care un diamant care valora cât tot hotelul.

— Ce se întâmplă în această seară? întrebă Malko.

— Una dintre prinţese dă un cocktail de caritate, explică ea. Face ceva agitaţie. Viaţa este atât de monotonă aici. Cât mai rămâneţi în Brunei?

— Câteva zile, zise Malko. Dumneavoastră?

— Şi eu, abia aştept să mă întorc în Europa, m-am săturat de Singapore, nu este decât un supermarket plin de chinezi... Voi merge la Londra sau la Paris...

— Veniţi la Viena, propuse Malko cu un zâmbet, este oraşul meu.

Azizah îl privi ironic.

— Nu aş vrea să fiu ţinta tinerei fermecătoare cu care eraţi seara trecută. Vă vorbeşte numai de bine.

Ochii negri ai prinţesei îl priveau cu o strălucire provocatoare. Prinţesa Azizah spuse deodată:

— Încercaţi să mă anunţaţi când plecaţi. Am putea să călătorim împreună de la Bangkok sau Singapore. Ar fi mai plăcut. Zborurile lungi sunt plictisitoare...

Malko obiectă:

— Nu ştiu unde să vă caut.

Azizah scoase o carte de vizită din poşeta neagră şi o strecură discret în mâna lui Malko.

— Este secretariatul meu particular. Vorbesc engleza. Spuneţi cine sunteţi, vă vor da legătura. Pe curând, sper.

Ea se răsuci şi se pierdu în mulţime, în timp ce el îi admira mişcarea feselor mulate în sariul albastru închis. Se lăsase agăţat ca o femeie. Frumoasa Azizah ştia ce urmăreşte. El nu făcuse încă dragoste cu o bruneiană...

Intră în bar şi reperă imediat într-un colţ întunecat silueta lui Guy Hamilton.

*

* *

Cu o sticlă de Gaston Lagrange pe masă, lângă un pahar mare plin cu lichidul cafeniu, era instalat Hamilton. Aceasta, cu un zâmbet călduros, ridică paharul văzându-l pe Malko.

— Sper că nu vă deranjez. Sunt destule fete frumoase aici, în această seară…

Avea acelaşi ton scrâşnit, uşor ironic. Malko se aşeză lângă el. Cu o grijă meticuloasă, Hamilton îi turnă puţin Gaston Lagrange şi privi spre Malko.

— Deci, cum merge ancheta dumneavoastră?

— Avansează, zise Malko. Dar sunt supus la numeroase presiuni. Şi nu de la cine mă aşteptam…

— Ah, da? Cine?

— Prietenul dumneavoastră Michael Hodges, de exemplu.

Guy Hamilton se lăsă pe spate râzând.

— Michael! Vulpe bătrână. Chiar mă miră, cu adevărat. Nu ar face rău nici unei muşte…

În afară de muşte, mercenarul era gata să facă rău oricui de pe faţa pământului.

— Ce credeţi? întrebă Malko. Ar trebui să mă plâng ambasadorului ca să sesizeze poliţia?…

Guy Hamilton îl privi cu reproş. Ţinând paharul în mână se aplecă în faţă şi zise pe un ton confidenţial:

— Ar fi inutil… De altfel, voiam să vă spun că guvernanţii Brunei-ului sunt deranjaţi de prezenţa dumneavoastră… Nu le place să fie bănuiţi iar pentru ei dispariţia lui John Sanborn nu este misterioasă. Ar trebui, după părerea mea, să vă limitaţi ancheta, să vă scrieţi raportul şi să mergeţi o săptămână la Bangkok să vă relaxaţi…

Se sprijini pe spate, o dată ce transmisese mesajul, şi degustă coniacul. Ridică apoi paharul spre Malko.

— Excelent coniac!

Şi era unul dintre cunoscători…

Malko era uimit. Tot Brunei-ul se ridica împotriva lui… Hamilton îl acoperea pe Michael Hodges. Se ridică fără să se atingă de pahar.

— Vă mulţumesc pentru sugestie, zise el, mă voi gândi la ea. Este oricum mai puţin brutală decât cea a prietenului dumneavoastră.

— Ah, da, şi de ce?

Malko zâmbi rece.

— Domnul Hodges mi-a propus pur şi simplu plecarea mea în schimbul unei vieţi.

Se întoarse şi plecă. Se simţea ca John Wayne în *Rio Bravo.* La fel de neputincios. Şi era foarte hotărât să rămână în Brunei, doar dacă nu îl aruncau cu forţa în avion.

*

* *

Malko nici măcar nu mâncase, lipsit de apetit. O sunase pe Joanna Sanborn, dar nu răspundea. Era obsedat de eliberarea lui Mandy Brown.

Frustrarea acestei anchete încâlcite îl înfuria şi mai tare. Nu mai rămânea decât Ye Yun Gi. Se ridică. La fel ca în fiecare dimineaţă, cerul era senin. Voia să comande micul dejun când telefonul sună.

— Sunt recepţionista, anunţă o voce necunoscută. La ce oră părăsiţi camera? Aveţi nevoie de un taxi pentru a ajunge la aeroport?

Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza. Nebun de furie, răspunse glacial:

— Nu ştiu cine v-a anunţat că plec, dar nu o fac…

Cealaltă persoană râse deranjată.

— Este foarte, foarte jenant. Dispunem de camera dumneavoastră… Iar persoanele care trebuie să o ocupe au sosit deja… Am verificat şi aveţi rezervare la zborul de dimineaţă cu destinaţia Bangkok. Cu corespondenţă pentru Paris prin Air France…

— Nu plec, repetă Malko. Este o greşeală.

— Sir, insistă recepţionista. Îmi pare rău, dar în acest caz, trebuie totuşi să părăsiţi hotelul până la prânz. Aşa cum v-am spus, camera a fost deja rezervată pentru altcineva.

Era doar politicos. Malko închise, cuprins de furie. Presiunea creştea. După ce se gândi câteva secunde, sună la recepţie.

— În fond, zise el, voi pleca, este mai simplu.

Imediat, recepţionista redeveni linguşitoare. Malko o întrerupse şi îşi pregăti bagajele. După douăzeci de minute era în hol. Nu se vedea Michael Hodges prin zonă. Se urcă la volanul maşinii sale şi plecă, salutat cu plecăciuni de întreg personalul.

Ajuns în centru, se opri în faţa clădirii Royal Brunei Airlines şi merse la o cabină telefonică.

Numărul dat de prinţesa Azizah răspunse greu. Când Malko auzi în fine vocea ei, nu îi veni să creadă.

— Ce surpriză! făcu Azizah. Aţi aflat când plecaţi?

Era o remarcă amuzantă.

— Aş vrea să vă cer un serviciu, îi zise Malko. Dacă refuzaţi, nu o să mă deranjeze.

— Sunteţi misterios, făcu ea. Despre ce este vorba?

— Am nevoie de un loc unde să stau câteva zile, explică Malko. La *Sheraton* nu se mai poate. Mi-au rezervat deja camera altcuiva. Anumite persoane încearcă să mă facă să plec din Brunei. Cred că ştiţi de ce mă aflu aici.

— Se povestesc multe despre dumneavoastră, zise ea. Nu aveţi aici doar prieteni…

— Regret că v-am deranjat cu această cerere, o întrerupse Malko. Nu vă supăraţi.

Tocmai voia să închidă când ea zise brusc:

— Aşteptaţi! Evident că nu vă pot primi la mine acasă. Dar am o reşedinţă pe bulevardul Tutong, unde îmi primesc prietenii. Nu este departe de palat. Evident, veţi fi singur acolo, dar mai sunt şi nişte servitori. Dacă vă convine.

— Este minunat, zise Malko. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Haide, mergeţi acolo, zise Azizah. O să anunţ servitorii. Ei vorbesc engleza şi nu vă vor întreba nimic. Puteţi rămâne cât doriţi.

Ieşind din cabină, lui Malko îi venea să sară în sus de bucurie.

*

* *

Minuscula filipineză cu gură enormă, care îi aducea ceaiul lui Malko în fiecare dimineaţă, în ultimele trei zile, apăru în picioarele goale, păşind în linişte pe marmură şi se înclină înainte de a aşeza tava pe măsuţa joasă. El privea prin geamul mare picăturile care începeau să cadă în piscină.

Încă o zi jalnică!

Casa prinţesei Azizah era fermecătoare, mobilată luxos de Claude Dalle, ascunsă pe o colină care domina bulevardul Tutong, la capătul unui drum de pământ. Doar că se plictisea de moarte. Doar trei persoane aveau numărul lui de telefon.

Ambasadorul, Angelina Fraser care asigura legătura cu Lim Soon şi Azizah, bineînţeles. Aceasta suna în fiecare zi, pentru a discuta banalităţi. Dar nu venise. Mandy Brown era tot în vila prinţului Mahmoud. Zvonurile spuneau că era nebun după ea şi chiar renunţase la un avion plin de filipineze pentru ea.

Din acest punct de vedere, Malko era asigurat. Provizoriu.

Al Mutadee Hadj Ali continua să îşi vadă de treburi iar Michael Hodges părea că nici nu a existat.

Malko nu ştia dacă mercenarul îl localizase. Nu era sigur, deşi nu ieşise afară iar Azizah jurase să păstreze secretul. Dar după trei zile de stat, Malko devenea nervos. Un singur lucru îl reţinea, în afară de Mandy Brown. Cecurile. Îşi propusese un termen de o săptămână înainte de a pleca.

Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Malko?

Era Angelina Fraser. Îl suna în fiecare dimineaţă.

— Ce noutăţi?

— Prietenul nostru ar vrea să-l întâlneşti pe la ora trei astăzi la *Bunga Raya Hotel,* în Limbang, anunţă ea.

— Spune-i că voi fi acolo.

Închise. Nebun de fericire. Acest telefon nu putea însemna decât un lucru. Ye Yun Gi recuperase cecurile care îl acuzau pe Hadj Ali. Chinezul considera că era mai prudent să i le dea lui Malko în afara Brunei-ului. De această dată, îşi atingea scopul.

Capitolul XV

Malko formă numărul direct la Azizah. În general, aceasta dormea la acea oră matinală. Ea răspunse totuşi cu o voce leneşă care se învioră când îl recunoscu pe Malko.

— Nu aţi dormit bine? întrebă ea, somnoroasă.

— Nu, dar trebuie să ajung la Limbang astăzi.

Azizah râse ironic.

— Aveţi o întâlnire într-o „casă a plăcerilor”?

Era o urmă de gelozie în vocea ei. Malko se grăbi să o liniştească.

— Nu, nu, este pentru anchetă. Vreţi să mă însoţiţi? Poate aşa

ne vedem şi noi…

Propunerea o luă prin surprindere. De când el era „chiriaşul” ei, nu se văzuseră. Din contră, conversaţiile lor deveneau din ce în ce mai intime. Azizah rămase tăcută câteva clipe, apoi zise cu regret:

— Nu este prea plăcut la Limbang, şi mai am altele de făcut.

— Păcat, zise Malko. O să închiriez deci un vaporaş.

— Aşteptaţi, ceru brusc prinţesa. Unde mergeţi exact?

— Am întâlnire la *Bunga Raya Hotel.* Chiar în faţa debarcaderului. La ora trei.

— Bine, făcu ea, voi încerca să vin la debarcaderul din Limbang pe la patru.

Ea închise imediat, ca şi cum îi era ruşine de propunerea făcută.

Malko verifică dacă are bani, pistolul Beretta 92 într-o geantă din piele, paşaportul şi ieşi din casă.

Câteva minute mai târziu era pe bulevardul Tutong, trecând prin faţa palatului sultanului.

Parcă Toyota în faţa moscheii şi se îndreptă spre bulevardul Mac Arthur. Asaltat imediat de comisionari, îl însărcină pe unul dintre ei să-i găsească un vaporaş de închiriat pentru Limbang şi aşteptă în faţa pieţei de peşte. Probabil că Lim Soon reuşise să facă ceva. Spera că nu îl făcuse să vină până la Limbang degeaba…

După douăzeci de minute, era într-o joncă albastră, cu un teanc de colaci de salvare pe acoperiş, tăind apele Brunei River. Era un risc, dar nu avea de ales.

După douăzeci şi cinci de minute, primele case din Limbang apăreau. După ce trecu de verificările de la frontieră, traversă strada principală şi ajunse în faţă la *Bunga Raya Hotel.* În momentul în care intra, Lim Soon apăru dintr-un butic de la parter, cu ochii mascaţi de ochelari de soare şi îl împinse într-un culoar al hotelului.

— Să mergem în camera mea, îi propuse chinezul.

Urcară la primul etaj.

— Ye Yun Gi a obţinut vreun rezultat? întrebă neliniştit Malko.

Chinezul scoase un plic din buzunar şi îl dădu lui Malko.

— Iată cele trei cecuri.

Ochii lui negri străluceau de fericire…

*
* *

Malko deschise plicul şi scoase trei fotocopii ale cecurilor. Toate emise de Internaţional Bank of Brunei. Se uită la numele emitentului şi avu o strângere de inimă. Măria Sa sultanul Hadj Hassanal Bolkiah... Toate trei purtau două semnături ilizibile. Două erau de şapte milioane şi jumătate de dolari şi unul de cinci milioane.

Malko se uită la beneficiarul plăţii şi avu o decepţie bruscă. Era Anzalt Lichtenstein, infrastructura CIA! Toată ipoteza lui se năruia. Ridică privirea spre chinez, neînţelegând nimic.

— Dar...

Fără niciun cuvânt, Lim Soon îi întinse zâmbind alte trei fotocopii: cele de pe verso. Toate erau completate.

Primele două, mai mari, erau destinate către *Singapour Investment Corporation,* al treilea către *Brunei Consolidated Ressources.*

— Ce societăţi sunt astea? întrebă Malko.

Lim Soon zâmbi.

— Am verificat, era uşor. *Singapour Investment Corporation* aparţine nouăzeci şi nouă la sută Alteţei Sale Al Mutadee Hadj Ali. Bineînţeles, are un director, dar este de formă. De altfel, cu aceste cecuri, a putut cumpăra hotelul *Holiday Inn* din Singapore, altfel societatea sa nu posedă nimic altceva.

Malko privea cecurile, fascinat. În fine, proba pe care o căuta.

— Iar al treilea cec?

— Este şi mai uşor, preciză chinezul. Este o societate engleză care este controlată de MI 6. A fost folosită pentru a recupera comisioanele de la comerţul cu arme către Brunei şi apoi la finanţarea anumitor reţele clandestine britanice în Asia de Sud-Est. O singură persoană deţine semnătura pentru acest cont la Barclay’s Bank: Guy Hamilton, împuternicit...

Lui Malko nu îi venea să creadă. Totul se explica. Fostul spion britanic era părtaş!

— Cine a semnat aceste cecuri? întrebă el.

Lim Soon dădu din cap:

— Una dintre semnături este a lui Hadj Ali, o cunosc foarte bine. Cealaltă este a sultanului. Era suficient apoi să le ascundă...

Malko nu mai simţea nici aerul plin de praf, nu mai auzea nici

zgomotele din jur. Câştigase! Împotriva tuturor. Reuşise să descopere adevărul… Îndoi fotocopiile, le puse în plicul lor şi apoi în buzunar. Lim Soon îl privea, uşor neliniştit.

— Ce o să faceţi?

— Nu vorbiţi cu nimeni, explică Malko. La întoarcere în Bandar Seri Begawan, le voi arăta ambasadorului. O să ceară o audienţă la sultan şi doar lui o să-i dea cecurile şi o să-i explice toată escrocheria.

— Sper că nimeni nu va afla niciodată cum le-aţi obţinut. Sultanul va fi cumplit de umilit că nişte străini descoperă că a fost furat de cel mai apropiat slujitor al său…

— Ar trebui să facă ceva, zise Malko. Apropo, cum aţi convins-o pe Ye Yun Gi să îşi asume riscul? Nu a cerut bani.

— Suntem din acelaşi sat, explică chinezul. Ne cunoaştem dintotdeauna.

Malko nu mai aştepta decât să se întoarcă în Brunei.

— Cu ce aţi venit? îl întrebă pe Lim Soon.

— Cu o „ocazie”.

— Am un vaporaş închiriat, pot să vă duc înapoi, în condiţii mai plăcute.

Lim Soon ezită o clipă.

— Bine, dar în acest caz, o să mă debarcaţi în Kampong Ayer pentru a nu ajunge în acelaşi timp. O să iau apoi o barcă.

Malko se uită la ceas. Ora trei şi douăzeci. Nu avea chef să aştepte până la ora patru când a spus că vine prinţesa Azizah. Cecurile îl ardeau parcă în buzunar. Cu atât mai rău, îi juca o farsă prinţesei.

Porniră spre debarcader şi urcară în vaporaşul lui Malko, care merse de-a lungul malului. Apa tulbure, gălbuie, era plină de trunchiuri de copaci şi alte lucruri.

Malko observă brusc o ambarcaţiune venind din sens invers, cu toată viteza.

Nu semăna cu vaporaşele albastre cu acoperiş plat. Era un vaporaş de plimbare, alb. Un pavilion roşu cu galben flutura pe un catarg. Lim Soon remarcă:

— Uite, un membru al familiei regale…

Malko privi mai atent şi crezu că o zăreşte în cabină pe prinţesa Azizah. Dădu din mâini, dar vaporaşul nu încetini.

Câteva clipe mai târziu, îl pierdu din vedere, ambarcaţiunea lor vira pe unul din nenumăratele canale ale labirintului fluvial

care separa Brunei de Sarawak.

Canalul pe care se aflau era mai îngust, plin de ambarcaţiuni scufundate. Căldura era încă şi mai sufocantă decât în oraş iar liniştea apăsătoare. Brusc, cu coada ochiului văzu un „Boston Whaler” rapid oprit pe un braţ mort al fluviului. După ce trecură, motorul porni, venind după ei.

Malko se întoarse să vadă. Venea direct spre ei.

Pulsul îi urcă până la o sută patruzeci. Erau mai mulţi oameni la bordul ambarcaţiunii care se apropia. Unul dintre ei era Michael Hodges, în picioare, cu o M 16 în braţe.

*

* *

Lim Soon scoase un strigăt sugrumat apostrofându-l pe pilotul vasului lor, care stătea la cârmă. Acesta nici nu mişcă. Din contră, chiar încetini. Malko înţelese imediat de ce ieşiseră de pe braţul principal prin acest canal pustiu. Pilotul lor făcea parte din planul ambuscadei.

Lim Soon se aruncă spre el, încercând să-i smulgă cârma din mâini. Imediat, malaiezianul sări în apă, după ce oprise motorul! Oricum, vedeta rapidă ajunsese deja din urmă vaporaşul. Malko băgă mâna în geanta din piele să ia Beretta. Când se ridică, Michael Hodges îndrepta spre el puşca M 16, cu degetul pe trăgaci. Unul din oamenii săi sări pe vaporaş şi îl dezarmă pe Malko.

Lim Soon vru să sară în apă şi el, dar doi dintre oamenii lui Michael Hodges îl opriră, întorcându-i brutal mâinile la spate.

Malko, în ciuda rezistenţei, trebui să treacă pe vedeta rapidă, sub ameninţarea armei. Urmat îndeaproape de Lim Soon care fu aruncat ca un pachet pe jos. Pilotul vaporaşului tocmai se urca la loc. Michael Hodges îi ordonă ceva în malaieziană şi acesta porni vaporaşul şi făcu cale întoarsă spre braţul principal. Vedeta acceleră, afundându-se şi mai mult pe canal.

Malko îşi reprimă furia. Îl subestimase pe Michael Hodges. Poliţistul de frontieră care îi vizase paşaportul îl anunţase imediat pe acesta.

— Trebuia să mă ascultaţi, zise deodată Michael Hodges, cu o voce calmă, acum este prea târziu, domnule Linge, ar fi fost mai bine să luaţi avionul alaltăieri. Aţi fi fost în Bangkok, în loc să staţi pe aici. Ce faceţi cu acest chinez?

Malko nu răspunse. Michael Hodges părea intrigat de prezenţa chinezului Lim Soon.

Ceilalţi trei – europeni – nu scoteau niciun cuvânt. Hodges luă cârma şi intră pe un canal strâmt, noroios. Câţiva metri mai încolo, vedeta eşuă pe un mal. Unul din oameni sări şi ancoră vasul, aproape invizibil din braţul principal. Căldura umedă era sufocantă. Malko fu aruncat jos din ambarcaţiune, ca şi Lim Soon. Acesta din urmă schimbă cu Malko o privire în care se citea toată disperarea din lume.

Oamenii lui Michael Hodges îi legară de picioare şi mâini. Ca nişte profesionişti.

Apoi îi ridicară în picioare. În jur nu era decât o junglă deasă şi mirositoare.

Unul din oameni rămase pe ambarcaţiune, pândind canalul. Hodges le ordonă celorlalţi doi:

— Percheziţionaţi-i.

— Se rezolvă repede. Descoperind la Malko plicul cu cele şase fotocopii, Hodges îl desfăcu, le examină îndelung şi scoase un fluierat, apoi le puse la loc în plic, pe care îl băgă în buzunarul cămăşii kaki, apoi se adresă lui Malko.

— Acum înţeleg de ce aţi venit în Limbang. Prietenul nostru Lim nu voia să aflăm despre amestecul lui.

Cu un zâmbet răutăcios, se apropie de Lim Soon pe care îl apucă de cămaşă.

— Cine ţi-a dat astea, lepădătură ce eşti?

Lim Soon se chirci fără să răspundă. Michael Hodges izbucni în râs şi se aplecă. Când se ridică, în mâna dreaptă avea un pumnal lung cu tăiş dublu…

Un jet de sânge ţâşni din carotidele sfâşiate iar Lim Soon scoase un ultim strigăt de agonie. Jeturile sacadate de sânge se diminuară în intensitate imediat. Malko întoarse capul. Era abominabil. Michael Hodges se ridică, şterse pumnalul pe nişte frunze de bambus şi privi dezgustat la cadavrul scuturat încă de spasme. Oamenii săi nici nu clipiseră. Malko simţea un nod în stomac. Îi venea în curând şi lui rândul, nu îşi făcea iluzii. Mercenarul îşi savura răzbunarea. Se întoarse spre Malko.

— Deci, nu aveţi nimic de spus?

În faţa tăcerii lui Malko, Hodges se întoarse spre oamenii săi şi le ordonă:

— Ocupaţi-vă de chinez.

Totul fusese prevăzut. Cei doi se întoarseră pe vas şi reveniră cu cabluri şi un sul de plasă. Îl desfăcură pe jos şi puseră în el cadavrul chinezului ucis. Apoi îl rulară ca pe un covor, legându-l apoi. Astfel, corpul nu risca să iasă la suprafaţă…

— Este un „rulou de primăvară”, nu? zise britanicul către Malko, făcând aluzie la o specialitate culinară chinezească. Numai că nu am prevăzut decât unul singur…

Deja complicii săi împingeau corpul chinezului spre mal. Apa gălbuie îl înghiţi instantaneu. Peştii şi crustaceele vor veni imediat. Michael Hodges îl privea pe Malko cu un zâmbet ironic.

— Sunteţi chiar prost! zise el, v-am prevenit. Aici, fac ce vreau. Şi lucrez pentru unul dintre cei mai puternici oameni din această ţară.

— Sunteţi un nemernic, răspunse Malko. Credeam că armata britanică înseamnă ceva.

Ochii mercenarului se înflăcărară. Băgă mâna în toc şi scoase pumnalul pe care îl îndreptă cu vârful spre gâtul lui Malko, făcând să curgă o picătură de sânge.

— Am executat ordinele, mormăi britanicul, aşa cum am făcut mereu iar tu îţi vei retrage cuvintele altfel sfârşeşti ca şi chinezul…

— Faceţi-o!

Privirile lor se înfruntară. În Malko, furia depăşea orice alt sentiment. Chiar şi frica de moarte pălea… Văzu în ochii criminalului că ar înfige cuţitul dintr-o mişcare.

Brusc, se auzi un strigăt în spatele lui. Malaiezianul care pilota vedeta rapidă venea alergând. Îl interpelă pe Hodges, grăbit. Malko simţi cum vârful de oţel nu mai apasă pe gâtul lui.

Hodges se răsuci, lăsându-l pe Malko, în timp ce discuta furios cu pilotul. Ceilalţi doi britanici, priveau fără să înţeleagă. Michael Hodges era roşu de furie, ca şi cum ar fi golit o sticlă de scotch dintr-o înghiţitură. Se întoarse din nou spre Malko şi acesta văzu în privirea lui nebunia…

Deschise gura să spună ceva şi chiar în acelaşi moment, apăru un al doilea malaiezian, de pe poteca şerpuitoare de-a lungul malului. În ţinută kaki, cu părul tuns scurt. Nou-venitul îl interpelă pe Michael Hodges cu o voce seacă, arătând spre Malko.

Britanicul sări în faţă şi îl lovi înjurându-l.

Celălalt se răsuci, dar când reveni în poziţia iniţială, ţinea un

pistol în mână, îndreptat spre Michael Hodges!

*

* *

Timp de două secunde nu se întâmplă nimic. Apoi Hodges înjură şi se încordă gata să sară pe malaiezian. Acesta ridică arma şi zise, în engleză de această dată, cu o voce fără replică:

— Domnule Hodges, eliberaţi-l pe acest bărbat imediat. Este un ordin al Alteţei Sale Alya Hadjah Azizah Bolkiah. Vasul ei se află la o sută de metri de aici.

Malko avu impresia că sângele nu îi pompa destul oxigen pur în piept. Azizah îi văzuse, se întorsese şi îi găsise! Dar prea târziu pentru a-l salva pe Lim Soon. Michael Hodges ştia că nu putea scăpa de cel din faţa lui. Chiar şi cu puterea pe care o deţinea, prinţesa Azizah avea acces direct la sultan.

— Acest om a comis o gravă escrocherie în detrimentul maiestăţii sale, protestă el. Am probe şi îl duc la închisoare.

— Este fals, sări Malko. Hodges tocmai l-a ucis sub ochii mei pe un prieten chinez, bancherul Lim Soon. Corpul lui a fost aruncat în râu. Aici. Îl puteţi găsi.

Malaiezianul cu pistol nu părea să aibă chef de discuţii. Îl ocoli pe mercenar, fără să înceteze să îl ameninţe şi se opri în spatele lui Malko. Îi desfăcu legăturile; mai întâi picioarele, apoi mâinile. Malko crezu că Hodges o să-i sară la gât. Dar nu se mişcă, paralizat de prezenţa apropiată a prinţesei Azizah.

O dată dezlegat, malaiezianul îl lovi uşor pe umăr.

— Veniţi.

— Aşteptaţi! protestă Malko. Michael Hodges mi-a luat actele. Trebuie să le recuperez.

Cu un rictus nervos, mercenarul se aplecă din nou spre pumnalul său. Ţinându-l la orizontală, îi zise lui Malko.

— Veniţi să le luaţi.

Malaiezianul scutură din cap de această dată, trăgând de Malko.

— Veniţi. Nu am primit ordine pentru aşa ceva.

Malko turba de furie şi de dorinţa de răzbunare.

O luă pe potecă, urmat de malaiezianul care privea în urmă pentru a-i ţine pe cei trei în bătaia armei.

Ajungând pe mal, Malko văzu mai întâi drapelul galben cu roşu, apoi carena albă a vaporaşului. Azizah fuma o ţigară,

foarte calmă. Pilotul de lângă ea era şi el înarmat, cu un Uzi scurt… Malko, dintr-un salt, sări la bord şi se înclină în faţa ei.

— Mi-aţi salvat viaţa… zise el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţesa.

— Pilotul vasului meu a fost plătit de Michael Hodges. M-a dus chiar în ambuscadă. Hodges l-a ucis sub ochii mei pe chinezul care era cu mine.

— Ce oroare! exclamă Azizah. Dar de ce?

— Îmi adusese probe ale vinovăţiei lui Al Mutadee Hadj Ali. Fotocopii ale cecurilor. Trebuie să ne întoarcem.

Azizah luă un aer indiferent.

— Imposibil. Nu vreau să fiu amestecată în astfel de chestiuni. Sultanul nu agreează aşa ceva.

— Ajutaţi-mă să recuperez fotocopiile cecurilor, insistă el. L-au costat viaţa pe Lim Soon…

Se auzi un zgomot de motor. Vedeta rapidă apăru la marginea canalului, venind spre ei!

*
* *

Instinctiv, pilotul de lângă Azizah apucă Uzi, gata să tragă. Dar ambarcaţiunea trecu pe lângă ei, spre fluviu şi îi scutură doar cu siajul.

— Oricum, este prea târziu! zise Azizah. Ne întoarcem.

Ea dădu ordin în malaieziană pilotului. Malko se aşeză lângă ea.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise el.

— Îmi veţi mulţumi la Londra, murmură ea.

Malko nu răspunse, aflat încă sub şoc şi buimăcit de eşec. Revedea sângele ţâşnind din gâtul nefericitului de Lim Soon. Se simţea responsabil de moartea chinezului.

Pierduse proba care îi trebuia pentru a-l acuza pe Hadj Ali. Primul-ministru al sultanului va şti în mai puţin de o oră că Malko ajunsese până la bancă. Prietena lui Lim Soon risca să cadă pradă furiei lui şi mai ales, el putea distruge cecurile…

Iar dacă expulzarea neoficială a lui Malko eşuase, urma să facă obiectul uneia oficiale. Dar ce se va întâmpla cu Mandy Brown? Nu mai avea niciun mijloc de a o scoate din vila de la Jerudong Park. Ori, Michael Hodges se putea răzbuna pe ea…

Azizah îl smulse din gânduri.

— Nu puteţi să mai rămâneţi la mine, zise ea, dar voi aranja la *Sheraton* să vă dea o cameră. Nu mă pot refuza.

Clădirea postului de control la intrarea în Seri Begawan se vedea. Ultima cursă contracronometru începea.

Problema era simplă. Trebuia să o regăsească pe Ye Yun Gi înainte ca Michael Hodges să o identifice. Dacă ajunsese la cecuri o dată, putea să mai încerce încă o dată. Va mai încerca ea, după moartea lui Lim Soon?

Era singura cale de a-i salva viaţa, să-i ofere ca alternativă retragerea în Malayezia. Ye Yun Gi nu ar fi în siguranţă decât după ce vinovaţii vor fi dovediţi.

Malko privi clădirea albă a Internaţional Bank of Brunei, chiar în faţa debarcaderului. Era ora cinci fără un sfert, băncile închideau la cinci.

Capitolul XVI

Malko aştepta la intersecţia dintre străzile Pretty şi MacArthur, chiar în faţa clădiri din sticlă şi gresie albă care adăpostea Internaţional Bank of Brunei. De unde era, supraveghea intrarea rezervată personalului băncii care tocmai pleca. Deja vreo treizeci de angajaţi ieşiseră. Michael Hodges nu avusese încă timp să acţioneze. Spera că Ye Yun Gi nu era prima suspectă. Cu geamurile deschise, Malko transpira în căldura umedă de sfârşit de zi. Deja primele picături de ploaie începuseră să cadă. Îşi recuperase maşina după ce ambarcaţiunea prinţesei îl lăsase la piaţa de peşte, evitând să mai treacă pe la biroul de control al frontierei.

Noaptea se lăsa repede. Ieşi din maşină. Dacă măcar ar fi ştiut unde locuia informatoarea lui Lim Soon. Se gândise să o sune, dar îşi asuma un risc prea mare... Liniile telefonice puteau fi ascultate.

Înaintă până la maşinile parcate în faţa băncii, pe bulevardul Roberts. Angajaţii ieşeau în continuare. Nimeni nu îi dădea atenţie. Se uită la ceas. Cinci şi douăzeci deja. Neliniştea îl cuprinse: şi dacă Michael Hodges o descoperise deja pe chinezoaică? Mai trecură zece minute. Nimeni. În cele din urmă,

mai apărură doi angajaţi. Era şi Ye Yun Gi. Purta un pantalon negru şi o cămaşă albă.

Se despărţi de colega ei în faţa Kampong Ayer.

Imediat, Malko o ajunse din urmă pe Ye Yun Gi şi o prinse de mână.

— Ye Yun!

Ea se întoarse, mută de surpriză, apoi schiţă un zâmbet după ce privi temătoare în jur. Din fericire, noaptea se lăsase…

— Cum… Ce faceţi aici? întrebă ea.

— Trebuie să discutăm, făcu Malko. Este foarte important. Veniţi.

Ye Yun Gi părea neclintită. Împietrită.

— Este periculos, făcu ea încet, dacă suntem văzuţi…

— Bine, făcu Malko, să ne întâlnim în faţă la British Airways, colţ cu Sungai Kianggeh, vă iau de acolo.

El se întoarse. Nu trebuia să o sperie pe Ye Yun Gi. Era ultima lui şansă… Îi luă cinci minute până ieşi din ambuteiajul din faţa pieţei de peşte. Când ajunse în faţă la British Airways, Ye Yun Gi, stoică, era udă leoarcă.

Chinezoaica se strecură în maşina lui Malko care o întrebă imediat:

— Unde locuiţi?

— Destul de departe, spre aeroport, pe bulevardul Tasek Lam. Lim Soon v-a trimis? Ce se întâmplă?

Malko viră pe Sungai Kianggeh, conducând încet din cauza ploii. Tânăra părea panicată.

Acum trebuia să-i spună adevărul.

— Eram la Limbang, făcu el iar Lim Soon mi-a dat fotocopiile cecurilor.

Un zâmbet îi lumină faţa lui Ye Yun Gi.

— Era ceea ce căutaţi?

— Exact. Aţi fost formidabilă.

Că toate femeile nu prea frumoase, agrea compania unui bărbat seducător. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de ochii aurii ai lui Malko. Acesta profită.

— Ye Yun Gi, anunţă el, s-a întâmplat ceva groaznic. Lim Soon a fost ucis.

Ea scoase un ţipăt subţire.

— Ce, este mort?

— Da, mărturisi Malko, nu am putut face nimic.

Ea se ţinu de scaun, distrusă.

— Dar…

— Am fost salvat la limită, zise el. Prinţesa Azizah…

— O cunoaşteţi? exclamă chinezoaica, admirativ. Are un cont la noi Dar ce face?

— Ea a intervenit. Doar că era prea târziu pentru Lim Soon şi mi-au luat şi cecurile.

— Dumnezeule! murmură chinezoaica.

Malko parcă maşina şi îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei fragili. Ea fu cuprinsă brusc de lacrimi şi încercă să scape. Isterică.

— Lăsaţi-mă, este oribil. Lim a murit din cauza dumneavoastră. Era ca un frate pentru mine. Ce mi se va întâmpla acum? Or să descopere că eu am făcut-o. Voi fi expulzată, nu voi mai găsi de lucru.

Ea plângea în timp ce Malko încerca să o calmeze. Ea deschise portiera. Abia apucă să o prindă şi să o tragă înapoi în maşină. Ploaia cădea în torente, tăcută, ea se zbătea, încercând să fugă. Ochelarii îi căzură şi apăru mai drăguţă chiar, în ciuda părului ciufulit.

— Calmaţi-vă, zise Malko.

— Nu!

Brusc, ea începu să-l lovească, dând din picioare, urlând în chineză şi în engleză. Dacă pleca acum, nu o va mai vedea niciodată… El fu obligat să o ţină de mâini, îi vorbi calm, până ce se mai linişti şi începu din nou să plângă.

— Lim Soon este mort, explică el, şi sunteţi în pericol. Riscaţi să vă descopere. Singurul lucru care vă poate salva…

Ea întoarse o faţă plină de lacrimi. Ochii îi erau tulburi iar gura umflată de furie, făcând-o şi mai simpatică…

— Ce? întrebă ea.

— Trebuie să obţineţi alte fotocopii ale cecurilor. Mâine. Altfel va fi prea târziu.

Ye Yun Gi tresări cu tot corpul.

— Nu pot, este prea periculos…

Din nou, ea vru să plece. El o reţinu, începu să-i mângâie părul, atingându-i uneori pieptul. Discret. Tensiunea mai scăzu.

— O să mă omoare ca pe Lim, gemu ea.

— Nu, dacă avem cecurile, insistă Malko.

Farurile maşinilor care treceau îi luminau. Malko se uita la Ye

Yun Gi, care privea fix prin parbriz. El continuă să-i vorbească încontinuu, repetându-i aceleaşi argumente. Îi trebuiau acele cecuri… Puţin câte puţin, o simţi mai puţin ostilă. Ea se uită la ceas şi oftă.

— S-a spart, făcu ea. Dumneavoastră mi l-aţi spart.

— O să vă iau altul!

— Trebuie să mă întorc acasă, zise ea.

El porni, mergând cât mai încet posibil. După ce traversară autostrada, ea îl ghidă pe un drum care se înfunda în junglă. Opriră în faţa unei case de lemn, cu un magazin la parter. Cel puţin, va şti de acum unde locuieşte ea.

— Deci? întrebă el. O să încercaţi?

— Da, zise ea după o lungă tăcere. Dar nu îmi vine să cred că nu o să-l mai văd pe Lim Soon. Nu o să vină să mă caute aici?

— Cel mai bun mod de a vă proteja, este să-mi aduceţi fotocopiile, zise el. Când ne vedem?

— Mâine.

— Unde?

— Nu ştiu. Mi-e teamă.

Iar începea. Malko se gândi brusc la ziua când Mandy Brown venise în Brunei.

— Cunoaşteţi parcarea de pe bulevardul Cator? întrebă el. Mă găsiţi mâine pe terasa parcării, după programul de lucru. Pe la ora şase… Nimeni nu vă va remarca şi nu este prea departe de bancă…

Din nou, o ezitare. Ye Yun Gi oftă şi zise:

— Voi încerca să vin.

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

— Nu trebuie să „încerci”. Trebuie să vii, insistă el. Altfel, veţi fi în pericol de moarte. Şi eu la fel.

Ea îl privi ciudat.

— Prinţesa Azizah nu vă poate proteja?

— Nu, făcu el. Sunteţi singura care o poate face.

După cinci secunde, ea alerga sub ploaie. Zarurile erau aruncate…

*

* *

Recepţionista de la *Sheraton* era din nou zâmbitoare. Malko se întorsese, după intervenţia prinţesei Azizah. I se dăduse chiar

aceeaşi cameră. Se băgă sub duş, după ce o sunase pe Angelina. Soţul ei era tot la Singapore şi puteau cina împreună. La telefon, nu discutase despre incidentul de după-amiază.

Coborî la *Maillet,* singurul loc unde se servea alcool. Nu îşi termină vodca Stolychnaya că Angelina îşi făcu apariţia în bar, salutată de câteva priviri invidioase. Acum, schimbase cizmele pentru sandale care o făceau şi mai înaltă şi o rochie până la baza gâtului, mulată ca o mănuşă.

— Am făcut rezervare aici. Vă convine? întrebă el.

Trecură în *Embassy Room,* un restaurant sobru, dar pustiu.

El îi povesti cele petrecute în Limbang. Angelina Fraser era uimită. Bău o gură de Cointreau şi zise cu o voce agitată:

— Chiar crezi că Hadj Ali este în spatele la toate astea?

— Sunt sigur sută la sută, răspunse Malko, de când am văzut cecurile.

Tânăra părea tulburată profund. Să descopere că amantul ei este un asasin nu era o plăcere…

— Poate este o coincidenţă, zise ea, doar m-a sunat în seara asta. Voia să cineze cu mine. Face mereu asta când cei de la frontieră îl informează că soţul meu este plecat.

— Vrea să se relaxeze, acum, că a recuperat cecurile. Nu a fost deranjat că l-ai refuzat?

— Mă întâlnesc cu el după cină, mărturisi ea. A insistat teribil demult.

Sentimentele ei erau extrem de ambigue, dar nu era treaba lui Malko.

— Fără un miracol, zise el, nu am ce să mai fac în Brunei. Toate încercările mele au eşuat. Mai rămâne Mandy. Nu o pot abandona aici.

— Trebuie să aştepţi să îi mai treacă pasiunea lui Mahmoud, zise ea. Cât este sub protecţia lui, nimeni nu va îndrăzni să se atingă de ea. Sper că apoi se va duce direct la ambasadă. Poate o să-i trimit discret un mesaj. O să pleci, deci?

— Da, zise Malko.

Nu îi spusese de ultima lui întâlnire cu Ye Yun Gi. Din superstiţie. Şi apoi, era totuşi amanta lui Hadj Ali.

Ea remarcă:

— Nu îmi vine să cred că Ali este responsabil de aceste crime. Este un tip fermecător, cultivat pentru un malaiezian, foarte occidentalizat şi adorabil cu femeile.

— Se luptă pentru pielea lui, zise Malko. Dacă sultanul descoperă escrocheria, este terminat. Şi va fi obligat să dea înapoi banii pe care i-a furat.

Angelina coborî privirea şi întrebă:

— Crezi că mi-a cumpărat asta din acei bani?

Ea îi arătă mâna pe care scânteia un splendid smarald de cel puţin zece carate…

— Probabil, zise Malko. Nu te-am mai văzut cu el.

— Îl pun doar când nu este soţul meu aici.

— Eşti îndrăgostită de Ali?

— Nu ştiu, zise ea.

Terminară de mâncat în linişte. Când ajunseră în holul de la intrare, ea îi zâmbi jenată.

— Voi încerca să aflu câte ceva despre Mandy, mâine, promise ea.

— Slavă Domnului, răspunse Malko.

*

* *

Era încă noapte când telefonul sună în camera lui Malko. Surprins, consultă ceasul înainte de a răspunde. Nu era nici măcar ora şase dimineaţa.

— Malko?

Era Angelina Fraser.

— Ce se întâmplă?

Tânăra aşteptă câteva secunde până răspunse.

— Ieri seară, când ne-am despărţit, aveam întâlnire cu Hadj Ali… la mine.

— Ştiu, făcu Malko. De aceea îmi telefonezi la ora asta?

— Nu, zise ea. Era furios că am luat cina împreună. Mi-a spus că a fost pentru ultima dată, fiindcă vei fi expulzat astăzi…

Un frison de gheaţă îi coborî pe şira spinări.

— Îţi mulţumesc, făcu el. Voi încerca să îmi iau măsuri.

Închise. După trei minute, era îmbrăcat. După un alt minut, cobora pe scara exterioară de incendiu care dădea spre parcarea hotelului. Se urcă la volanul maşinii şi porni spre centru.

*

* *

Walter Benson, ambasadorul Statelor Unite, arbora o figură de înmormântare. Vorbea la telefon de când venise Malko şi aştepta în anticamera biroului... Încerca să obţină informaţii legate de expulzare printr-un prieten de la ministerul Afacerilor Externe.

Închise şi privi spre Malko, grav.

— Este adevărat. Sunteţi pe lista expulzărilor. Pentru imixtiune în treburile interne ale sultanatului, fără autorizarea responsabililor locali cu securitatea. O echipă de la Serviciul Special vă aşteaptă la *Sheraton,* pentru a vă închide la Jarulong, până vă urcă în avion.

Capitolul XVII

Malko se aştepta la aşa ceva după avertismentul Angelinei.

— Nu vă puteţi opune? întrebă el.

— Nu. Bineînţeles, am cerut o audienţă la ministrul Afacerilor Externe pentru a protesta, dar nu o voi obţine decât într-o săptămână.

— Credeţi că sultanul ştie?

— Poate că nu.

— Nu pot să plec, zise Malko, sunt pe punctul de a reuşi iar Mandy Brown este încă sechestrată şi în pericol de moarte.

Walter Benson coborî privirea, desenând ceva pe mapa de birou.

— Mă puneţi într-o situaţie delicată, oftă el. De la început am anunţat Departamentul de Stat că acest caz este încurcat, că nu vom rezolva nimic. Mai bine plăteam cele douăzeci de milioane de dolari şi uitam. Treceam moartea lui John Sanborn la profituri şi pierderi. Ne răzbunam mai târziu. Aţi făcut tot ce se putea, chiar şi imposibilul, rezultând doar pierderi de vieţi omeneşti şi situaţia incredibilă în care se află Mandy Brown.

— Dacă sunt expulzat, ea rămâne singurul martor. A discutat cu Peggy Mei Ling. Când Mahmoud o va lăsa, oamenii lui Michael Hodges o vor lichida. Ca pe John Sanborn, ca pe Peggy Mei Ling, foarte probabil, şi Lim Soon. Nu o să-i puteţi opri... Deci, nu plec.

Simţea că diplomatul dă înapoi în faţa hotărârii sale.

— Ascultaţi, Malko, făcu Walter Benson, îmi spuneţi că reuşiţi, dar am auzit asta de prea multe ori. Aceste cecuri…

— Trebuie să le obţin din nou în seara asta, dacă totul merge bine.

Ambasadorul oftă adânc.

— Nu este decât o soluţie pentru a mai câştiga câteva ore. Vă iau sub protecţia mea şi staţi la mine acasă. Imunitatea diplomatică nu este vorbă în vânt aici. Dar risc un grav incident diplomatic. Deci, trebuie să reuşiţi.

Malko era uimit. Totuşi, nu era de ajuns.

— Mulţumesc, zise el. Dar îmi mai trebuie ceva. Trebuie să ajung la locul de întâlnire. Pentru asta, am nevoie de maşina dumneavoastră. Care este şi ea protejată de imunitatea diplomatică.

— Unde este locul de întâlnire?

— În parcarea de pe bulevardul Cator. Apoi, voi veni acasă la dumneavoastră. Dacă nu obţin nimic, mă însoţiţi la avion mâine dimineaţă.

O tăcere interminabilă, apoi ambasadorul SUA dădu din cap.

— Bine. Sper că nu mă va costa postul de ambasador.

Malko l-ar fi strâns în braţe. Cu un diplomat de carieră, niciodată nu ar fi obţinut o astfel de favoare. Walter Benson se ridică.

— Veniţi, o să coborâm împreună. Maşina mea este în parcare.

*
* *

Buick-ul ambasadorului ieşi din parcare pe bulevardul Mac Arthur şi o luă la stânga pentru a intra pe bulevardul Pemancha. Diplomatul era la volan. Malko lângă el. Maşina înmatriculată „CD” era în principiu de neatins. Nu parcurseră douăzeci de metri că Walter Benson privi în retrovizoare şi îi zise lui Malko:

— Ne urmăresc! Un Range Rover bej.

Malko verifică întorcându-se. Era logic. Michael Hodges îl ratase la ieşirea din hotel şi venise la ambasadă.

Ieşiră din Bandar Seri Begawan, cu Range Rover-ul după ei. Nu îi lăsă decât când ajunseră în faţa reşedinţei ambasadorului.

— O să creadă că luaţi masa cu mine, zise diplomatul. Nu sunt

alertaţi deocamdată.

Bucătăreasa malaieziană le servi mâncarea, după care ambasadorul se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la birou. Ce faceţi?

— Trebuie să verific dacă Range Rover-ul a plecat, zise Malko. O să mă uit.

Ieşi în grădină, cercetând strada prin gard. Range Rover-ul bej era tot în parcarea unei staţii de benzină. O antenă mare se vedea pe acoperiş. Se întoarse în living unde diplomatul îşi aprindea a treia ţigară din acea zi.

— Sunt acolo, anunţă el. Nu văd decât o singură soluţie. O să mă ascund în portbagajul maşinii. Vor crede astfel că am rămas în casa dumneavoastră. Dacă vă întreabă, confirmaţi. Voi aştepta până la ora de întâlnire în parcarea din curtea ambasadei.

*

* *

Malko ieşi din parcarea ambasadei la volanul maşinii şi se opri. Bulevardul era aproape pustiu şi deja întunecat. Trebuia să fii foarte aproape de maşină pentru a vedea cine se află înăuntru. O luă la dreapta, spre Kota Batu. Cum ajunse la podul Subok, acceleră până la Ministerul Afacerilor Externe care domina Brunei River. Dacă era urmărit, nimeni nu se mira că ambasadorul Statelor Unite merge acolo... Chiar înainte de clădire, se făcea o stradă care urca pe colină. O luă pe acolo urcând în viteză.

Ajuns în vârf, se întoarse: nimeni nu îl urmărise. Trecu pe partea cealaltă. Zece minute mai târziu, liniştit, efectuă un ocol mare pentru a reveni în centru.

Ajunse fără probleme pe bulevardul Cator. Unul din paznicii parcării, cu un turban pe cap, îi dădu tichetul de parcare şi apoi urcă pe rampă. Era aproape ora cinci... Urcă până la ultimul etaj în aer liber, stinse farurile şi coborî din maşină. De cealaltă parte a parapetului se vedeau luminile din Kampong Ayer şi, în dreapta, domul de aur al moscheii Omar Ali Saifuddin.

Se urcă la loc în Buick şi începu să numere minutele. La şase fără un sfert, nu îşi mai putea stăpâni neliniştea. O rafală bruscă de ploaie îi acoperi parbrizul. Porni ştergătoarele şi când parbrizul fu curăţat observă o siluetă aproape de lift.

Un val de adrenalină îl cuprinse. Sări din maşină şi alergă spre Ye Yun Gi, înfăşurată într-un impermeabil din plastic. O trase pe chinezoaică spre Buick şi urcară.

— Mă temeam că nu veţi fi aici! exclamă ea. Am alergat, cred că am fost urmărită.

— V-au zis ceva la bancă...

— Au venit oamenii de la poliţie. Au interogat mulţi angajaţi, chiar şi pe director.

— Şi pe dumneavoastră?

— Da, şi pe mine, dar am spus că nu ştiu nimic.

Ochelarii îi erau aburiţi. Ea îi scoase iar Malko observă că se machiase la ochi. O ajută să se debaraseze de impermeabilul ud şi descoperi o cămaşă albă şi o fustă strânsă peste ciorapii negri...

— Aţi reuşit? întrebă el.

Ye Yun Gi băgă mâna în geantă şi scoase un plic.

— Iată.

El desfăcu plicul, cu inima strânsă şi, dintr-o privire, la lumina plafonierei, se asigură că era vorba de aceleaşi fotocopii!

— Fabulos!

Spontan, o strânse în braţe pe Ye Yun Gi care gemu. Ochii ei râdeau. Gura chinezoaicei se lipi de a lui pentru un sărut violent, neaşteptat. Ye Yun Gi se lipi cu totul de el. Dezlănţuită. Fără nicio urmă de pudoare, se freca de el, sărutându-l fără să respire. Ea îi luă mâna aşezată pe picior şi o duse mai sus, la sexul ei umed fără nimic deasupra. Îşi împinse abdomenul în faţă, ca pentru a lăsa degetele să o pătrundă.

Ploaia se dezlănţuise, izolându-i. Nimeni nu avea să-i deranjeze. Nu se mai vedea nimic în jur.

Malko nu îşi mai punea întrebări. Chinezoaica venise să-i aducă cecurile şi să fie plătită. În natură. Nu se mai auzeau în maşină decât gâfâielile sacadate.

Deodată, i se păru că vede nişte umbre prin ploaie. Instinctiv, apăsă pe blocarea portierelor. Zece secunde mai târziu, cineva încerca să o deschidă pe a lui!

Ye Yun Gi ţipă sufocată şi se ridică, cu ochii înnebuniţi.

— Ce este?

— Nu vă neliniştiţi, zise Malko.

Fără să-şi mai aşeze hainele, răsuci cheia în contact, aprinse farurile şi porni ştergătoarele, dintr-o singură mişcare. Luminile

făcură să se vadă doi oameni. Unul, ras în cap, era dintre cei care aruncaseră în apă cadavrul lui Lim Soon; Malko nu îl cunoştea pe celălalt. Era în dreptul rampei de ieşire. Nu ezită nicio clipă. Băgă în viteză şi acceleră, spre tipul ras în cap. Atins de aripa stângă sări pe capotă, lovi parbrizul şi căzu la pământ!

Malko era deja aproape de ieşire în momentul în care Buick-ul cobora rampa. O rafală scurtă se auzi în spate şi luneta maşinii deveni opacă. Ye Yun Gi urlă. Malko nu avea timp să se ocupe de ea. Coborî cele cinci niveluri, cu Ye Yun Gi lipită de el, uitând de orice gest erotic, cu dinţii strânşi. Bariera era coborâtă la parter. Acceleră şi mai mult şi o sparse în bucăţi.

Ieşi în bulevardul Tutong, mergând ca un nebun.

— Unde mergeţi? întrebă ea în cele din urmă.

— Acasă la ambasadorul Statelor Unite, zise el, rămâneţi cu mine.

Ea încercă să-şi strângă părul într-un coc, să-şi refacă machiajul care era în dezordine…

— Dar nu pot, protestă ea. Tatăl meu…

— Aceşti oameni sunt în stare de orice, zise Malko. Mulţumită dumneavoastră o să-i pot linişti. Dar nu vreau să vă omoare până atunci. Mâine, totul se va rezolva. Totul va fi bine.

Conducea cât de repede îi permitea ploaia. Deodată, Ye Yun Gi întrebă:

— Este adevărat că aveţi o aventură cu prinţesa Azizah? Este foarte frumoasă…

— Şi dumneavoastră, făcu Malko.

Erau momente în care trebuia să mintă. Era desigur cel mai frumos moment din viaţa ei: să împartă un bărbat cu această inaccesibilă prinţesă. Pentru asta îşi riscase ea viaţa…

Malko privea în retrovizoare. Nimic. Intră direct în grădina ambasadorului. Walter Benson le deschise uşa. Înainte să se mire de prezenţa fetei, Malko îi zise:

— Am cecurile. Mâine o să rezolvăm totul.

A doua zi urma să fie ziua cea mai lungă. Al Mutadee Hadj Ali risca să-şi vândă scump pielea şi să se răzbune pe Mandy Brown.

Capitolul XVIII

Al Mutadee Hadj Ali aştepta lângă telefon, privind fix lemnăria aurită a biroului. Noaptea se lăsase demult. De dimineaţă, începuse căutarea trădătorului de la Internaţional Bank of Brunei. Fusese uşor identificată şi localizată. O chinezoaică de care nu ştiuse nimic până acum. Dar care îi putea schimba viaţa… În loc să o aresteze pe loc, dăduse ordin să o urmărească, pentru o lovitură dublă: ea îi va duce la agentul CIA. Nu mai rămânea decât Mandy Brown. Când „Sex-Machine" se va sătura de ea, oamenii lui Michael Hodges vor rezolva şi problema fetei blonde. Ceva mai discret pentru a nu se sesiza ambasadorul Statelor Unite. Apoi, viaţa îşi va relua cursul normal.

Telefonul verde, cel rezervat comunicaţiilor de securitate, începu să sune. Cu inima bătând tare, primul-ministru răspunse. Îi plăcea mereu să audă vocea calmă a lui Michael Hodges. Devotat ca un labrador.

— Totul a decurs bine?

Aproape sigur de răspuns. După pauza care urmă, simţi imediat că veştile nu erau bune. Pentru unul ca mercenarul britanic sa ezite să vorbească…

— Nu, Alteţă.

Din nou tăcere. Primul-ministru simţi cum i se lipeşte cămaşa pe el. De dimineaţă, totul mergea prost. Nu îl găsiseră pe agentul CIA la *Sheraton,* aşa cum crezuse. O singură persoană îl putuse preveni: Angelina, la care se lăudase cu o seară înainte… Cuprins de furie, ţipă în aparat.

— Ce s-a întâmplat?

— A scăpat de doi din oamenii mei, explică mercenarul. Unul din ei este grav rănit, cu coapsa fracturată. L-a lovit cu maşina înainte de a fugi.

— Unde este?

— S-a refugiat la reşedinţa ambasadorului. Cu chinezoaica de la bancă.

Hadj Ali avu senzaţia că sângele îi îngheţa în vene.

— Ea avea documentele la ea?

— Nu ştim, răspunse mercenarul. Dar este probabil. Altfel ea nu s-ar fi dus la întâlnire.

Toate acestea fiindcă nemernica de Angelina îl prevenise!

Hadj Ali îşi aprinse o ţigară, privind la telefonul roşu din faţa lui. Unde era sultanul? Fără îndoială, în camera lui. Sau în drum spre palatul celei de-a doua soţii... Stinse în scrumieră ţigara abia aprinsă.

— Domnule Hodges, ordonă el, mergeţi acasă la ambasadorul Statelor Unite. Lichidaţi-i pe agentul american şi pe chinezoaică, apoi recuperaţi documentele.

Se lăsă tăcere, apoi vocea mercenarului zise:

— Imposibil, Alteţă!

— De ce imposibil? urlă bruneianul, în culmea furiei. Acest om este un criminal. O să vă apere maiestatea sa... Ambasadorul este un complice şi el.

— Nu putem face nimic, repetă mercenarul, este protejat de imunitatea diplomatică. Trebuie să aşteptăm să iasă.

— Va fi prea târziu, trebuie să-i lichidaţi imediat.

— Nu pot, Alteţă.

Era clar. Bruneianul simţi că nu o să-l poată convinge pe Michael Hodges prin ameninţări. Încercă altceva.

— Domnule Hodges, zise el, dacă acest scandal izbucneşte, ştiţi ce riscaţi?

— M-am conformat ordinelor, scrâşni mercenarul. Nu mi-e teamă. Nu am avut niciun profit. Şi voi găsi oricând ocazia să mă salvez... Îmi pare rău.

Brutal, primul-ministru închise fără a mai comenta.

Febril, formă numărul lui Guy Hamilton. Acesta sună îndelung apoi vocea greoaie a britanicului zise „alo”.

— Eu sunt, Hadj Ali, anunţă primul-ministru. Trebuie să vă vorbesc imediat. Puteţi veni la palat?

— Nu mă simt prea bine, se bâlbâi fostul şef de la MI 6. Ce se întâmplă? Tot nenorocitul de agent CIA? Trebuie lichidat.

— Michael Hodges refuză. Daţi-i ordin personal. Dacă îl puteţi găsi.

— O să mă ocup. Vă sun eu.

Hadj Ali închise şi aprinse o altă ţigară. Ploaia bătea în geamurile blindate iar palatul era cufundat în linişte. Îşi dădu seama că va întârzia la un cocktail la Jerudong Country Club unde Angelina îl aştepta. Avu timp să fumeze o jumătate de pachet de ţigări până să sune telefonul.

— Avem o problemă serioasă, anunţă Guy Hamilton. Am vorbit cu Michael, cred că are dreptate. Nu poate face ceea ce îi

ordonaţi. Ar declanşa un scandal diplomatic uriaş cu Statele Unite. Fără niciun succes. Ar trebui acţionat mâine.

— Va fi prea târziu.

Hadj Ali era singur singurel. Ambasadorul Statelor Unite va cere o audienţă oficială la sultan, prin Ministerul de Externe. Putea câştiga ceva timp, dar era imposibil să-l împiedice pe sultan să se întâlnească cu un diplomat. Dacă acesta din urmă venea cu cecurile, cariera şi poate chiar viaţa lui Al Mutadee Hadj Ali erau terminate. Îi mai rămânea o posibilitate: să fugă imediat la Singapore unde avea afacerile. Cu ceea ce furase, putea trăi liniştit tot restul zilelor. Doar că se temea de sultanul Brunei-ului. Dacă acesta din urmă se dezlănţuia, nimeni nu îl putea opri…

Se uită la ceas. Angelina îl aştepta.

Furia îl cuprinse din nou. Dacă nu l-ar fi prevenit ea pe agentul americanilor, totul ar fi fost rezolvat…

Părăsi biroul, lăsând luminile aprinse, fără să mai ia şi pagerul pe care îl putea suna sultanul. Se urcă în Ferrari-ul gri şi porni spre Jerudong.

*

* *

Angelina Fraser era super sexy, într-o fustă de piele albă bine întinsă pe fesele nervoase şi un pulover de aceeaşi culoare mulat pe sânii ascuţiţi. Cu un pahar de Dom Perignon în mână, pălăvrăgea lângă bufet cu tânărul ambasador german. Hadj Ali simţi brusc o căldură în abdomen văzând-o. Era mereu atât de atrăgătoare, în ciuda a ceea ce făcuse…

Zâmbetul strălucitor pe care i-l adresă îl făcu să ameţească. Doar pentru a se amuza, purta ciorapi negri, mulaţi pe picioarele ei puternice de călăreaţă încălţate cu sandale cu tocuri înalte de doisprezece centimetri.

— Ali, ai întârziat!

Ea îl prinse de mână şi îl strânse tare, privindu-l în ochi. Bruneianul observă că nu purta sutien. Sfârcurile sânilor ei se conturau sub ţesătura puloverului şi îl făcu şi mai plin de dorinţă. Barmanului aplecat spre el îi ceru:

— Un suc de portocale special.

Adică zece la sută suc de portocale şi nouă zeci la sută Johnny Walker… Când erau străini la Jerudong se servea alcool, dar

membrii suitei regale nu consumau oficial.

Îi aduse băutura pe care o termină dintr-o sorbitură: stomacul i se înfierbântă. Discret, ambasadorul german se retrase. Imediat Angelina se lipi de el.

— Credeam că nu vei mai veni… Nu mă mai vrei?

Ar fi posedat-o pe loc pentru a dovedi contrariul. Contrastul dintre fusta albă şi ciorapii negri îl înnebunea, în această seară, ea părea mai plină de erotism ca niciodată.

— Condu-mă, este plictisitor aici. Se pare că sultanul nu va veni. Poţi să nu fii prezent.

De fapt, majoritatea invitaţilor erau în curs de plecare. Urcară la primul etaj unde orchestra filipineză cânta leneş.

Îşi servi un al doilea „suc special de portocale” pe care îl bău la fel de repede. Capul începea să i se învârtească. Când voia să o sugrume pe Angelina, când să o violeze pe loc. Dar nu reuşea să scape de maşinăria infernală care îi ticăia în cap. Erau probabil ultimele lui ore de libertate.

— Vii? insistă Angelina.

— Să mergem la tine, zise el.

*

* *

Hadj Ali, cu ochii injectaţi de alcool. Johnny Walker îşi făcea efectul şi totul se amesteca în mintea lui. Gâfâind, se lăsă lângă ea pe pat, în plină erecţie. Angelina îl apucă imediat, repetând cu ochii închişi:

— Fă dragoste cu mine, trage-mi-o cu mădularul tău gros.

— Târfă! şuieră primul-ministru.

Ea zâmbi, veselă. Pentru ea era cel mai frumos compliment. Cel pe care i-l făceau toţi amanţii.

Hadj Ali mângâie sexul umed. Curios, în loc să fie excitat, simţi un fel de dezgust. Această femelă în călduri care îl implora să o posede, iar în acelaşi timp îl trădase. Se aplecă spre ea:

— Tu i-ai spus prietenului tău de la CIA ce ţi-am zis eu? întrebă el.

Angelina întredeschise ochii, mirată că pune o astfel de întrebare chiar în acele momente.

— Ce contează! Hai!

Hadj Ali fu cuprins brusc de o ură fără margini. Angelina nu se gândea decât la plăcerea ei! Dar îi distrusese poate viaţa!

Apucând cravaşa, o întoarse şi băgă mânerul rotund de argint între coapsele ei, împingând în sus. Când metalul îi atinse sexul, Angelina tresări dar nu se retrase. Mai avusese asemenea experienţe. Scoase un ţipăt când bila groasă de argint o penetră. Era mai rece şi mai tare decât un bărbat dar ideea de a face dragoste cu o cravaşă o excita teribil... Hadj Ali privea fix la tija neagră dispărând sub fusta albă. Ajungând la capăt, tânăra scoase un ţipăt scurt.

— Opreşte-te! mă străpungi. Eşti la capăt.

Retrase puţin cravaşa şi începu să o mişte cu o mişcare circulară. Angelina gemea de plăcere, masturbându-l şi mai tare. Corpul i se încordă, cuprins de un nou orgasm. Dorea acel sex pe care îl ţinea în mână, dar în acelaşi timp, acest viol brutal şi inuman o termina.

Hadj Ali se folosea de cravaşă ca de un sex, retrăgându-se şi penetrând brutal până în adâncul abdomenului partenerei. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Simţea că va ejacula... Mişcarea mâinii lui se accelera. Angelina ţipa, fără să-şi dea seama dacă de durere sau de excitare. Apoi, sperma ţâşni din el, de parcă nu mai simţise niciodată aşa ceva.

Când simţi cum ejaculează, el înfipse cravaşa cu toată puterea, ca şi cum ar fi fost propriul lui sex. Mânerul întâmpină rezistenţă, dar Hadj Ali apăsă şi mai mult. Angelina urlă, oribil, cu mâinile apucând de cravaşă, încercând să o smulgă din corpul ei.

Furios, Hadj Ali, cuprins de orgasm, începu să înfigă cravaşa ca şi cum înfigea un pumnal. În cele din urmă, cravaşa se înfipse treizeci de centimetri iar Angelina scoase un ultim ţipăt de agonie, se chirci, rămânând cu mâinile crispate pe cravaşă.

Sângele îi curgea printre coapse, pătând patul şi fusta de piele albă.

Buimac, Hadj Ali se ridică, îşi aranjă hainele, privind pentru ultima dată spre cadavru. Angelina nu mai mişca. Se gândi o clipă că mai putea fi salvată. Cât se ajustă, urcă în maşină.

Porni spre Tutong, avea nevoie să se calmeze... Briza Mării Chinei era aproape răcoroasă iar vântul îi împrăştie ceaţa din cap...

Sprijinit pe aripa maşinii, începu să se gândească. Moartea Angelinei va declanşa un scandal, dar putea scăpa.

Mai rămânea ameninţarea agentului CIA. Dacă nu îl bloca, era

pierdut.

*
* *

Ambasadorul Statelor Unite aştepta răbdător la capătul firului. De dimineaţă tot încerca să obţină o întrevedere cu sultanul. Trecuse deja de Ministerul de Externe, care se declarase de acord în principiu dar ceruse să se consulte cu palatul pentru detalii tehnice... Malko era în faţa lui bând o cafea fără zahăr, încercând să uite imaginea oribilă descoperită mai devreme, când venise spre ambasadă. Voise să o anunţe pe Angelina că recuperase fotocopiile cecurilor. Uşa casei era deschisă. O servitoare tocmai descoperise cadavrul.

Întrebată, aceasta îi povestise că stăpâna ei se întorsese împreună cu un bărbat care venea adesea. Alteţa Sa Al Mutadee Hadj Ali. Confirmare pentru Malko care ştia că femeia luase cina împreună cu acesta.

Dar de ce o omorâse?

Mai ales în acest mod oribil. Semăna a răzbunare sexuală. Plecase de acolo bulversat. De la reşedinţa ambasadorului fuseseră urmăriţi de oamenii lui Michael Hodges, care nu încercaseră însă nimic. Poate din cauza celor patru soldaţi din escortă. Iar acum, Malko nu se mai temea că va fi expulzat: ambasadorul era în posesia probelor compromiţătoare pentru Hadj Ali.

Ambasadorul, tot la telefon, îi făcu un semn discret.

— Vă facem legătura cu Alteţa Sa Al Mutadee Hadj Ali, anunţă o voce suavă.

Evident, toate întâlnirile erau aprobate şi de primul-ministru al palatului... Se auzi vocea tânără şi clară a lui Hadj Ali.

— Domnule ambasador, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Alteţă, am cerut urgent o audienţă la maiestatea sa sultanul, explică Walter Benson. Ministerul de Externe mi-a aprobat-o, mai rămâne să stabilesc cu dumneavoastră ziua şi ora.

— Perfect, Excelenţă, aprobă bruneianul. Maiestatea sa Sultanul va pleca în Europa, vrei să fixăm o dată după întoarcere? Să zicem...

Diplomatul îl întrerupse.

— Imposibil, Alteţă. Trebuie să discut cu Alteţa Sa înainte de plecarea în Europa. Este vorba de un caz extrem de important şi urgent.

— Pot să vă întreb despre ce este vorba, pentru a-l anunţa pe maiestatea sa?

Tonul începea să se încordeze.

— Desigur, răspunse Walter Benson. Am noutăţi în afacerea celor douăzeci de milioane de dolari. Cred că am clarificat chiar situaţia.

Linişte la capătul celălalt apoi primul-ministru remarcă pe un ton caustic:

— Nu ştiu dacă maiestatea sa vrea să discute această problemă atât timp cât principiul rambursării nu a fost acceptat de dumneavoastră. Maiestatea sa are alte preocupări.

— V-am spus că am elemente noi, făcu sec ambasadorul. Mai exact cecurile emise de maiestatea sa care arată cine este beneficiarul banilor. Dacă nu pot să o văd pe maiestatea sa mă voi vedea obligat să le comunic Excelenţei Sale ministrului de Externe…

Altfel spus, fratele sultanului. Era şi mai rău… Hadj Ali înţelese că jocul onorabil se terminase. Luă un ton cât mai monden pentru a afirma:

— Voi propune în acest caz o audienţă la maiestatea sa pentru mâine. Vă voi suna dimineaţă.

Închise, cu creierul fierbând. Laţul se strângea. Nu îi mai rămânea decât o singură carte de jucat: şantajul.

Dar nu avea timp de pierdut. Sună secretara.

— Dacă maiestatea sa mă caută, zise el, spuneţi-i că a trebuit să merg la Jerudong pentru o întâlnire urgentă care îmi va lua cam o oră.

La acea oră, sultanul dormea încă. Se trezea mereu târziu, în afară de recepţiile oficiale.

Formă numărul de interior de la Serviciul Special şi ceru cu Michael Hodges. Britanicul era acolo.

— Nicio veste încă, anunţă el. Oamenii mei supraveghează ambasada americană.

— Foarte bine, făcu Hadj Ali, distrat. Ne întâlnim la garaj, mergem la Jerudong. Avem de rezolvat o problemă.

Capitolul XIX

Soldatul de gardă la intrarea în vila de pe plajă se opri lângă Ferrari care venea spre el. În poziţie de drepţi, îl salută pe primul-ministru care cobora. Acesta din urmă îl apostrofă.

— Ridică această barieră.

Soldatul se supuse imediat.

— Alteţa Sa prinţul Mahmoud nu este aici…

— Vin după domnişoara Brown, invitata Alteţei Sale, pentru a o conduce la Palat, făcu primul-ministru sec.

Soldatul alergă la gheretă şi ridică telefonul interior. În urma negocierilor, Mandy Brown reuşise două lucruri: să nu mai fie încuiată uşa cu cheia şi să-i instaleze un telefon în cameră.

— Domniţă, anunţă el respectuos, pregătiţi-vă. Vin să vă ducă la palat.

Mandy Brown, în chiloţi, rămăsese blocată. Niciodată Mahmoud nu o suna aşa de dimineaţă. Se îndoi imediat de situaţie.

— Cine?

— Alteţa Sa Al Mutadee Hadj Ali, primul-ministru al maiestăţii sale sultanul Bolkiah… Cu d-l Michael Hodges.

Mandy Brown simţi un nod în gât. Prezenţa lui Michael Hodges nu îi prevestea nimic bun. Imposibil de luat legătura cu Mahmoud, retras în palatul lui. Trebuia să se descurce.

Ţinând receptorul, se gândi repede şi zise cât mai natural.

— Foarte bine, trimiteţi o servitoare, am de călcat o rochie.

Ea închise, smulse firul telefonului, trase pe ea un pantalon şi o cămaşă şi se aşeză în spatele uşii. După mai puţin de un minut se auzi ciocănind şi uşa se deschise apărând o filipineză. Aceasta nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă. Mandy Brown o prinse de păr trăgând-o în mijlocul camerei şi ieşi în hol, închizând uşa în urma ei.

În treizeci de secunde, ea ajunse în camera care aparţinuse lui Peggy Mei Ling şi ridică telefonul. Miracol, avea ton! Chiar şi o carte de telefon.

Grăbită formă numărul de telefon de la *Sheraton.*

Malko nu era. Părăsise hotelul. Mandy Brown parcă făcu un duş de gheaţă. Nemernicul o lăsase baltă. Nu îi mai rămânea

decât o soluţie.

De această dată formă numărul de la ambasada americană.

Cum o auzi pe secretară, îi strigă în receptor.

— Daţi-mi la ambasador repede! Din partea lui Mandy Brown.

Aşteptare din nou, apoi o voce pe care o cunoştea bine.

— Mandy! Unde eşti?

— Malko!

Ar fi plâns de bucurie.

— Ascultă, făcu ea, nu ştiu ce se întâmplă. Tipul acesta, Hadj Ali, este la intrarea în vilă şi cică vine să mă ducă la palat. Ce…

— Nu te duce! exclamă Malko.

Într-o fracţiune de secundă, înţelese planul disperat al primului-ministru. Să o răpească pe Mandy Brown în schimbul probelor pe care Malko le avea împotriva lui. Iar negocierea nu avea să fie alta.

— Ce trebuie să fac? îl imploră Mandy. Sunt amândoi aici, cu lepădătura aia de Michael Hodges, tipul care a omorât-o pe chinezoaică…

Malko rămase mut câteva secunde. Imposibil de ajuns la vilă. Îi trebuia un aliat: Sultanul şi fratele său, nici vorbă. Nu mai era decât o singură posibilitate.

— Închide-te, câştigă timp, zise el, o să vin. Mai ales, nu îi lăsa să te ia…

Abia închise, că se întoarse spre ambasador.

— Sir, trebuie să-mi daţi fotocopia ceculuі pentru MI 6.

Diplomatul tresări.

— Am nevoie de el. Pentru a încerca să o salvez pe Mandy Brown. Îmi trebuie ceva la schimb. Repede…

Tonul era aproape ameninţător. Siderat, Walter Benson se duse la seif, scoase documentele şi îi dădu lui Malko cecul care îl interesa.

— Iau maşina dumneavoastră, zise Malko.

Când primi cheile, ieşi imediat.

— Uraţi-mi noroc. Dacă se întâmplă ceva, o să mergeţi la sultan cu celelalte două cecuri, aveţi, cu ce să-l dovediţi pe Hadj Ali.

— Ce faceţi?

— Voi face o vizită amicală lui Guy Hamilton.

*

* *

Mandy Brown, rezemată de uşa camerei lui Peggy, simţea cum se mişcă sub loviturile de umăr ale lui Michael Hodges. De aici, soldaţii nu puteau auzi strigătele ei. Bizar, de câteva minute, telefonul nu mai avea ton. O lovitură şi mai puternică. Lemnul se rupse. Terifiată, văzu apărând o mână, care încerca să ajungă la încuietoare…

Înnebunită, privi în jurul ei, reperă un cuţit lung şi îl luă. Fără să se mai gândească, aproape cu ochii închişi, înfipse lama în mâna bărbatului…

Urletul britanicului zgudui pereţii. Pumnalul îi ţintuise mâna de uşă! Sângele ţâşnea, curgând pe panoul uşii. Mandy se dădu înapoi speriată. Dacă o prindea acum, o omora pe loc… Loviturile reîncepeau. Cu cealaltă mână mercenarul tocmai descuia uşa.

Câteva secunde mai târziu, Michael Hodges îşi smulgea cu mâna stângă pumnalul din mâna dreaptă. Sări pe Mandy, o trânti la pământ, i se aşeză pe piept şi cu mâna cealaltă o prinse de gât şi răcni.

— Termină sau te sugrum.

Mandy, cu ochii mari, încetă să se mai zbată… Michael o ridică în picioare şi îi răsuci un braţ la spate.

Hadj Ali apăru şi el.

— Ţineţi-o aşa, îi zise Michael Hodges.

Se duse la baie de unde se întoarse cu mâna dreaptă înfăşurată într-un prosop însângerat. Hadj Ali îi strigă mercenarului:

— Mergi şi adu maşina mea.

Bruneianul o lipi pe Mandy cu faţa la perete, ţinându-i braţul la spate.

Gâfâind, îşi punea la punct planul. O dată scoasă din vilă Mandy Brown, o va duce într-un loc unde nimeni nu va veni să o caute. Apoi va negocia. Nu avea la dispoziţie decât câteva ore. Mandy întoarse capul. Privirile lor se întâlniră. Ochii albaştri ai tinerei aruncau fulgere.

— Prostule, eşti ca şi mort!

El o scutură imediat.

— Ce vrei să spui?

Dându-şi seama că vorbise prea mult, Mandy tăcu. Dacă bruneianul afla că îl anunţase pe Malko, era în stare să o

omoare pe loc. Se auzi un zgomot de motor şi-şi întoarse capul. Ferrari sosea, cu Michael Hodges la volan.

Hadj Ali o dezlipi de perete, cu braţul la spate. Britanicul ieşi, lăsând portiera deschisă. Nu mai erau decât câţiva metri de parcurs. Mandy privi în jur. Soldatul cel mai apropiat era la trei sute de metri şi stătea cu spatele. O dată urcată în maşină, ştia că nu mai avea scăpare: văzuse prea multe.

Michael Hodges venea cu pumnalul îndreptat spre ea.

— Dacă faci o mişcare greşită, târfă mică, făcu el, îţi spintec abdomenul

Expresia feţei lui spunea destul de clar. Cu un nod în gât, Mandy Brown se îndreptă spre Ferrari.

Capitolul XX

Guy Hamilton, cu ochii tulburi, îl privea pe Malko. La acea oră nu băuse mai nimic, dar alcoolul din ajun nu se eliminase... De fiecare dată când mişca privirea, parcă avea o bilă de plumb care se lovea de pereţii interiori ai craniului. Cuvintele interlocutorului său ajungeau la el ca prin ceaţă.

— Domnule Hamilton, repetă Malko, arătându-i cecul recuperat de la ambasadorul Statelor Unite, acest cec dovedeşte că sunteţi complice la uciderea lui John Sanborn. Şi că aţi încasat o parte din cele douăzeci de milioane de dolari deturnate.

Britanicul privi cecul ca şi cum ar fi fost un extraterestru.

— Nu înţeleg, bâigui el.

Malko îl împinse înăuntrul casei. Ochii celuilalt începură să se mai limpezească. Încercă să-l îndepărteze pe Malko zicând cu o voce mai fermă:

— Sunt acasă la mine. Mi-ai invadat proprietatea... Pleacă.

Malko nu avea timp de discuţii.

Calm, scoase Beretta 92 luată de la ambasador, o armă şi o aşeză cu ţeava sub bărbia lui Guy Hamilton.

— Domnule Hamilton, făcu el, nu am chef de joacă. Am o ofertă. Pe care nu o puteţi refuza... Sunt grăbit chiar. Este vorba de viaţa domnişoarei Brown.

— Nu îmi plac ameninţările, protestă britanicul.

Ţeava armei se mişcă puţin lateral iar Malko apăsă pe trăgaci. Bubuitura fu asurzitoare, provocând o gaură în peretele din spatele capului lui Guy Hamilton. Acesta din urmă tresări ca electrocutat. Malko puse din nou ţeava pistolului sub bărbia lui.

— Următorul glonţ va lua şi o bucată de creier, preciză el.

Cu ochii pe jumătate închişi, britanicul îşi mai revenea.

— Ce vreţi? întrebă el cu o voce nesigură.

— Este simplu, zise Malko. Vă înapoiez cecul şi aveţi cuvântul meu că nu îl voi menţiona. În schimb, veniţi cu mine la vila prinţului Mahmoud şi mă ajutaţi să o scot pe Mandy Brown din mâinile oamenilor dumneavoastră.

Secundele se scurgeau, interminabile. Hamilton deschise ochii şi întrebă cu o voce mai fermă:

— Cine îmi spune că vă ţineţi de cuvânt?

— Nimic, făcu Malko împingându-l afară. Dar aşa mai aveţi o şansă.

Celălalt dădu din cap, apoi fără niciun cuvânt, deschise un sertar, scoase un revolver Webley, îl băgă sub cămaşă şi îl urmă pe Malko. Acesta din urmă văzu Range Rover-ul cu antenă radio. Putea fi de folos.

— Să luăm maşina dumneavoastră, zise el.

Guy Hamilton nu protestă, întrebându-se cum se va termina totul.

Malko ieşi în bulevardul Tutong, cu ochii pe ceas. Cu Guy Hamilton alături putea trece de orice baraj. Fostul şef al Serviciului Special era foarte respectat de toţi fiindcă sultanul avea mare încredere în el. Dar ce se întâmplase cu Mandy între timp? Oare ajungea prea târziu?

*

* *

În momentul când să urce în Ferrari, Mandy Brown se aplecă brusc spre mâna lui Hadj Ali. Caninii ei se înfipseră ca ai unei fiare sălbatice şi strânse maxilarele cu toată puterea... Bruneianul urlă şi-i dădu drumul mâinii. Aceasta, pentru a termina, îl lovi, însă rată părţile vitale... Mergea deja înspre gardul vilei...

Soldatul care o prinse în braţe crezu că leşină. Nu fusese niciodată aşa de aproape cu o astfel de creatură. Mandy Brown

îi zise:

— Sună-l pe prinţul Mahmoud, sună-l pe prinţul Mahmoud!

Sergentul, înnebunit, ieşi din gheretă.

— Domnişoară, Alteţa Sa Al Mutadee Hadj Ali tocmai vă caută să vă conducă la palat.

Mandy Brown vru să-i sară la gât.

— Vrea să mă omoare, bâigui ea, nu vreau să plec de aici. Sunaţi-l pe Mahmoud.

Hadj Ali venea, strâmbându-se încă de durere, iar maşina în urma lui, condusă de Michael Hodges. Îl interpelă pe sergent cu o voce seacă.

— Această femeie este nebună, ajutaţi-mă să o urc în maşină.

Sergentul privi pe rând la Hadj Ali şi la Mandy Brown. Pentru el era o situaţie nebunească. Cui să se supună? Desigur, Al Mutadee Hadj Ali era una dintre cele mai înalte autorităţi de la Palat, dar ştia că tânăra era sub protecţia prinţului Mahmoud. Mandy Brown îl scuti de o decizie grea. Se duse imediat şi se închise în ghereta de gardă!

*

* *

Ministrul Afacerilor Externe părea consternat în faţa insistenţei ambasadorului Statelor Unite care îi spunea că propriul prim-ministru al sultanului Bolkiah era implicat în deturnarea celor douăzeci de milioane de dolari. Ştia că americanii nu glumeau cu astfel de lucruri şi se simţea jenat.

— Excelenţă, zise el, o să-l sun pe fratele meu imediat.

Ambasadorul rămase la capătul firului. După trei minute, ministrul anunţă:

— Maiestatea sa sultanul tocmai îl convoacă pe Alteţa sa Al Mutadee Hadj Ali la palat. Doreşte o confruntare cu dumneavoastră pentru a lămuri problema…

*

* *

Mandy Brown încerca furioasă să dea de amantul ei princiar, dar centralista palatului lui Mahmoud nu reuşea să-l găsească. Afară era încurcătura de pe lume. Sergentul şi Hadj Ali se înfruntau, neştiind niciunul, nici celălalt ce să facă.

Brusc, telefonul din Ferrari începu să sune iar Michael Hodges

răspunse. Scoase capul prin portieră şi strigă după Hadj Ali.

— Alteţă, o legătură pentru dumneavoastră.

Hadj Ali luă aparatul. Recunoscând vocea blândă a sultanului, simţi că se topeşte. Suveranul nu îi spuse decât câteva cuvinte, foarte politicos.

— Alteţă, vă aştept în biroul meu cât mai repede posibil. Ambasadorul Statelor Unite va fi şi el acolo.

Al Mutadee Hadj Ali bâigui un răspuns inteligibil şi închise. Sângele îi dispăruse din obraji. Michael Hodges îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Sultanul vrea să mă vadă împreună cu Walter Benson. O să-i aducă cecurile.

Era prea târziu pentru a-l şantaja pe agentul CIA. Se simţea golit, terminat. Maşinal, îşi trecu o mână prin părul negru. Învins. Michael Hodges îl privea.

— Trebuie să fugim, zise britanicul. Să luăm un Range Rover şi să trecem în Limbang.

Bruneianul întoarse spre el o privire înnebunită. Nu ştia dacă abandona totul sau nimic. Ştiind totuşi care era singura soluţie. Michael Hodges îi zise brutal:

— Terminaţi cu prostiile. Eu nu vreau să ajung în închisoare pentru ani întregi. Aveţi bani afară. O să scăpaţi. Poate că după o vreme sultanul vă va ierta.

Erau atât de cufundaţi în discuţie că nici nu văzură deschizându-se uşa gheretei de pază. Mandy Brown alergă spre parcarea din spatele casei. Deschise portiera primei maşini, o Ferrari Testa Rossa. Aplecându-se, văzu că avea cheile în contact. Cât se urcă, porni motorul.

Al Mutadee Hadj Ali văzu trecând un fulger roşu cu un zgomot infernal. Ferrari pulverizã bariera şi dispăru în parcul din Jerudong.

Mandy Brown, la volan, urla singură de bucurie. Îşi recâştigase libertatea. Singură.

*

* *

Al Mutadee Hadj Ali nici măcar nu reacţionase văzând-o pe Mandy Brown fugind. Era depăşit de situaţie. Michael Hodges se agită pe scaun, deranjat.

— Să mergem, zise el. Nu mai avem timp de pierdut.

Bruneianul porni trecând pe lângă soldaţii care nu mai văzuseră atâtea întâmplări într-o singură dimineaţă. Michael Hodges zise calm:

— Unde este paşaportul dumneavoastră?

— La mine.

— Trebuie să trecem să-l luăm.

— Al dumneavoastră?

— Îl am la mine.

Prudent.

Telefonul din maşină sună brusc. Al Mutadee Hadj Ali îl privi ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos.

— Răspundeţi, la naiba, mormăi Michael Hodges.

*

* *

Circulaţia în Bandar Seri Begawan era anormal de lentă. Malko fierbea. Îi zise lui Guy Hamilton:

— Sunaţi-l pe Hadj Ali în maşină. Poate este acolo. Britanicul nici nu îi dădu atenţie. Părea cu gândul în altă parte de când venise Malko la el acasă. Abia formă numărul că celălalt şi răspunse. Malko dădu drumul la difuzor pentru a auzi şi el conversaţia.

— Sunt Guy, zise Hamilton. Unde sunteţi? Ce se întâmplă?

— Guy! Sunt încă în Jerudong, dar sultanul m-a chemat. Trebuia să mă duc acolo deja, dar…

Lăsă fraza în suspans.

— Ce faceţi? insistă Guy Hamilton.

— Fug, făcu bruneianul. Ştiţi bine că s-a terminat. Nu am chef să-mi petrec viaţa în închisoare. Afară mă voi descurca.

— Iar eu?

Guy Hamilton avea lacrimi în ochi.

— Faceţi ca mine, îl sfătui Al Mutadee Hadj Ali. Ne vedem la Singapore, peste câteva zile. Ştiţi unde

— Dar vă daţi seama… se plânse Guy Hamilton

— Ascultaţi, făcu primul-ministru, o iau spre Tutong acum. Michael este cu mine. Dacă vreţi, ne întâlnim în faţă la *Sheraton* peste o jumătate de oră. Vă iau cu mine.

Închise imediat. În sinea lui nu ar fi vrut să-l ia şi pe britanic.

*

* *

Scăpând de circulaţia din Bandar Seri Begawan, maşina mergea pe bulevardul Tutong, înspre Jerudong Park. După ce închisese, britanicul se întoarse spre Malko.

— Aţi auzit! Prietena dumneavoastră pare să nu mai fie în pericol.

— Prefer să mă asigur că nu au omorât-o deja, făcu Malko, sunaţi la vilă.

Formă numărul şi întrebă:

— Ce doriţi?

— Să vorbesc cu Mandy Brown.

Telefonul sună. Britanicul se adresă interlocutorului în malaieziană. Punând mâna pe receptor, îi zise:

— A scăpat înainte de plecarea lui Hadj Ali! La volanul uneia din maşinile prinţului Mahmoud, un Ferrari roşu. O să o vedem în curând. Nu este decât o singură şosea.

Malko îşi aminti un amănunt care îi putea ajuta. Pe şoseaua care ducea la Tutong şi Jerudong, lăţimea mică a benzii făcea dificile depăşirile. La zece kilometri după ce ieşiseră din oraş, observă ceea ce remarcase şi mai înainte. Un şantier în care se construia un service. Un enorm camion descărca pământ în jurul construcţiei.

— O să ne oprim, hotărî Malko.

Vehiculul se opri lângă camion. Malko sări jos şi ordonă:

— Folosiţi-vă de autoritatea dumneavoastră. Am nevoie de camion, spuneţi-i şoferului că îl rechiziţionăm.

— Dar...

— Faceţi ce vă spun. Altfel, afacerea noastră cade. Repede.

Cât se duse Guy Hamilton la camion, Malko se postă pe marginea autostrăzii, uitându-se la vehiculele care veneau din faţă. Nu aşteptă mult. Un Ferrari roşu, apăru după un viraj, cu viteză! Malko se precipită în mijlocul şoselei, dând din mâini.

Maşina se opri la zece centimetri de el iar Mandy Brown sări afară ca o rachetă. Cu un strigăt de bucurie, se aruncă în braţele lui Malko.

— În ce nenorocire m-ai băgat! exclamă ea. Am crezut că nu mai scap! L-ai văzut pe Hadj Ali? A încercat să mă omoare!

— Stai liniştită acum şi vino! zise Malko.

Lăsând Ferrari pe marginea şoselei, alergară până la camion. Motorul mergea iar cabina era goală. Malko îi zise lui Guy

Hamilton:

— Urcaţi, eu conduc.

Se aşează la volan. Mandy Brown privea uimită.

— Ce te-a apucat? întrebă ea. Ai luat-o razna, sau ce?

— O să-ţi explic mai târziu, zise Malko, ia maşina şi vino după camion, plecăm spre Jerudong.

Deja băga în viteză şi monstrul se clătină lent.

— Dar ce vreţi să faceţi cu camionul? întrebă Guy Hamilton.

— O să vedeţi, zise Malko.

*

* *

Cocotierii şi jungla defilau cu viteză pe fiecare parte a şoselei. Hadj Ali nu voia să întârzie la chemarea suveranului său... Claxona şi dădea semnale luminoase. Imediat cum îl vedeau, cei care veneau din faţă se dădeau la o parte eliberând drumul. Hadj Ali profita mai mult ca niciodată de acest avantaj. Era ultima dată când se simţea atotputernic.

Negocie un viraj care dădea spre o linie dreaptă. O ocazie pentru a trece în viteza a cincea. Sub impulsul celor trei sute şaizeci de cai, Ferrari ţâşni, urlând ca o fiară.

Un Rover se dădu la o parte, intrând în şanţ. Şoseaua era degajată în afară de un camion care venea din faţă. Maşinal, Hadj Ali făcu semn cu farurile şi apăsă claxonul. Mai avea cam o sută de metri. Creierul lui realiză abia după câteva fracţiuni de secundă că vehiculul nu se va da din drum.

Cu furie, Hadj Ali făcu din nou semn cu farurile. Distanţa se diminua cu viteză.

Camionul făcu o mişcare laterală, dar spre stânga lui, în loc să tragă pe dreapta, blocând toată şoseaua! Michael Hodges se împinse în scaun sprijinindu-se cu mâinile de bord. Nu scoase niciun sunet.

Hadj Ali fu atât de uimit încât îşi văzu moartea fără să reacţioneze. Urlă, cu mâinile lipite de volan, până ce Ferrari se strivi de barele enorme de protecţie ale camionului. În câteva secunde, nu mai rămăsese decât o grămadă de fiare care sări în lateral din camion, transformându-se într-o minge de foc.

Ajunse în şanţ, după care explodă, cu tot cu cele două cadavre.

Camionul continuă să ruleze încă o sută de metri şi se opri.

Malko deschise portiera şi, înainte de a coborî, îi zise lui Guy Hamilton:

— Sper că nu vă vor acuza de acest accident!

Alergă până la Ferrari roşu în care era Mandy.

Tânăra era livid la faţă.

— Îmi vine să vărs, făcu ea, în timp ce întorcea maşina. Expre ai făcut-o?

— Da, făcu Malko, lipit de scaunul său din cauza acceleraţiei.

Trecură pe lângă carcasa arzând a celuilalt Ferrari şi un miros de cauciuc şi de carne arsă invadă habitaclul. Mandy sughiţă şi vomită prin geamul coborât. Malko nu simţea decât o pace interioară. Conturile erau reglate. Cel care ucide cu sabia, de sabie va pieri, după cum spune Sfânta Scriptură.